3 VALİZ 1 MİLYON DOLAR 3 CESET

ED LACY

Milliyet YAYINLARI

KARA DİZİ

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
KARA DİZİ
O
Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.
O
Birinci baskı: Ağustos 1971
O
Kapak düzeni: BEDRİ

Bu kitap YÜKSEL Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.

ED LACY

3 VALİZ 1 MİLYON DOLAR 3 CESET

Türkçesi :
Feyza ŞENER

Milliyet
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

PROFESÖR sırtüstü yatağına uzanmış, 38'liğiyle oynuyordu. Bu, tıpatıp benimkine benzeyen, açılır kapanır, eski bir asker yatağıydı. Kırık-dökük, üstelik pisti... Tabii üstünde çarşafa benzer de hiçbir şey yoktu. Zaten bu boğucu dört duvarın arasında çarşaftan çok bir parça temiz havaya ihtiyacımız vardı bizim...

Bir an Profesör'ü inceledim. Her zaman şık ve zarif, bakımlı bir adamdı Profesör. Yani bizim Mr. Dandy... Zaten ona Profesör demelerine sebep de bu bilgiç, kibar görünüşüydü... Fakat şimdi bir serseriden farksızdı, bu hava da ona hiç mi hiç gitmiyordu. Elbisesi bumburuşuk,

kirliydi. Üç gündür traş olmadığı için de siyah bir sakal bütün çenesini kaplamaktaydı. Yüzü gözü de kir içinde saçları karmakarışıktı. Doğrusu ya, hiç yakışmıyordu bu hal ona. Meselâ ben pek öyle kerliferli bir görünüşe sahip değildim ama, hiç olmazsa her gün yıkanıyor, traş oluyordum. Profesör evin bir köşesinde bulduğumuz traş bıçağını kullanmak istemiyordu. Halbuki hiç de fena bir traş bıçağı değildi bu. Neden olduğunu pek bilemiyorum ama, Profesör'ü karşımda böylesine kendinden geçmiş görmek pek garibime gidiyordu.

Sonra bir de şu beklemek meselesi vardı... Şu Allah'ın belâsı oda vardı... Küçük, bakımsız, karanlık oda... Bir garip korku yaratıyordu ki üstümde... İzah edemiyeceğim birşeydi bu his... İki yatak, bir kırık dökük iskemle, çatlak duvarlar, tavandan sarkan çıplak ampul... İşte hepsi bu! Tabii pencere falan yoktu odada. Haşarattan yanaysa pek bereketliydi. Bu Allah'ın kahredesice hayvanlar da nereden çıkıyorlardı, bir türlü aklım almıyordu. Asabımı bozuyorlardı pis mahlûklar... Bana hapisaneyi hatırlatıyorlardı. Üstelik bildiğim tek hapisanedeki hücreler de, hatırladığıma göre, bu odanın yanında saray gibiydi. Döşeğimin üstünde dönerek tekrar elimdeki dergiyi karıştırmaya koyuldum. Onu bu odada bulmuştum Taa 1951 senesinden kalma bir dergiydi. Sayfaları da kahve lekesi içindey-

di. Bu kadar zamandır da silinmediğine göre pek inatçı bir leke olmalıydı şu kahve lekesi... Hem belki de kahve lekesi değildi bunlar, kimbilir... İki günden beri böyle saçma sapan hikâyeleri tekrar tekrar okumaya çalışıyordum. Hep aynı budalalık dolu satırları, aklım bambaşka yerlerde olduğu halde gözden geçirip duruyordum. Neler mi düşünüyordum?.. Tam bir milyon... Evet tastamam bir milyon gıcır gıcır, kâğıt paraları... Düşündükçe de aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Hiç şüphesiz çocukluğuma, aileme, askerliğime, polisliğimin ilk günlerine kayıyordu aklım. Canım, bu da ötekiler gibi vakit öldürmek için icat ettiğim bir çare değil miydi?.. Bir milyon dolar!.. Derler ki: «Eğer bir milyon dolarım olsaydı şunu yapardım... Bunu yapardım.» Ama, gerçekten sahip olunca bu bir milyona? Tıpkı gökyüzünü, sputniki anlatmak gibi, çok güç bir şey... İzah edemiyor insan. Çok büyük, çok uzak, çok zor anlatması...

Delik-deşik tahtaların üstünde bir grup hamamböceği dolaşıyordu. Üzerlerine dergiyi fırlattım ama, bana mısın demediler. Profesörse hiç anlayamadığım bir şekilde keyifli görünüyordu. Onu da hiçbir şeyin rahatsız etmediği anlaşılıyordu...

Başını kaldırarak:

«Ne oluyor Bucky?» diye sordu.

«Sevimli ahbaplarımızı eğlendirmeye çalışıyorum.»

«Pek öyle rahatsız etmiyorlar bizi?»

«Serseriden farkın yok senin de... Neden kalkıp yıkanmıyorsun?»

«Ne diye yıkanacakmışım?... Beni burada gören mi var? Eğer biri buraya düşecek olursa herhalde yıkanıp yıkanmadığımı tetkik etmeye kalkmayacaktır.»

Profesör her zamanki gibi tatlı, sakin bir sesle konuşuyordu. Zayıf kısa boylu, nazik sesli bir adamdı Profesör. Hiç de ne kadar sert bir kimse olduğu belli değildi. Ama bir de işe girişti mi, görmeğe değerdi. Bir keresinde bir kilisenin kıymetli eşyasına sataşan bazı tipler hakkında tahkikat yapmaya gitmiştik.

Ben içeri girdiğimde Profesör arabada kalıp raporunu hazırlatmaktaydı. Bir sürü haylazın arasına düşmüştüm. Bir anda beni yere çivilemişlerdi bile... Allah'tan Profesör hızır gibi yetişmişti imdadıma. Şimşek gibi içeri girmiş iki dakikada hepsini sonbahar yaprağı gibi sapır sapır dökmüştü yere. Bunu yaparken de tabii ütülü elbiselerine bir zarar vermemek için fazla zor kullanmamıştı. Tiplerden bir kısmı kendilerini doğru hastanede bulmuşlardı... Biz de epeyce zılgıt yemiştik ya!.. Meğerse bu genç adamlar bir basketbol takımının oyuncularıymış ve bir gali-

biyeti kutluyorlarmış. Ama, işin içinde bir kilise bulunduğundan, olay örtbas edilmişti...

«Her gün traş olmak insana iyi geliyor, biliyor musun?»

«Balta girmemiş ormanlarda smokin giyen İngiliz gibi,» diye Profesör dalgın dalgın gülümsedi. Tabancasını hâlâ elinde tutmaktaydı. (Her dakika bu gibi anlaşılmaz lâflar söylemekten zevk alıyordu galiba) «Bu çöplükten kurtulduğumuz günün şerefine traş olacağım, Bucky. Fazla söylenme... 38'liğimin de canı müthiş sıkılmaya başladı.»

İnsiyakî olarak elim kendi tabancama gitti. Koltuk altımdaki kılıfını yokladım. Yerli yerinde duruyordu. Onun sıcaklığını duymak ferahlık vermekteydi bana.

«Ne sanıyorsun yani?... Tepemize inerlerse, kapana kıstırıverirler bizi... O kalabalığın üstüne ateş etmekten daha büyük enayilik de olamaz.»

Bunları söylerken eski püskü, yan yana sıralanmış üç valizin bulunduğu tarafa baktım. Görünüşlerinde hiç bir fevkalâdelik olmayan pis suratlı, orası burası sıyrılmış seyahat çantalarıydı bunlar. Kimse içindekilerden en ufak bir şekilde şüphelenmezdi. Gözümü ayırmıyordum onlardan. Uykumun arasında bile birdenbire yerimden fırlayıp duvarın kenarındaki yerlerine tatlı tatlı bakmaktan kendimi alamıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse pek öyle anasının kuzusu bir herif sayılmam ben. Ama, bir milyon doları bir arada görmek şöyle dursun göz ucuyla bile bakmamıştım bu kadar çok paraya...

Profesör tekrar söylenmeye başladı:

«Çok yanlış düşünüyorsun Bucky. Dediğin gibi enselenirsek, yapacağımız en doğru hareket, en son kurşuna kadar silahları geberesicelerin üstüne boşaltmak ve bir an evvel işimizi bitirmeleri için dua etmektir. Ne sanıyorsun yani? Hapisane polislerin barınabileceği bir yer mi sana göre?... Daha doğrusu eski polislerin... Ha?...»

«Hadi be sen de... Amma da ettin ha... Kapa şu şom ağzını. Zaten şu pis yer bana hapisaneyi hatırlatıyor...»

Profesör muntazam dişlerini göstererek gülümsedi:

«Küçüğüm, ihtiyar bir maymuna yüzünü nasıl buruşturması gerektiği öğretilmez değil mi?... Sinirlerin zayıfladı... Anlıyorum, seni. Hak vermiyor da değilim. Bir milyon dolara karşılık hayatımızı koymuşuz ve kumar oynuyoruz... Her şeyi kaybetmede şansımız bire karşı iki... İş ciddi... Ama, düşün bir kere, şu paket değmez mi buna?... Tehlikeyi göze almaya değmez mi ha?»

Tabancasının nihayet yerine girmesi bayağı ferahlatmıştı beni. Yoo. Ona itimadım olmadığından değil. Fakat Profesör bazen aklımı karış-

tıran hareketler yapıyordu. Bir türlü anlam veremiyordum bu davranışlarına. Aklından geçenler belli olmazdı onun. Doğrusu ya hâlâ onu iyice anlamış değildim. Garip tarafları vardı adamcağızın...

«Bana mı satıyorsun bunları?... Unuttun galiba... Bu işin içinde ben de varım.»

Bunu söylemenin çok anlamsız olduğunu bilmiyor değildim. Profesör gülümsedi:

«Haydi boş ver yavru!... Aldırma! Uzan da dinlenmene bak!... Bu işin içinden alnımızın akıyla sıyrılacağız bak görürsün.» Sonra cebinden yarısı ezilmiş bir sigara çıkararak, «Bana kibritini atsana...» dedi.

«Kibrit mi? Çakmağına ne oldu?»

«Benzini kalmadı.»

Ona doğru bir kibrit kutusu attım. Sigarasını yaktıktan sonra kutuyu gülerek geri yolladı. Tam burnumun üstüne gelmişti kibritler.

Profesör bana Nate'i hatırlatıyordu. O da bana boks, yüzme, avlanma öğretmeğe çalışırken hep üzülmememi kendimi sıkmamamı, rahatıma bakmamı söylerdi. Tıpkı onun gibi Profesör'ün de her şey gelirdi elinden. Her şeyi becerirdi babam. Elinden hiçbir şey kurtulmazdı... Profesör de öyleydi, ama babam gibi şefkatli değildi... Ne diye Nate'a baba diyordum sanki?... Babam değildi ya o herif!

İKİNCİ BÖLÜM

NATE...

ASLINDA komik geliyordu bana... Yani şu gerçek adımın Laspiza olduğunu sandığım günlerden birinde, İtalyanlar hakkında kötü bir söz edilince çileden çıkmam ve geberinceye kadar dövüşmem... Ne komik değil mi?... Askere alınmak için okulu bıraktığım zaman öğrenmiştim, Nate Laspiza'nın gerçek oğlu olmadığımı... O zamana kadar da bu acı gerçeğin farkına bile varmamıştım. Son senelerde Nate'ın asıl babam olmadığından şüphelenmeye başlamıştım ama, gene de aklım almıyordu bunu. Vatanî göreve çağrıl-

dığım zaman da kafa kâğıdı sureti lâzım oldu. O zaman Nate'ın çocuğu olmadığını hattâ beni evlât bile edinmediğini anladım.

Önce pek fecî bir şekilde çarpıldım! Bana fena tesir etmişti bu haber! Annemin ne numaralar yaptığını bilemem tabii ama, okulda hep Bucklin Laspiza adı altında kayıtlıydım. Pek garip bir isimdi bu. Kabul ediyorum ama, ben müthiş övünürdüm ismimle... Evde annemin borusu pek ötmezdi. Pek güzel bir kadın değildi. Üstelik kendini bırakmış, saçı başı darmadağınık gezerdi evin içinde. Bütün gün bulaşıkları yıkar, temizlik yapar, oradan oraya koşardı. Arada sırada da kafayı çeker, bazan da Nate'la beraber radyo dinleyerek vakit geçirirlerdi. Yok, yok!.. Dasy'nin kötü bir anne olduğunu söylemek istemiyorum. Arada sırada kafayı çeker dedimse de Allah'ın günü sarhoş olup gürültü eder demek istemedim! Hayır... Dasy çok iyi bir anneydi... İyi kalpli tatlı bir anneydi... Ama... Neden bilemiyorum?... Ben Nate'ı tercih ederdim. O müthiş bir adamdı? Senelerdir görmedim onu. Yılbaşından yılbaşına aldığım bir tebrik kartından başka da hiç bir haber almadım kendisinden. Fakat o zamanlar on, on iki yaşlarındayken Nate benim için bir kahramandı. Bir kere kimseye benzemezdi o. Kalabalık mahallemizde aşağı yukarı bütün babalar mavi iş tulumuyla dolaşırdı. Halbuki Nate büyük bir petrol şirketinin danış-

ma bürosunda çalıştığı için daima tertemiz bir beyaz gömlek, kravat ve şapka giyerdi. O da tıpkı profesör gibi elinden geldiği kadar şık giyinmeğe çalışırdı ve eğer akşam bir yere gidecekse mutlaka bir ikinci defa traş olmayı ihmal etmezdi. Hattâ bazen eldiven takar, getr giyerdi.

Nate öyle iri yarı bir adam değildi ama, güçlü kuvvetli, adaleli bir vücuda sahipti.

Kendine mahsus baş şekli, içleri gülen gözleri, daima gülümseyen ağzına rağmen güzel bir adam sayılmazdı. İçki içmeyi de çok iyi bilirdi Nate. Hiç bir zaman sarhoş olduğunu görmemiştim. Her akşam saat beş buçuğa doğru yolunu beklerdim. Nate'ın neşeli, iyi giyimli derli toplu haliyle gelişini görmekten çok zevk alırdım. Kravatına, temiz elbisesine, eldivenlerine kadar seviyordum Nate'ı. Ah! O deri eldivenler. On bir yaşındayken uyumak için yastığımın altına sokardım onları...

Nate müthiş bir herifti! Komşularımızın çoğu mahalleden ancak işlerine gitmek için ayrılırlardı. Halbuki Nate beni her yere götürürdü. Arada bir piknik yapardık. Nate yemek pişirirdi. Onun gibi lezzetli av eti, sosis ya da balık kızartanı görmedim ben şimdiye kadar. Bazen Dasy de gelirdi bizimle. Fakat hemen yoruluverir, geldiğine de pişman olurdu. Nate'ın gayet becerikli bir şekilde taşla vurduğu tavşanı bir değneğe geçirip kızarttığı günü hatırlıyorum da... Ne

ziyafetti o! Beni sık sık beyzbol maçlarına da götürürdü. Oyun boyunca bana beyzbolun bütün inceliklerini anlatırdı. Gençliğinde o da bir takımda oynamıştı. Eğer isteseymiş spor alanında ünlü bir ad olurmuş... Stada gittiğimiz günler bana Dasy'ye hiçbir şey söylemememi sıkı sıkı tembih ederdi. Beyzbolun sadece adı bile onu hasta etmeye yeterliydi, Nate'a göre... Bunun sırrını ancak evden ayrıldığım gün anladım.

Nate her şeyi bilirdi. Sözgelişi bilârdoyu ele alalım. Profesyonel bir oyuncu mahallemizden geçecek olursa mutlaka Nate'la bir parti atardı. Nate kazanamazdı tabii ama oyun müthiş çekişmeli geçerdi. Çalıştığı müessesenin yıllık pikniğine Nate annemle beni de götürürdü. Orada bütün yarışlara katılır, 100 metre engelliyi bile kendinden çok daha gençleri geride bırakarak kazanırdı.

Nate'ın babam olmadığından ilk şüphelendiğim zaman on üç yaşındaydım. Hafta sonunda annesinin cenaze törenine katılmak için evden gitmişti. Dasy'nin ailesinin çoktan ölmüş olduğunu biliyordum. Onları hiç görmemiştim. Dasy'nin bir de kız kardeşi vardı. Onu bir kere çok küçükken görmüştüm, o kadar. Fakat Nate'ın ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dasy'ye nasıl olup da büyükbabamı ve ölen babaannemi hiç tanımadığını sormuştum. Bana çok uzakta, doğuda oturduklarını bu yüzden gidip gelmenin çok

güç olduğunu anlatmıştı. O günlerde Dasy kendini iyice kapıp koyvermişti. Sabahtan akşama kadar içiyordu. Öyle ki, geceleri onu yatağa yatırmak artık bana düşüyordu. Nate Pazar akşamı eve dönünce kapının aralığından gelen seslerden münakaşa ettiklerini anladım. Kulak kabarttım... Annem:

«Biliyorsun çocuk büyüyor. Sualler sormaya başladı. Neden sanki onu evlât edinmiyorsun?» diyordu.

«Yoo! Yine başlamayalım...»

«Fakat Bucky'ye bayılıyorsun, görüyorum. Neden ona bu ıstırabı çektirmeli? Onun günahı olmadığını biliyorsun pekâlâ...»

«Dasy, kötü bir hafta sonu geçirdim. Sen de öyle herhalde. Bir de bu üzücü konuyu açmayalım. Bırak bu sözleri. Ona bakıyorum. Hiçbir şeyi eksik değil. Onunla meşgul oluyorum. Söz verdiğim her şeyi yerine getiriyorum.»

«Peki ama, neden bu meseleyi halletmiyorsun?»

Buna verilen cevabı pek duyamadım fakat bir müddet sonra annemin ağladığını, Nate'ın da «Haydi haydi... Dasy'ciğim. Bırak ağlamayı. Haklı olduğumu biliyorsun. Yapacak birşey yok... En iyisi bu, emin ol!» diye onu teselliye çalıştığını işittim.

O geceyi yemek odasındaki divanın üzerinde sağa sola dönerek geçirdim ve sabaha kadar

gözümü kırpmadım. Ertesi akşam annem mutfakta bulaşık yıkarken Nate'a sordum:

«Sen benim asıl babam mısın Nate?»

Evet! Öyle... Birdenbire, tepeden inme sormuştum bunu... Nate, mutfak kapısına doğru bir göz attı ve alçak sesle:

«Bucky, sen hakiki bir baba nedir biliyor musun?» dedi.

«Şey... Yani... Bir baba işte... Baba canım...»

«Bir baba, küçük çocuğunu besleyen, ona bakan, onu giydiren, onu gezmeye götüren kimsedir. Sen bütün mahallemizin çocukları içinde en iyi giyineni değil misin? Seni her yere götürüp gezdirmiyor muyum?»

«Tabii... Hem de nasıl!... Demek asıl babamsın, öyle mi?»

«Şşşt! Yüksek sesle konuşma!... Sana cevap verdim sanıyorum.»

«Peki, ya dün akşam, annem neden ağlıyordu öyle?...»

Gülümsedi ve kolumu çimdikleyerek:

«Kadınları bilirsin,» dedi. «Hiç yoktan sinirlenirler... Bak yarın Cuma. Eğer Dasy'nin canı sinemaya gitmek istemezse, seni bir oyun salonuna götürürüm. Göreceksin bak... Çok zevkli bir spor yapacağız. Öyle, çocukların oynadığı cinsten değil, büyük adamların oyunu bu. Bowling derler adına. Annenin gözyaşları için de ü-

zülme artık. Düşünme... Bilirsin onu... Anlaştık mı?»

Ertesi günü beni Bowling salonuna götürdü ve haftanın en iyi skorunu yaptığı için bir sigara tabakası kazandı.

On sekiz yaşına yeni girdiğim sene, lisenin son sınıfındayken Dasy birdenbire hastalandı. Zaten hiç bir zaman tam sıhhatli değildi. Gittikçe zayıflıyor, kuvvetten düşüyordu. Artık günün önemli bir kısmını yatakta geçirmekteydi. Bir gün futbol antrenmanından eve dönüyordum ki, kadıncağızı mutfakta boylu boyunca yere serili buldum. Öyle çığlıklar atmışım ki, komşular sesime geldiler ve doktora, cankurtarana falan haber verdiler. Doktor geldiği zaman iş işten geçmiş, Dasy ölmüştü. Kalbi dayanamamıştı bîçarenin... Nate yıkılıverdi. Bütün gece hıçkırarak ağlayıp sızlandı. Annemin ölümü tabii benim için de çok büyük bir ıstırap olmuştu ama, aslında bizim için pek birşey değişmedi. Yalnız okul dönüşünde alışverişi artık ben yapıyordum. Nate da yemek pişiriyordu.

O zamanlar aşağı yukarı şimdiki kadar güçlü kuvvetliydim. Seksen, seksen beş kilo çekiyordum. En büyük emelim de amatör boksör olabilmekti. Nate benim hem emprezaryom, hem antrenörüm, hem de «sparing-partner»imdi. Dasy'nin ölümünden sonra çok sıkı çalışmaya başlamıştık. Haftada üç kere cimnastik salonun

da antrenman yapıyordum. Bu arada üç dört maç kazandığım oldu. Fakat yavaş yavaş, bu meslek pek hoşuma gitmemeye başladı. Bir kere istikbal göremiyordum bu yolda. Gene de çalışmalarımıza devam ediyorduk. Bu, Dasy'yi unutmamıza yardım ediyordu hiç olmazsa. Ben ringde dans ederken Nate iplere yaslanıyor, bana cesaret vermeye çalışıyordu. O anlarda hiç bir baba-oğul, bizim kadar birbirine yakın hissetmemiştir kendini.

Dasy'nin ölümünden birkaç ay sonra lise bitirme imtihanlarını verdim. Nate bana çok güzel bir kol saati hediye etmişti. Kadran yerinde bir boksör vardı. Saatin akrep ve yelkovanını da kolları meydana getiriyordu. Onu hâlâ takarım. Sonra, akşam yemeği için bir Japon lokantasına götürmüştü beni. Çok iyi bir yerdi burası. Bana, okulu bitirişimi Dasy'nin göremeyişine üzüldüğünü, tahsilime devam etmem gerektiğini anlattı. Eve döndüğümüzde Buclin Penn adına 350.000 dolarlık bir çek bulduk. Aynı miktarda bir başkası da Nate'ın hesabına gönderilmişti.

«Zavallı anneciğinin hayat sigortası,» diye açıkladı Nate.

Hiç bir zaman bu kadar çok paraya sahip olmamıştım o âna kadar. Öyle ki, beş dakika müddetle şaşkın ve aptallaşmış bir halde kalakalmıştım. Nihayet aklım başıma geldiği zaman Nate'a sordum:

«Peki ama ya bu isim de ne oluyor? Neden parayı Buclin Penn'e göndermişler?»

O sırada Nate, diplomamı açmakla meşguldü. Hemen ertesi günü çerçeveletmek niyetindeydi. Birden hayretle olduğum yerde çakılıp kaldım. Diplomamın üstünde de gene o ad yazılıydı... Buclin Penn.

«Neden böyle yazmışlar baba?... Neden Bucklin Laspiza yazmamışlar diplomama?...»

«Çünkü senin asıl adın Penn, Bucky.»

Bunları söylerken Nate pek garip bir tavır takınmıştı.

«Bu, annemin genç kızlık adıymış. Benimle ne ilgisi var? Benim ismim Laspiza» diye inatla direnmiştim.

«Hayır, yanılıyorsun... İşte ben de sırf bu sebepten diplomana asıl adının yazılması için ısrar ettim ya! Bak oğlum, artık hakiki baban olmadığımı öğrenme zamanın geldi.»

«Peki öyleyse, kim benim babam?»

Boğazıma bir yumru tıkanmış, nefes almama engel oluyordu. Hem bana «oğlum» diye hitap ediyor, hem de babam olmadığını söylüyordu! Ne garip şeydi bu ...

«Bilmiyorum. Dasy hiç bir zaman söylemek istemedi kim olduğunu. Zaten ben de istemiyordum, doğrusunu söylemek gerekirse...»

İnsan Nate'ın ne zaman ciddi konuştuğunu,

ne zaman şaka yaptığını pek anlayamazdı. Bir türlü inanmak istemiyordum söylediklerine.

«Nate, kuzum söylesene bana, nereden çıktı bu pis şaka?...»

«Şaka değil bu. Bak otur şuraya da anlatayım. İzahı pek kolay bir iş değil. Hem evvelden söyleyeyim, ikimizi de kıracak bu bahis... Seni de, beni de... Ben çok uzun zamandan beri seni haberdar etmek istiyordum ama, Dasy bırakmıyordu. Ona ne dedimse para etmedi... Bir türlü seni böyle bir meseleden habersiz bırakmanın doğru olmadığını anlamak istemiyordu...»

«Hangi meseleden?...»

Dinle beni Bucky, artık büyüdün, koskoca bir adam oldun... Bazı şeyleri anlayabilirsin. Dasy'le ben Gary yakınlarında küçük bir şehirde yanyana büyüdük. Birbirimizi ilk gördüğümüz andan itibaren sevdik. Bu sevgi çocukluktan gençliğimize kadar bizimle gelişti, serpildi. Onun ailesi bu durumdan hiç memnun değildi. İtalyan olduğum için evlenmemizi istemiyorlardı. Günün birinde Dasy, ailesini bir araba kazasında kaybetti. O zaman on beş yaşındaydı. Ondan sonra gelip bizim yanımıza yerleşti. On sekiz yaşını doldurur doldurmaz evlenecektik. Bu arada bir lokantada servözlük ederek çalışmaya da başlamıştı. Ailem bir parça geri kafalıydı; çalışmasını hiç istemiyorlardı. Fakat Dasy de çok inatçı ve başına buyruk bir kızdı. Üstelik akşamları da

çalışmıyordu. Öyle sanıyorum ki, fazla tafsilâta girişmek lüzumsuz. Artık yeter derecede büyüksün. Epeyce zaman evvel de sana her şeyi açıklamıştım. Sadece şunu söyleyeyim ki, Dasy'ye elimi bile sürmemiştim. Halbuki ikimiz de istiyorduk bunu... Ama ne olursa olsun evlenmeden birbirimize yaklaşmamaya karar vermiştik.»

Nate bir müddet sustu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman da sesi beceriksiz bir aktörünki gibi titrek ve kararsız çıkıyordu:

«Dasy o ayın 25'inde on yedisine basacaktı. Bense on dokuzun içindeydim. O yaz bir takımla Kanada'ya futbol maçı için gitmiştik. Bunun benim için iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyorduk. Günü gününe hatırlıyorum -ve asla unutmayacağım- 8 Temmuz'da babamdan bir mektup aldım. Bana bundan sonra Dasy'yi ölmüş kabul etmemi yazıyordu. Onu evden kovmuşlardı. Hemen takımı bırakıp eve döndüm. Dasy bir aylık hamileydi. Yani sana hamileydi. Serseri köpeğin biri içirmiş ve sarhoş ettikten sonra da zorla sahip olmuştu ona. Dasy öylesine bir ümitsizliğe ve utanca kapılmıştı ki, polise bile gidip olanları anlatamamıştı. Hemen o gün evlendik. Sonra da doğu'ya yerleşmek üzere hareket ettik. Ona, seni öz evlâdım gibi büyüteceğime söz vermiştim. Sözümü de tuttum, değil mi Bucky?. Bundan sonra tahsiline devam edebil-

men için sana yardım etmeyi ve en iyi dostun olarak kalmayı düşünü...»

«En iyi dostum mu?... Fakat sen babamsın benim...»

«Hayır, değilim. Bunu değiştiremeyiz. İmkânsız!»

«Ama bana on sekiz seneden beri babalık ettin. Neden?... Sanki neden beni evlât edinmedin? Hiç olmazsa...»

«Yapamazdım, oğul...»

«Neden?»

«İşte... Yapamazdım da ondan... Hepsi bu... Hayatta Penn gibi özbeöz bir Amerikan ismin olduğu takdirde daha şanslı...»

«Nate... Nate, benimle dalga geçme! Gerçeği söyle.. Neden bana ismini vermedin?»

«Bir isim nedir ki? Ne çıkar bundan?» diye Nate başını çevirdi. «Bucky bana sorma bunun sebebini?»

Kolunu yakaladım:

«Soruyorum işte... Çabuk söyle bana...»

«Dinle bak!... Sana şimdiye kadar hiç söylememiştim bunu ama, polis arıyor beni...»

«Ne zamandan beri? Neden?...»

«Bundan söz etmek istemiyorum ama, gerçek...»

«Sana inanmıyorum. Sen dürüstlüğün ta kendisisin... İnanamam... Nedir bu?...»

Nate birden gülümseyerek:

«Haydi gel,» dedi. «Daha vaktimiz var. Sinemaya son seansa yetişebiliriz. Haydi, unut bunları... Neymiş sanki?... Adın Brown'muş, Smith'miş yahut Machin'miş ne fark eder? İsim bir etiketten başka hiçbir şey değildir zaten... Unutalım gitsin.»

«Ne yani? İnsanın piç olduğunu unutması kolay mı sanki?»

Arkamdan kapıyı çarparak fırlamıştım odadan. Çeki yanıma aldığım için parayı kolaylıkla ele geçirdim. Sonra da çok büyük bir enayilik ettim. Mahallemizdeki bir barda kafayı çekip iyice fitil oluncaya kadar içtim.

Doğrusunu söylemek gerekirse hiç de fena çocuk sayılmazdım. Peşimde dolaşıp duran epeyce kız vardı. Emma'ysa hiç güzel değildi... On sekiz yaşındaydı, etkisini de sık sık kullandığı pis bir kelimeye borçluydu. Şimdi belki komik gözükebilir ama o zamanın kızları bu şekilde konuşmazlardı. Gençler Emma'yla çıkmayı, sırf anlattığı terbiyesiz hikâyeler ve kızdığı zaman kullandığı o ünlü kelimesini dinleyebilmek için tercih ediyorlardı. Bir kere kafası kızdı mı oğlanlar onunla eğlenmeğe başlarlar ve Emma da arka arkaya sıralardı kelimesini... Emma bir raddeye kadar kolay bir kızdı. Yani erkeklerin okşamalarına ses çıkarmaz fakat hiç bir zaman fazla ileri gitmezdi.

Sözün kısası o akşam bütün hatırlayabildi-

ğim, sarhoşluğum arasında önüme gelene hikâyemi anlatmam, adımın Laspiza olmadığını herkese söylememdi. Emma koluma yapışarak:

«Penn de güzel bir isim,» diyordu. «Bucky ne dersin belki de Pennsilvanya'ya adını veren William Penn'den geliyordur ailen...»

Nate beni gece yarısını epeyce geçe bulup eve getirmişti. Hayatında ilk defa olarak birkaç gün izin istemiş ve yanımda kalmıştı. İşin en kötü tarafı, eğer her önüme gelene piç olduğumu anlatmasaydım, ilk ânın sarsıntısından kurtulur kurtulmaz kendime gelebileceğimdi. Ama, enayi gibi hareket etmem yüzünden bütün mahallenin diline düşmüştüm. Yaşıtım bir sürü genç, beni görür görmez fısıldaşıp gülerek alay ediyorlardı. Genç kızlarsa karşılaşmaktan çekinir gibiydiler... Sadece Emma peşimi bırakmıyordu.

Bu durum öylesine tahammül sınırımı aştı ki, dayanamayıp askerlik hizmetimi öne aldırdım. Bütün bunlar Kore savaşından bir yıl önce meydana geliyordu. Nate müthiş üzülüyordu. Bense aptal gibi onun bu ıstırabından çok büyük sevinç duymaktaydım.

Bir gün bana:

«Çok büyük bir enayilik ettin Bucky,» dedi. «Öğrenimini tamamlamalıydın; okumalıydın sen. Zamanımızda erkeklerin birkaç diploma edinmeden bir işe yaramalarına imkân yok! Bi-

liyorsun. Öğrenim yapmış olsaydım bütün hayatımı bir gişenin arkasında mankenler gibi sırıtarak mı geçirirdim sanıyorsun? Müessesede on beş senedir çalışıyorum. Terfi etmeye gelince benden evvel mutlaka okumuş kültürlü birini düşünürler. Beni de bir kenarda bırakırlar.»

«Ne olacak sanki? Nasıl olsa birkaç aya kadar çağrılacaktım orduya.»

«Herhalde! Neyse askerliğin sırasında serserilik etme sakın Bucky. Mümkün olduğu kadar dert edinmemeye bak. Belki de hizmetin biter bitmez girersin üniversiteye. Belki de çok geç kalmış sayılmazsın. Ne bileyim? Bir şeyler yaparız belki. Gideceksin diye pek o kadar da üzülmüyorum aslında. Bu Emma hiç senin ayarın bir kız değil. Hem çirkin, hem de...»

«Nate, geçen harpte tam yirmi yedi yaşındaymışsın. Herhalde aile reisi ve baba olmasaydın, cepheye gönderilirdin, değil mi?»

«Kulakzarımdan biri patladığı için çürüğe çıkarılmıştım.»

«Bahse girerim ki onlara senin çocuğun olduğumu söylemişsindir. Muhakkak öyle sanmalarına çalışmışsındır.»

Onu öylece orada bırakıp son akşamımı da Emma'nın yanında geçirmeye gitmiştim.

Beni güney'deki bir piyade alayı taburuna yollamışlardı. Nate muntazaman mektup yazıyor, sık sık o, askerlere gönderilmesi âdet hali-

ne gelmiş enayiliklerden yolluyor, böylelikle beni mutlu edebileceğini umuyordu. Bense hiç cevap yazmıyordum ona. Her izne çıkışımda küfelik oluyordum. Zaten alkole dayanıklı değildim. Bir iki kadeh attıktan sonra işim tamamdı. Kore harbi patladığı zaman Teksas'daki bir kışlada bulunuyordum. Harbe katılacağımızdan emindik hepimiz. Elime eve dönebilmem için bir uçak bileti sıkıştırdılar. Bir de on beş günlük izin verdiler. Eve gideceğime, ilk aklıma gelen şey şehirde bir oda tutmak ve Emma'yı, o geceyi benimle geçirmeye razı etmek olmuştu. Fakat kafamda döndürüp dolaştırdığım bir mesele vardı. Kendi kendime kurup duruyor ve Nate'ın benim asıl babam olmadığını tekrarlıyordum. Artık bu benim için bir sabit fikir haline gelmişti. Her zaman her yerde... kışlada... talimde... Emma'yla olduğum zamanlar bile bunu düşünmekteydim. Aklım başımdayken elimde olmayarak Nate'ın Dasy'e karşı gerçekten çok iyi davrandığını kabul etmek zorunda kalıyordum. Onun yerinde başka bir kimse olsaydı aynı şekilde hareket etmezdi muhakkak. Sonra, o kadar düşkün olduğu futbolu ve ailesini terk ederken kimbilir ne kadar ıstırap çekmişti. Evet bunları anlayışla karşılıyorum ama, bir türlü akıl erdiremediğim nokta, ne diye bana ismini vermediği, ne sebeple beni evlât edinmediği meselesiydi. Anlayamıyordum, aklım almıyordu...

Nate bana her şeyi vermişti... Şefkati, ilgiyi, isminden başka her şeyini... Peki ama neden?...

Nihayet üç günlük özgürlükten, sarhoşluk ve bin bir çılgınlıktan sonra eve gittim. Vakit öğleyi epeyce geçiyordu. Nate'ı evde bulacağımı tahmin etmekteydim.

Onu mutfakta yemek yaparken buldum. Eski bir ev ceketi giymişti arkasına. Nate öyle pantolon askıları meydanda dolaşmaktan hoşlanmazdı. Beni sakin sakin karşıladı:

«Hoş geldin Bucky. Şehirde olduğunu biliyordum. Galiba biraz toplamışsın... Askerlik yarıyor sana demek...»

«Öyle sayılır! Ben... Şey... Seni hemen gelip görmek isterdim ama, biliyorsun...»

«Evet. Ucuz alkol kokusunu duyuyorum. Sana iyi gelmez bu, Bucky. Benimle yemek yersin değil mi?»

«Hayır. Ben başka birşey için geldim. Nate.»

«Cebin mi delindi? Meteliksizsen hemen bir şe...»

«Hayır hayır! Beni Bucky Laspiza diye çağırmanı istiyorum. Bunu senin ağzından işitmek için geldim. Hemen şu anda...» Titreyerek ellerimi masaya dayamıştım.

Başım dönüyor ve bastığım yerin ayaklarımın altında kaydığını hissediyordum. Hırstan ve

hiddetten gözüm birşey görmüyordu. Nate babacan bir tavırla gülümsedi:

«Haydi bakayım, Bucky... Bir parça içmişsin, aklın başında değil. Bırak [illegible]nı seversen bu hikâyeyi. Bir isimden ne çıkar... Biliyorsun ki...»

«Nate, boşu boşuna vakit kazanmaya çalışma... Bıktım artık bu konuşmandan. Tahammülüm kalmadı... Beni Bucky Laspiza diye çağıracaksın, yoksa kafanı kırarım. Kaç haftadır düşünüyorum bunu. Beni Bucky, küçüğüm, oğlum diye çağırmıştın ama, hiç bir zaman Bucky Laspiza dememiştin bana.»

«Ne kadar saçma birşey olduğunu görmüyor musun?»

«Hayır, ben hiç de öyle bulmuyorum...»

«Bucky, sana itaat etsem bile ne değişir sanki?»

Tam önüme gelip durdu. Bacaklarını iki yana açmıştı. Onunla uzun zaman boksa çalıştığımız için beni döğmeye hazır olduğunu anlıyordum. Zaten benim de istediğim buydu. Birden Nate'dan haftalardan beri korkunç bir şekilde nefret ettiğimi anladım.

«Lâfı uzatma... Benim için önemi çok büyük... Beni Bucky Laspiza diye çağır Nate!»

«Belki de sana Mister dememi de istiyorsundur...»

«Misterin canı cehenneme!... Bana adımı söyle Nate.»

«Adını mı? Memnuniyetle!... İyi akşamlar Bucklin Penn!»

«Hay Allah kahretsin! Nate, bana Laspiza demeyecek misin?»

«Yapamam Bucky. Senin adın değil o!...»

Bir anda üstüne atılmıştım ama, benden daha çevik olduğu için sıyrılmasını bildi. Bana vurmasını bekliyor gibiydim. Yumruğu bir şimşek gibi parladı ve çeneme bütün haşmetiyle indi. Arkaüstü yuvarlandım, kendimi bırakacak olsaydım muhakkak boylu boyunca yere serilecektim. Hemen toparlandım. Nate beni şöyle aklımı başıma getirecek gibi bir dayaktan geçirmek için can atıyordu. Aceleciliği büyük bir hataya düşmesine sebep olmuştu. Bana doğru iki adım attı. Ondan daha iri, daha genç ve daha kuvvetliydim. Bir anda onu kollarımın arasına sıkıştırarak yere serdim. Sonra daha iyi vurabilmek için midesine oturdum. Öyle bir haldeydim ki, eğer bir müddet sonra hafif hafif inleyerek bana seslendiğini duymasaydım mutlaka öldürürdüm onu:

«Bucky... Dur!... Yapma!... Yeter... Çok saçma bu...»

«Bana Bucky Laspiza de!...»

«Bucky... La... Laspiza.» diye bir fısıltı

halinde döküldü kelimeler ağzından. Sonra da başını çevirdi...

Kızarmış ve kabarmış yanağını gördüm o zaman. Kulağından da ince bir şerit halinde kan sızıyordu. Hemen bıraktım onu ve yere yanına oturdum. Şimdi tamamiyle aklım başıma gelmişti. Hay Allah! Az daha öldürüyordum Nate'i.

Kırlaşmış saçlarını okşadım, yavaşça... Ağlamaya başlamıştı. Onu alnından öperek:

«Hay Allah!... Baba... Babacığım! Ne oluyor bize? Delilik bu... Deliyiz biz... Ama neden, neden sanki beni evlât edinmedin? Neden bana ismini vermiyorsun?...» dedim.

«Sus!... diyerek elimi sıktı. «Söz etmiyelim bundan artık. Sana daha evvel anlatmıştım... Polis... Beni arıyorlar...»

«O kadar uzun zamandan beri mi? Peki ama neden?»

«Bir cinayet yüzünden... Ben... Asıl babanı öldürdüm.»

«Benimle dalga geçiyorsun Nate! Doğru değil bu anlattıkların.»

«Çok... doğru... doğru işte...»

«Kışladayken bunun üzerinde epeyce kafa patlattım. Sen benim daima saydığım ve dürüstlüğüyle övündüğüm adamsın. Böyle birşey yapamazsın. Bana her zaman, çalıştığın petrol şirketinin, memurlarını seçerken ne kadar titiz davrandığını, söyler dururdun. Tahkikatlar so-

ruşturmalar, bin bir türlü dalavereler sayıp dökmüştün... Üstelik polis seni aramış olsaydı çoktan bulurdu.

«Şey... Yani... Polis benim öldürdüğümü bilmiyor.»

«O zaman da beni evlât edinmemene bir sebep kalmıyor ortada.»

Nate cevap vermedi. Onu süzüyordum. Öylesine solgun bir görünüşü vardı ki bir an korktum. Ayağa kalktım ve ona da kalkması için yardım ettim. Bir yere oturup elini yüzünde gezdirdi ve kanlanan parmaklarına baktı. Duvarda asılı duran bezlerden birini aldım ve muslukta ıslattım. Nate bezi alıp katladı ve bir müddet yüzünde tuttu.

«Nate, bu cinayet hikâyesi yalandı, değil mi?»

«Evet. Fakat onu öldürmek için çıldırıyordum. Rüyalarıma giriyordu geceleri. Kafamda en ağır, en ıstıraplı ölüm planlarını kuruyordum. Galiba Dasy bu arzumu keşfetmişti. Bu yüzden de hiç bir zaman söylemedi bana kim olduğunu.»

«Baba sana vurduğum için çok üzgünüm.»

«Ben de... Ben de kendimden nefret ediyorum bu yüzden Bucky.»

«Nate... Dinle beni... Hâlâ beni evlât edinmeni bekliyorum...»

«Zamanla bütün bunları unutursun küçüğüm.»

«Anlamıyor musun, senden başka baba istemiyorum!»

«Ben her zaman için senin babanım Bucky.»

«Peki öyleyse, neden bu iş kanunî bir şekilde olmuyor kuzum?»

Nate, başını salladı. Bunu yaparken de acıyla yüzünü buruşturdu. Dudaklarından tutamadığı bir inilti sıyrılıvermişti. Sonra konuştu:

«Yapamam. İmkânı yok... Bazen istemiştim ama, olmadı... Bucky ben iradesi zayıf, hayatta hiç bir işe yaramamış, hiç bir arzusunu yerine getirememiş bir insanım. Ne işimde, ne de spor hayatımda bir halt olabildim. Basit bir adamım ben. Ama gene de bir insanın tam anlamında sıfır kalmasına imkân yoktur tabii... Yani demek istiyorum ki bazen kötü bir hareket bile... hayatta çok önemli bir yer tutabilir, bir büyüklük sayılabilir...»

«Kuzum Nate, neler anlatıyorsun sen?»

«Şey... Yani... eğer seni evlât edinmiş olsaydım veya doğduğun zaman seni tanısaydım -evet öyle de yapabilirdim, bunun için sadece baban olduğumu bildirmem yetiyordu- zamanla her şey unutulur giderdi. Ben bile unuturdum olanları. Beni anlıyor musun? Halbuki bir adamdan istenilmemesi gereken bir fedakârlıktır bu. Dünyada kendisine yapılan en büyük kötülüğü unutmamalıdır insan.»

«Ne demek istiyorsun yani?»

«Başka konularda öyle pek kayda değer birşey yapmamış olabilirim. Ama, bu meselede otoriter davranıp sebat edebildim. Bunu olsun başardım.»

«Evet! Bu canlı delili gözlerinin önünde bulundurarak Dasy'ye bütün hayatı boyunca sessizce sitem edebilmek imkânı buluyordun, değil mi, ha?...»

«Yok! Hayır... düşündüğün gibi değil... Dasy'yi severdim, biliyorsun.»

«Masal o! Bunu, hayatının en önemli 'şey'ini hiç bir zaman unutmaması için yaptın. Onu cezalandırmak istiyordun. Ne işine yaradı bu? Gururla göğsünün kabarmasına mı? Fazilet örneği olmana mı?...»

«Hayır! Yanılıyorsun... Dasy öldü... Ama bak hâlâ şey... pek yaşlı sayılmamama rağmen... Tekrardan evlenebileceğim aklıma bile gelmiyor.»

«Nate... Nate ben de seni yılmaz, kuvvetli bir erkek olarak görürdüm. Halbuki sen bedbahtlığınla içine kapanıp çürümeye çalışıyorsun. Yeter, yeter artık... Kâfi derecede yaşattın onu...»

«Ne olacak?... Ne anlarsın sen? Daha çocuksun...»

«Bu yüzden mi Dasy'yle çocuğunuz olmadı? Bu yüzden mi ona hizmetçi muamelesi ettin hep?...»

«Hayır... Yalan!... Çocuk istedik ama ol-

madı... Ona daima iyi muamele ettim... Herkesten daha...»

«Tabii... Eminim bundan. Kendi vicdanına göre en 'iyi' şekilde hareket ettin.»

Ceketimi bıraktığım iskemleden aldım. Kasketimi de başıma geçirdim. Kapıyı açarken:

«Eyvallah Nate. Geri döndüğüm için pişmanım. Seni böyle görmek istemezdim,» dedim.

«Bucky!»

Yalvarır gibi bir ifade saklıydı bu seste... Olduğum yerde kaldım:

«Güle güle oğlum. Belki taşınacağım buradan. Beni Los Angeles'deki şubeye gönderme ihtimalleri var. Sana adresimi yollarım,» dedi.

«Hiç zahmet etme...»

«Bucky bekle!...»

«Bekliyorum.»

«Bucky... eğer... gerçekten bu derece istiyorsan... Yahu, hayatta senden başka kimsem yok. Bu kadar çok istediğine göre sana adımı verebilirim.»

«Teşekkür ederim Nate.»

«Yarın bir avukat bulur, görüşürüm...»

«Hiç boşuna zahmete girme. Sana 'teşekkür ederim', dediğim zaman 'hayır' demek istemiştim. Ne mal olduğunu bana gösterdiğin, gözlerimi açtığın için de ayrıca teşekkür ederim. Artık ismini taşımamak vız gelir bana... Canın cehenneme.»

Basamakları deli gibi indim. Kendimi sokağa attım ve Emma'nın kapısına dayandım.

«Haydi, benimle otele gel...»

Rahatsız olduğunu göstermek istercesine arkasını döndü.

«Böyle bağırarak konuşma, benimkileri unutuyorsun. Annem seninle kaldığımı öğrenince deliye döndü.»

«Git, ona yarın sabah evleneceğimizi söyle...»

«Bucky, hastasın sen!»

«Yok canım! Dövüşmeye gidiyorum. Cephede insanın başına gelecekler bilinmez. Biliyorsun hayat sigortamız var. Sonra tazminat da verirler. En iyisi onları senin alman... Bana karşı çok tatlı davrandın...»

Emma yanağıma okkalı bir öpücük kondurdu.

«Eh! Şimdiden sonra ne kadar tatlı olacağımı göreceksin... Haydi gidelim bebeğim.»

«Seninkilere haber uçurmayacak mısın?»

Emma o ünlü kelimesini savurdu ve koluma girerek:

«Nişanlı değil miyiz? Babam onunla dalga geçtiğimi sanacaktır. Annem de... Neyse... Boş ver... Sonra söylerim. Yüzüğümü gösterirken...»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EN DİPTEKİ duvara birkaç kere vuruldu. Profesör hızla doğruldu ve hiç ses çıkarmadan ayağa kalktı. Odanın tıpkı eski bir sinema dekoruna benzer bir havası vardı. Arkadaki bu sahte duvar ve öteki tarafta göz aldatmak için uydurulan bir dolap bu havayı sağlamaktaydı. Evi bir defa görmüştüm dışardan. O da buraya gelişimiz sırasındaydı ve doğrusunu söylemek gerekirse mimarî durumu hakkında fikir yürütecek halde değildim. Ama ilk bakışta bana dar ve küçük bir bina gözükmüştü. «Tahtadan eski bir kulübe olsa gerek,» diye düşünmüştüm o zaman. Fakat içeri girince yanıldığımı anladım. Oldukça geniş ve ferahtı, üstelik bu gizli bölmeye sahipti.

Ben de doğrulmuştum yattığım yerden. Profesör tabancasını kılıfına yerleştirdi. Duvara tekrar vurulunca da seslendi:

«Evet?»

«.....»

Nihayet duvar bütünüyle kıpırdadı. Evin sahibi ihtiyar baykuş suratlı kadın sessizce süzüldü içeri. Tarif edilemeyecek bir yaratıktı bu. Çökmüş buruşmuş suratı rengârenk farlarla kaplıydı. Bu haliyle iğrenç bir maskeyi andırıyordu. Dişsiz ağzı, çipil gözleri ve oksijene bulanmış saçlarıyla insana tiksinti veriyordu. Üstü başı parampar çaydı. Kaçık çorapları, çarpık ve varisli bacaklarını örtmüyordu bile... Ayaklarında da eski erkek ayakkabıları sürüklüyordu. Gerçekten iğrenç bir kadındı...

Elindeki akşam gazetesini burnumuza tutarak Profesöre hitap etti. Evine sığındığımız günden beri beni görmezlikten geliyordu zaten.

«Bana baksana Profesör. Sen bizi enayi mi sandın? Bana bir sürü masal anlattın. Yok gizlenmen gerekiyormuş da, yok bir anket peşindeymişsin de... Bir sürü zırva! Ne be? Ne sandın beni sen? Bir milyon dolar ha?... Vay canına!...»

Gazeteyi burnumuzun dibinde bayrak gibi sallıyordu Bir taraftan da çipil gözleriyle valizlerin bulunduğu tarafa bakmaktaydı. Gazeteye bir göz attım. Evet! Oradaydı işte, koca koca harf-

lerle göz çıkartırcasına birinci sayfada insanın yüzüne haykırır gibi:

«BİR MİLYON DOLARLIK FİDYE PARASI ÇALINDI. İKİ POLİS MÜFETTİŞİ ARANIYOR..»

Bunu bekliyordum tabii... Herhalde gizli kalacak değildi. Fakat bu koskoca başlıkları ve altında resimlerimizi görmek! Doğrusu ya fena bozulmuştum...

Profesör kadının elinden gazeteyi aldı. Yatağının üzerine yayarak oturdu. Gayet sakin olduğunu göstermek istermişcesine de iyice esnedi. Okumaya başlamadan önce, gözlerini gazeteden ayırmadan mırıldandı:

«Pekâlâ Molly, öğrendin sen de... Ne olacak yani?»

«Hay Allah seni kahretmesin emi?... Deme yahu. Şu valizlerde bir milyon dolar saklı ha?» diye ihtiyar büyücü boğuk bir sesle sordu.

«Bunlarda sadece birkaç parça elbise, çamaşır gibi şeyler var,» diye alay etti Profesör «Ne sanıyordun yani güzelim?»

«Ne sandığımı çok iyi anlıyorsun! İyi be! Bütün şehri hallaç pamuğu gibi atacaklar, sizi arayacaklar. Bense büyük tehlikelere gire...»

«Ne kadar istiyorsun Molly?» diyerek Profesör sözünü kesti.

«Her şeyi değiştirir bak bu...»

«Ne kadar?...»

İhtiyar uğuşuk beyninde rakkamların dans-

edişini görür gibiydim. Nihayet kararını vermişti ki:

«Sana günde bin dolara patlar...» dedi.

Profesör omuzlarını silkti.

«Seninle pazarlığa girişecek durumda değilim. Dediğin gibi olsun sevgili dostum.»

Kocakarı burnundan soluyarak cıvıldadı:

«Günde bin dolar ama, adam başına!»

Profesör gülümsedi:

«Peki peki... Fazla ileri gitme! Günde iki bin dolar dedik. Ama hiç olmazsa yemeklere biraz dikkat et. Midem artık senin o kokmuş konservelerine tahammül edemez oldu. Üstelik boğazıma düşkünümdür.»

«Bırak bu büyük sözleri şimdi. Haydi iki bin kâğıdı uçlan hemencecik. Bundan sonra da her sabah vereceksin papelleri. Dua et gene, iyi kalpliyim ki senden şimdiye kadar biriken borcunu istemiyorum.»

«Sağol şekerim. İyiliğin karşısında ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.»

«Kes artık. Bırak bu masalları... İki bini uçlan...»

«Tabii canım, tabii...» diyerek Profesör ceketinin cebinden birkaç parça para çıkardı. Parayı sayarken de: «İki bin demek ki... Yalnız şu anda yanımda bin iki yüz papelden fazla yok... Ama...»

«Palavra istemem... Bütün parayı vereceksin Profesör. Aç şu valizleri.»

«Eski paçavralarla yetinirsen açayım. Haydi bırak bağırmayı... Paranın hepsini vereceğim sana. Bucky bana bir miktar bozukluk versene...»

Bana doğru bir iki adım attı. Hemen anladım ne demek istediğini. Bundan sonra olacakları keşfetmek için dâhi olmak şart değildi. Profesör'ün de üstünde, benim gibi beş bin kâğıt bulunduğunu biliyordum. Pantolonumun arka cebinde duran cüzdanımı çıkarır gibi yaptım. Profesör'le birlikte çalışmaya öylesine alıştık ki, kaşla göz arasında anlaşmamız için fazla konuşmamıza lüzum yoktu.

Ceketim ve tabanca kılıfım hemen yanımdaki bir iskemlenin arkalığına asılı duruyordu. Profesör işi pek çabuk ve tertemiz yapmıştı doğrusu. Bir tek hareketle, arkası kadına dönük olduğu halde, sol eliyle yastığımı, sağ eliyle de iskemlede asılı duran tabancamı kapıverdi. Sonra hızla topukları üzerinde dönerek ihtiyar cadının tam karnına iki kere ateş etti. Molly tıpkı çelme takılmış gibi yüzükoyun, boylu boyunca kapaklanmıştı. Yastığın boğduğu iki el silah sesi odanın içinde yankılar yaparak söndü. Bir anda barut kokusu her tarafı kaplayıverdi. Odadaki küf ve pislik kokusunu bastırdığı için memnun bile olmuştum...

Molly hiç ses çıkarmadan ellerini karnına

götürerek iki büklüm olmuş, sonra da yere yığılmıştı. Gözlerinde korku, hayret ve acıyla karışık bir ifade belirmişti. Bu ifade aradan birkaç dakika geçmesine rağmen değişmemişti. Ölmüştü ihtiyar! Profesör tabancamı geri verdi. Elini kaldırarak ses çıkarmamamı işaret etti. Sonra kulak kabartarak dışarıyı dinledi bir müddet. Nihayet yanıma yaklaşarak hafifçe mırıldandı:

«Bu hale düşeceğimizi biliyor muydun, Bucky?»

«Evet!»

Kocakarının ölümü hiç etkilememişti beni. Betty'nin ölümü gibi değildi bu. Onunki çok acıydı. Bana fena dokunmuştu. Ayağımla cesedi ittim.

«Ne halt edeceğiz bunu?»

Profesör eğilerek nabzını yokladı. Sonra sahte duvarın arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra eski bir halıyla geri dönmüştü. Halıyı cesedin üzerine örttü.

«Al işte. İyice sar, sarmala onu. Her tarafa kan bulaştırmasın, dikkat et! Onu odalardan birindeki dolaba tıkarız. Belki de fareler ondan kurtulmamız için yardımcı olurlar bize...»

Bir taraftan Profesör'ün dediklerini yaparken bir taraftan da sordum:

«Kimseye birşey çıtlatmış mıdır acaba, ne dersin?»

«Manyak mısın? Herhalde niyeti bizi uykuda bastırıp boğazlamak ve bütün paraya konmaktı.»

«Ya biri gelip ararsa onu?»

«Molly'nin pek dostu ahbabı yoktur. Eğer kapı çalınırsa... Elbet birşey düşünürüz. Zaten birkaç güne kadar bu delikten çıkabileceğiz.»

«Nereye gideceğiz peki?»

«Hiç bir fikrim yok. Daha düşünmedim...»

Profesör bana, saçma sapan sual soran çocuğuna hoşgörüyle, şefkatli bir baba ifadesiyle baktı ve güldü... Böyle hareket ettiği zaman beni deliye çevirdiğini gayet iyi bilirdi halbuki...

Molly'nin halıya sarılı cesedini birinci kata taşıdık. Evin içini pek iyi görememiştim şimdiye kadar. Zaten bu eski barakayı düşünmek bile asabımı bozuyordu. Her taraf kırık-dökük, yırtık-pırtık eşyalarla kaplıydı. Tozdan, kirden görünmüyordu.

Kocakarının odasında da bir yığın eski sararmış gazete, tavana kadar çıkan eski elbiseler ve bir sürü süprüntü bulduk. Bütün bunlar hem çok zavallı, hem de akıldan noksan bir insan olduğunu gösteriyordu... Dolabında yırtık-pırtık kumaşlar, parçalar, renk renk bezler, şapkalar, kumaş artıkları üst üste yığılmıştı. Molly herhalde kullandığı kibritçikleri bile atmaya kıyamıyordu. Bütün bunlara karşılık yatağı yepyeniydi.

Son model kauçuk bir şiltesi vardı. Karyolası da çok iyi bir tahtadan yapılmıştı. Sürgülü

bir başka dolapta da yepyeni bir vizon manto -Judy'nin hayallerini süsleyen mantolardan biri- itinayla asılmıştı. Bunu görünce Profesör gevrek bir kahkaha savurmaktan kendini alamadı.

«Görüyorsun ya Bucky, dünya ne tezatlarla dolu?!... Molly bunu bir hırsızdan satın almış olsa bile kimbilir kaç bin dolara patlamıştır ona. Bütün paçavraları araştıracak olursak oldukça yüklü bir mangır kesesiyle karşılaşabiliriz.»

«Canım onun mangırlarında gözüm olduğundan değil. Bu fakirhaneyi soyacak olursak... Düşün, evvelden tertiplenmiş bir soygun... Serserinin biri, epeyce zamandır Molly'i gözleyip planlamış olabilir... Cimri Molly'nin bir yere biriktirdiği parayı ele geçirmek için onu nallamış olamaz mı?»

«Bak, bu iyi bir fikir!»

Doğrusu ya, Profesör zamanı gelince öyle bir işletirdi ki beynini... Fakat o başını sallıyordu:

«Yok canım, değmez... Vaktimizi boşu boşuna harcamış oluruz. Lâboratuvarda kurşunları inceleyince tabancanın bize ait olduğunu öğrenirler... Şimdi sen halıyı şu dolaba iyice yerleştir, etrafına da gazeteleri doldur. Kapısını da sıkı sıkıya kapa. Birkaç güne kadar kocakarı bir parça tahammülsüz olmağa başlayacaktır.»

«İyi ama, biz bu birkaç gün içinde uzakta oluruz sanıyordum.»

Profesör hiç cevap vermeden odanın bir kö-

şesine sıkıştırılmış bir bölmeyi araştırmaya devam etti. İhtiyar kadın burasını «banyom» diye anlatmıştı bize... Gazeteleri yırtarak dolap kapısının bütün aralıklarını iyice tıkadım. Profesör'ün tahammül edemediğim taraflarından biri de bu bana emretme, beni uşak gibi kullanma hastalığıydı. Evet, benim üstümdü bunu biliyordum ama, bana yaptırdığı işler hiç de öyle bir polis memurunun yapacağı şeylerden değildi. Dolap kapısının en üst köşelerini de tıkayıp işimi bitirdiğim sırada elinde küçük bir şişe olduğu halde yanıma geldi.

«O da ne öyle? Esrar mı buldun?»

«Yok canım. Renk açıcı bir zımbırtı. Tam bir sandık dolusu makyaj malzemesi ve güzelik müstahzarı var banyoda... Şu karton kutulara da bir bakalım. Belki içindeki elbiseler arasında bazı erkek eşyaları da bulabiliriz. Dikkat et de pencerelere yaklaşma.»

«Pencere camları öylesine tozlu ki, hiç üzülme kimsenin ruhu bile duymaz bizim burada dolaştığımızı. Peki ama, bu paçavraları karıştıracağız da ne olacak?»

Kutulardan birine bir tekme savurdum. Öyle pis, öyle iğrenç şeylerle doluydu ki... Neler neler yoktu içinde... Kurtlar ve böcekleri de unutmamak gerekir tabii... Profesör bu paçavraların arasına daldı. Bir müddet sonra da eski, sertleş-

miş bir deri ceketle, saçaklanmış pis bir pantolon bulup çıkardı. Ceketi sallayarak:

«Kime aitti acaba bu ceket?» dedi. «En azından on iki senelik...»

«Canım sana ne?... Ne yapacaksın bunu?... Haydi inelim artık aşağıya... Valizler?...»

«Şu valizleri unutamaz mısın bir parça be yavru?... Eninde sonunda kâğıt parçaları onlar...»

«Evet ama, bir milyon dolar, oldukça kıymetli kâğıt parçaları değil mi?»

Gizli odaya inen merdivenlere yöneldim. Profesör de yanına eski elbiseleri alarak arkamdan geldi.

Beni mutfaktan geçirmişti Profesör. Gelişimiz bir hamamböceği ordusunun rahatını bozmuş olacak ki, hepsi bir köşeye dağıldı. İhtiyar kadının birkaç kutu konserveden başka yiyeceği olmadığına göre pek acıkmışlardı muhakkak. İşin en matrak tarafı, mutfakta yepyeni büyükçe bir buzdolabı bulunmasıydı. Tabii içi bomboştu dolabın. Hiç, hiçbir şey, hatta bir şişe içki bile yoktu içinde... Mutfakta bulunan masanın nisbeten az yağlı bir kenarına ilişerek sordum:

«Peki ne olacak şimdi, koca şeytan?»

Profesör tıpkı Nate gibiydi. Hiç bir zaman telâşlandığını, şaşırdığını görmemiştim. Benimle dalga geçmeye başladı hemen...

«Yapacak birşey yok! Sadece oruç tutacağız, o kadar...»

«Bırak alayı şimdi... Bir şeyler bulmalıyız yemek için...»

«Pekâlâ bilirsin ki, lezzetli yemek yemeye bayılırım. Meraklanma, karnımızı doyuracağız. Hem de en iyi şekilde...»

«Nasıl olacak o iş? Buradaki yemekleri böcekler bile beğenmiyor baksana...»

Saatime baktım. Tabii o Nate'ın bana hediye ettiği saati kullanmaktaydım hâlâ... Boksörün kolları altıya çeyrek kalayı gösteriyordu.

«Bir müddet sonra akşam yemeyi zamanı gelecek. Ne yemek yapacaksın bize... Soslu hamamböceği mi yoksa, terbiyeli paçavra mı?»

«Şu bebek saatine bakmaktan vazgeçsen çok iyi olacak,» diye Profesör içini çekti. «Bu sırada bizim için zamanın önemi yok. İnsanlığın en büyük kazançlarından olan zamanın keşfi sayesinde bugün kendimizi mesut sayabiliriz...»

«Anladık, anladık... Bırak şimdi bu büyük lâfları. Senin güzel sözlerin karın doyurmuyor ne yazık ki... İyi konuşuyorsun, biliyoruz bunu. Ama, sen asıl ne yiyeceğimizden haber ver bana...»

Yanında getirdiği eski elbiseleri okşayarak:

«Ben bu mahallede epeyce tanınırım,» dedi. «Üniforma giydiğim senelerde aşağı yukarı her gece devriye gezerdim buralarda. Zaten Molly'yi ve kulübesini de bu sayede tanıyordum. Bundan on beş, on altı sene evvel. Ama, gene de benim, so-

kaklarda gözük: pek iyi olmaz. Sense rahatça çıkıp...»

«Ben mi? Oynattın mı sen?... Galiba polisin ikimizin de peşinde olduğunu unutuyorsun.»

Profesör başını hafifçe yana eğerek o beni deli eden gülümseyişiyle gene çok enayice bir söz ettiğimi anlatmak istedi...

«Biliyorum. Devriye polislerinin senin eşkalini ezbere bildiklerinden şüphem yok. Genç, orta boylu, siyah saçlı, iyi giyimli...» Bunları söyledikten sonra elindeki dekoloran şişesini yere fırlattı. Ve devam etti: «Siz, genç polis müfettişleri, kıyafet değiştirme sanatından haberiniz bile yok. Dinle beni Bucky... Fazla konuşma da dinle... Geç vakit sarışın, orta yaşlı, eski püskü elbiseli bir adam, göbekli görünmesi için beline bir örtü sarmış olduğu halde, köşedeki bakkala giderek istediğini satın alabilir. Buraya en yakın olanı yaşlı bir Alman kadın tarafından idare edilir. Her çeşit yiyecek bulunur onda... Üstelik malları da gayet iyi cins şeylerdir. Hiç bir tehlikeye girmeyeceksin. Zaten çok birşey satın alamazsın. Bir iki şişe bira, sigara, sandviçler, salam... Bunun gibi şeyler işte... Tabii gene de ufak tefek bazı tehlikeler çıkabilir karşına. Ama, pek fazla önemli olamaz hiç biri... Genç bir adamı ihtiyarlaştırmak kolay iştir ama, benim yaşımda birini gençleştirmek imkânsız gibi birşey... Hiç olmazsa bizim

için... Ben yapamam bunu. İkimiz için de çok tehlikeli olur...»

«Bu oyuna gelebilmem için ineğin teki olmalıyım.»

«Bucky, Bucky, ne diyorsun sen? Seni aslanın pençesine atmak için yer arıyormuşum gibi konuşuyorsun. Bu işte beraberiz. Taa başından beri yan yanayız. Seni boşu boşuna tehlikeye atar mıyım ben hiç? Düşün bir kere, sen enselenirsen benim bulunduğum yeri ağzından almalarıyla gelip tepeme binmeleri bir olur. O zaman da hayatım seninkinden daha uzun olmaz herhalde...»

«Ama Profesör, dışarı çıkmam delilik değil mi?»

«Sen bilirsin. O zaman bu akşam fasulye konservesine fit ol. Ama, yarın ne yapacağız? Dünyanın en zengin adamı oldukları halde açlıktan ölenlerin rekorunu kırmaya niyetli değilim doğrusu. Sana karşımıza çıkacak zorluklara göğüs germemiz gerektiğini anlatmıştım, Bucky. Şu anda sıkıntımız yiyecek bulamamak değil mi? Bundan yarım saat kadar evvel Molly sıkıntısını başarıyla kaldırdık ortadan. Ben işimi bilirim. İnan bana... Seni öylesine incelikle süsleyeceğim ki, kendi kendini bile tanıyamayacaksın.»

«Doğrusu... Pek münakaşa edilecek yeri yok bu işin. Nasıl olsa mecburuz... Ama, söylesene bana sen, ne diye burada, bizi kolaylıkla enseleyebilecekleri bir yerde kalıyoruz?»

«Yavru, bu harabe bize Allah'ın verdiği en büyük şansımız, bu beğenmediğin kulübe. Evet, evet! Dalga geçmiyorum...

Sen ağ örmelerini gördün mü onların? Şimdi, şu anda zabıta tarihinin en müthiş ağı bu şehrin etrafında gerilmiş durumda. Sadece mahallî polis teşkilâtının adamları değil peşimizdekiler. Devlet Polisi, Federal Polis FBI'nın adamları, hepsi bala üşüşen arılar gibi bizim kanımızı emmeye kararlılar. Valiz taşıyan iki adam ana caddeye ya da gara, otobüs durağına canlı olarak gelemez bu günlerde... Birkaç zaman daha beklememiz gerek. Hatta belki de bir iki hafta... Sırf bıkmaları, ipin ucunu bir parça olsun gevşetmeleri, kaçtığımızı zannetmeleri için. Zaman bizlere çalışıyor, onlar için değil. Bir ay, hatta bir sene beklediğimizi düşün. Kazancımız değmez mi bu fedakârlığa? Hem de...»

«Bir sene!... Bir sene!... Deli etme beni Allah aşkına!... Üstelik bu mezbelelikte bir radyo bile yok!...»

«Sinirlenme yavru, kendine hâkim olmayı öğrenmelisin. Sakin ol. Rahatla biraz. Seneler önce Şikago'da bir katliam olmuştu, hani Saint Valentin Katliamı diye anılan olayı hatırlarsın, değil mi?»

«Bunun benimle ne ilgisi var?»

Profesör bacaklarını uzatarak bir mutfak iskemlesine rahatça oturdu.

«Asıl öldürmek istedikleri, çete reisi olan herif de o garajdaydı. Fakat onu öldürememişlerdi. Bundan bir iki sene önce öldü ama, tabii bir ölümle... Biliyor musun, neden onu ele geçirememişler?... Kaatiller onu garaja girerken görmüşler, binayı her Allah'ın günü yirmi dört saat müddetle dikizlemişler. Kuş uçurmamaya öylesine kararlıymışlar. Bu, katliamdan sonra altı ay daha devam etmiş. Çete reisi olan herif çok akıllı bir adamdı. Kurnazdı herifçioğlu... Bu garajda tam sekiz ay saklı olarak yaşadı. En sonunda da sağ salim çıktı dışarı...»

«Yani bizim de bu delikte aylarca kalmamız mı gerekecek? Bunu mu söylemek istiyorsun?»

«Belki... Ya da bir sigorta şirketi müfettişi, bir istimlâk memuru hiç beklemediğimiz bir anda ziyarete gelebilir. O zaman da yeniden planlar yapmağa mecbur kalırız. Ha! Bana sigarayla kibrit atıversene... Diyelim ki, burada birkaç ay, bir sene tıkılıp kaldık, bir milyon dolar için bu sıkıntılara göğüs geremez misin? Fedakârlığımızın karşılığını bol bol alacak olduktan sonra. Eğer kendini rahatlatmayı, vücudunu gevşetip teskin olmağı öğrenirsen hiç de zor gelmeyecektir bu sana... Aynı zamanda uzun yaşamanın sırrını da keşfetmiş olursun...»

«Bırak benimle dalga geçmeyi bir tarafa Profesör.» diyerek en son sigaramı ve kibrit kutumu uzattım.

Sigaranın dumanlarını havaya savururken göz kırptı:

«Sana bu işdeki en büyük avantajımızın, hiçbir şeyi evvelden hazırlamamamız olduğunu anlatmak için canım çıktı kaç gündür. Boşu boşuna yorma kafanı...»

«Bu önemli midir?»

«Eğer sen de polis olarak benim kadar uzun zaman çalışsaydın, sen de görürdün...»

«Ne yazık ki, şu anda polisin hesabına çalışmıyoruz!»

Profesör sırıttı. Muntazam fakat kirli dişlerini bir müddet gösterdi bana. Bir zamanlar yanında küçük bir kutu içinde bir diş fırçasıyla macun gezdiren ve her yemekten sonra dişlerini fırçalayan adamla, şu anda karşımda oturanın aynı insan olduğunu düşünemiyorum bile...

Bana ağır ağır cevap verdi:

«Sandığın gibi şaka yapmıyorum Bucky. Belki ifademden her şeyle alay ettiğimi sanabilirsin ama, yanılıyorsun. İnsan kumar oynarken hele üstüne oynadığı şey hayatıyken sinirli olabilir. Her dakika oynadığı numaranın tam aksiyle karşılaşma ihtimali vardır. Şu koça ağzını birkaç dakika kapat da beni dinle... Bence evvelden yapılan planlar, hazırlıklar, en iyi şekilde tertip edilen soygunların bile bozguna uğramasına yaramaktadır. Kendilerini pek kurnaz sanan bir sürü sivri akıllı şahane planlar hazırlar. Hakikati dü-

şünmeden sadece her şeyi evvelden tasarladıklarını zannederler. Olayların şu veya bu şekilde cereyan edeceğinden emindirler. Ama beklenmedik bir olay karşısında hapı yutarlar. En iyi plan bile kötü hazırlanmıştır. Ne kadar evvelden hazırlanırsa o kadar faka basma ihtimali çoğalır. Sana anlatmaya çalıştığım şu: İstemeden bir anda bir milyon dolar düştü önümüze. Hiç beklemediğimiz hiç ummadığımız bir servetti bu. Yapacağımız en büyük hata, olaylar akıp geçtikçe, onların önemini iyi hesaplayamamamız, kendimizi ona göre ayarlayamamamız olacaktır.

Öyle sanıyorum ki, bir parça da şans yardım ederse, bu işin içinden kolayca sıyrılıp, servetimizle birlikte sınırı geçebileceğiz.»

«Peki ama, nasıl olacak bu iş Profesör? Nasıl olacak söylesene?»

Havaya bir duman bulutu yükseldi gene...

«Fazla sabırsızlanma... Sana biraz önce planlardan, hazırlıklardan hiç ama, hiç hoşlanmadığımı söylemiştim sanıyorum.»

«Peki ama, herhalde bundan sonra ne yapacağımızı tasarlamamız gerekmez mi?»

«Neden? Bazan hiçbir şey tasarlamamak, yerinden kıpırdamamak çok daha akıllıca bir iştir. Bana bir parça daha zaman ver Bucky. Elbette bir şeyler düşüneceğim. Zekâma güvenim vardır. Şimdiye kadar beni hiç yaya bırakmadı. Fakat madem bu kadar proje yapmaya heves-

lisin, sana birkaç tane söyleyivereyim. İlk önce en önemli mesele: Mümkün olduğu kadar aşağıdaki deliğimizde yaşayacağız. Böylece dışardan görülme tehlikesinden uzaklaşmış olacağız. Eğer kapı çalınırsa cevap vermeyiz. Her gece mutfakta yarım saat, üç çeyrek saat kadar elektrik yakarız. Sonra da yukarda yatak odasında bir süre açık bırakırız lambayı.» Profesör burada sözüne ara vererek sigarasını masaya bastırıp söndürdü. İzmariti ortadan kaldırmayı da düşünmedi. «Şimdilik yapacağımız plan çok basit. Uyuyoruz ve endişelenmeyi bir kenara bırakıyoruz.»

Kapanımıza tıkılmak için mutfaktan ayrılırken de ilâve etti:

«Kapa gözlerini Bucky, Madem ille de bir şeyler yapmak hevesindesin, mobilyaların yerlerini ezberlemekle başla işe. Hiç belli olmaz, bir de bakarsın karanlıkta çok süratli hareket etmek mecburiyetinde kalırız.»

Hiç ses çıkarmadan onu takip ettim. Gizli odaya girdiğimiz zaman, arkamızdan sahte duvar-kapıyı çekti ve elektriği yaktı. İkimiz de kendi yataklarımıza uzandık. Profesör uyurken, ben de gazeteyi aldım elime. Fakat okuyamıyordum karşımdaki satırları. Resimlerimizde de meymenet yoktu. Sirkte gösterilen nadir yaratıklar gibi çıkmıştık ikimiz de. Gazeteyi yere bıraktım. Yerde birkaç damla kan vardı. İhtiyar pek fazla

kan çıkarmamıştı doğrusu. Kendi kendime, paramıza konmak için gerçekten bizi öldürmeye kalkar mıydı diye düşünüyordum. Bana kalırsa, bizi ihbar ederek mükâfatı almak daha işine gelirdi.

Kalktım ve gizli kapıyı açtım. Mutfağın yanında küçük bir tuvalet vardı. İçinde bir de lâvabo bulunuyordu. Öylesine ufacık bir yerdi ki bu, içinde rahat dönülemiyordu bile... Soğuk suyla yüzümü gözümü yıkadım. Sonra bir tomar tuvalet kâğıdı koparark geri döndüm. Profesör'ün alaycı gülüşünü duyduğum zaman dizüstü çömelmiş, kan lekelerini çıkarmaya uğraşıyordum.

«Biliyor musun, F.B.I.'nin adamları bir sinemanın önünde Dillinger'i mıhladıkları zaman, halk hatıra olsun diye mendilleriyle yerdeki kanı silmeye üşüşmüş!»

Cevap vermeye değmezdi Profesör'e. Arada sırada bu çeşit 'derin fikirler'i fena dokunuyordu bana. Kan bir türlü çıkmadı tahtadan. En nihayet vazgeçtim bu sevdadan ve tuvalete giderek kirli kâğıtları attım. Tekrar odaya dönerken gözlerim kapalı yürümeye çalıştım. Tabii oraya buraya çarptım. Bir de müthiş bir şekilde dizimi vurdum.

Profesör uyumuştu gene. Yatağımın üstüne oturdum. Uzanıp dinlenemeyecek kadar gergindi sinirlerim. Sokağa çıkmak fikri hiç hoşuma git-

miyordu doğrusu. Korkudan geberiyordum açıkçası. Ama, Profesör haklıydı. Bir şeyler yemeliydik mutlaka. Bir de müthiş sigara ihtiyacı duyuyordum. Ne olursa olsun, düşüncelerimi başka şeylere doğru yöneltmeye çalıştım. Gözlerimi valizlere dikmiştim. Bütün dikkatimi onlara ve sakladıkları servete vermek istiyordum. Ama, bunu bile yapamıyordum. Profesör'ü kıskanıyordum bu yüzden. Fakat o da uyumuyor olmalı ki, bakışlarımı üzerinde hissedince hızla dönerek:

«Aslında o çocuk oyuncağı saatin çok işimize yarıyacak,» dedi. «Beni saat tam sekizde uyandır. Dükkânların kapanış saatinden daha evvel çıkmalısın yola. Bana bir parça karides salatasıyla şöyle taze bir ekmek yeter de artar bile.»

Sonra arkasını dönerek horlamaya başladı.

İçimden ona sebepsiz yere küfürler savuruyordum. Döşeğime uzanmış, gözümü saatimin kadranındaki boksörden ayıramıyordum. Sol ayağının minesi sıyrılmıştı. Daha saat yedi bile değildi. Bu saatin Profesör'ü bu derece sinirlendirmesine bir türlü anlam veremiyordum. Belki de benimle eğleniyordu. Tıpkı Emma gibi, otomatik bir saat almam için beni zorlayıp dururdu.

Ona hiç bir zaman bu saate neden bu kadar kıymet verdiğimi anlatamamıştım. Herhalde pek

ifade edemezdim hissettiklerimi. Bu saat benim için çok önemliydi... Judy hiç farkına varmamıştı. Betty'yse onu 'müthiş' buluyordu. Emma çok içerlerdi nedense... Sahi ne yapıyordu Emma acaba? Bu hikâyeyi nasıl karşılıyordu? Herhalde beni ve... parayı ele geçirmeye can atıyordu.

Emma, bana bu saati Nate'ın verdiğini biliyordu. Ama gene de onu çöp sepetine atmam ve bir yenisini almam için kafamın etini yerdi. Zaten onun hayatı da bağırıp çağırmak, inleyip sızlamakla geçerdi hep. Şu Emma... O ameliyat her şeyi değiştirmişti bir anda. Gene de evliliğimiz ilk gününden pek parlak geçeceğe benzemiyordu.. Fakat belki de...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMMA

İLK ZAMANLAR, Emma'yla hayat bana bayağı hoş görünüyordu. Kore'deyken onu sık sık düşünür, hayal ederdim. Bana muntazaman sıkıcı mektuplar yolluyordu. Ama bunlar dışardan aldığım biricik mektuplar olduğundan benim için çok değerliydi. Nate'ın, cephe adresimi bilip bilmediğinden haberim yoktu. Fakat şunu söylemeliyim ki, Emma'dan her mektup alışımda ne yapacağımı, ne düşüneceğimi şaşırıyordum. Onunla böyle alelacele evlenişime bir türlü anlam veremiyor, cepheden dönüşte ne halt edeceğimi bilmiyordum.

Aslında bu öyle pek derin bir sıkıntı değildi, benim için. Bir kere geri dönüp dönemiyeceğimden pek emin değildim. Galiba ne yapıp yapıp kendimi öldürtmeye de karar vermiştim. Sırf Nate'i üzmek için bu budalaca kararı almıştım. Ama ne olursa olsun, ölsem de kalsam da, bir kahraman olacaktım. Bu da gene Nate'a, onsuz da bir şeyler yapabileceğimi, artık büyüdüğümü, erkek olduğumu ispat edebilmek içindi. O zamanlar kendimi pek önemsiz, şahsiyetsiz bir insan sayıyordum. Eğer bir kahraman olabilseydim, o zaman bir işe yaradığımı anlayacaktım.

Şimdi çocukça duygular olarak kabul edeceksiniz bunu ama, o vakitler kendimi 'çetin ceviz' görürdüm. Doğrusu istenirse, bir bakıma öyleydim. Her fırsatta, her yerde kavga çıkarmaya hazırdım. En tehlikeli vazifelere bile gönüllü yazılıyordum. Hatta bir seferinde de geriye tek başıma dönmek zorunda kalmıştım. En ön saflara atılıyordum ve aksilik bu ya, burnum bile kanamıyordu. İki kere palmiyelerle nişanlar taktılar bana. Ama, hepsi de gayet aptalca işler yüzündendi. Hiç de iftihar etmiyordum bununkundu. Sözgelişi, bir aralık dinlenme tatili almama sebep oldu. Bundan bir süre sonra da harp sona erdi.

Döndüğüm zaman Emma'ya, evlenmekte a-

cele ettiğimizi, fazla düşünmeye vaktimiz olmadığını, eğer isterse ayrılabileceğimizi söylemeye kararlıydım. Fakat beni çok şaşırttı Emma...

Ben cephedeyken bir uçak fabrikasında oldukça kazançlı bir iş bulmuştu. Benim ona yolladığım bütün parayı da bir kenara koyup biriktirmişti. Bununla oldukça konforlu, üç odalı bir apartman dairesi tutmuştu. Doğrusu Emma'yla ilk üç ayımız şâhâne bir şekilde geçti. Emma için deli oluyordum. Yatakta mükemmeldi... Sevişirken müthiş... Belki öyle vamp durumu yoktu hiç bir zaman, fazla da güzel sayılmazdı ama... O bakımdan çok iyi anlaşıyorduk...

Çoğu zaman Emma eve yorgun argın döndüğü halde, arzuma karşı gelmeden, teslim olurdu bana. Onu, daha soyunmasına fırsat vermeden yatağa sürükler, çılgınca bir isteğe kapılarak hırsla sahip olurdum. Bana cevap verişini çok beğeniyordum. Kendini kollarıma bırakışını, inildeyerek teslim oluşunu hiçbir şeye değişmezdim.

Gündüzleri Emma çalışmaya gider, ben de ev işleriyle meşgul olurdum. Şimdiye kadar hep kulübemsi evlere alıştığım için, bu apartman bana müthiş birşeymiş gibi gelmekteydi. Öğleden sonraları parkeleri cilâlamakla, bulaşığı yıkamakla uğraşıyordum.

Birkaç ay sonra Emma'nın çalıştığı fabrika, kadın işçilerinin yarısını işten çıkarttı. O zaman

da Emma bir büroda iş buldu ama, artık kazancı eskisinin ancak yarısı kadardı. Bense hâlâ ne yapacağımı, ne iş tutacağımı bilemiyorum. Her kapıyı çalıyor, her şeyi deniyordum. Ama o pis karakterim yüzünden bir türlü tutunamıyordum işimde. Ya patronlarla, ya da müşterilerle takışıyordum. Bir konfeksiyon mağazasında temiz bir iş bulmuştum. Satıcılık yapıyordum... Fakat bir gün, bir müşteriye giydirdiğim bir karolu ceket için, «bunun içinde fiyonklu makarnaya döndüm ben..» deyince dayanamamış ve ne olduğumu anlayamadan onu yere yıkıp pestilini çıkarmıştım. Tabii beni mahkemeye filân vermişti... Ama zaten kolay sıyırmıştım yakamı... Daha sonra bir bakkal yanında çalışmaya başladım. Orada da Bucklin Laspiza adını verdiğim için başıma bin türlü belâ çıkmıştı. En sonunda kovuldum tabii. Ondan sonra bir temizleyici yanında ayak işlerinde çalıştım... Sonra bir... sonra... da... sonra da...

Emma o zamanlar hiçbir şey demiyordu. Hayret edilecek şey, ama daha sonraki davranışlarını düşündükçe, ilk zamanlar niçin ses çıkarmadığına şaşıyordum. Belki de onu böyle çekilmez yapan hastalığıydı. Yavaş yavaş yorulmaya başladı. Artık çalışmak çok güç geliyordu ona. Hatta hamile kaldığını bile sandık. Bir veledim olması muhakkak çok hoşuma giderdi. Hiç olmazsa ona bir ad verebilirdim ben. Ama dok-

tor, Emma'nın karnında bir tümör olduğunu ve hemen ameliyat edilmesi gerektiğini söyledi. Her şeyini aldılar. Ondan sonra değişti zaten. En son kuruşumuza kadar elimizde ne varsa harcadık ameliyatında. Ailesi yardıma yanaşmadı. Nate'ın bürosuna bir telgraf çektim, bana hiç bir şey sormadan hemencecik üç yüz dolar yolladı.

İyileştikten sonra Emma kendini iyiden iyiye bıraktı. Şişmanladıkça şişmanladı. Muazzam bir et yığını şekline geldi kısa zamanda. Bir de üstelik bundan sonra çalışamayacağını söyleyerek kestirip attı. Artık benimle yatmak bile istemiyordu. Sabahları da yataktan kalkmak bilmiyordu.

İşler bu durumdayken bile, nasıl olduğunu bilmiyordum ama, gene de bal gibi mesuttuk. Taa ki, birdenbire Polis Akademisinde açılan üç aylık bir kursa gitmeyi kafama koyuncaya kadar. Zevkten çılgına dönmüştüm. Üniforma giyip tabanca taşımak fikri bile, yerimde duramayacak kadar deliye çeviriyordu beni... Belki de çok aptalca bir düşünceydi ama, birdenbire kendimi büyümüş, yükselmiş hissetmeye başlamıştım. Artık hiçbir işe yaramayan tanınmaz, isimsiz, basit bir adam değildim. Kanunu temsil ediyordum. Yanımda her an kullanma iznim olan bir silah taşıyordum. O silahla... Saatlerce onu elimden bırakmamacasına nişan talimleri yapıyordum.

Akademide çalışmalar çok yorucuydu. Ben de elimden gelenin üstünde bir gayret gösteriyordum. Öyle inekçilerden sayılmazdım ama, sonunculardan da epeyce uzaktaydım. İşte Ollie'yle orada ahbap oldum. Ollie, yarı Hintli, yarı Çinli bir Arap genciydi. Hawai adalarından geliyordu. Kursu bitirip imtihanları kazandıktan sonra bizi aynı komiserliğe tayin ettiler. İlk defa bir Arap polis memuruyla karşılaştıkları için, halk bunu bir garip karşılamıştı. Bu yüzden önceleri Ollie, sözünü dinletebilmek için epeyce zorluklarla karşılaştı... O zamanlar hemen koşup yardım ediyordum ona. Bu küstah gençliğe, doğru dürüst yaşamasını öğretmek için ikimiz birden girişiyorduk.. Bu sümüklü veletlere vurmam Ollie'nin pek hoşuna gitmiyordu. Fakat ben 'ilk önce pataklamak, sonra da sual sormak' taktiğini kullanıyordum. Daha sonraları bazı kimseler bu yüzden komisere şikâyet etmişler beni. Epeyce azar işitmiştim o zaman... Şef bana:

«Penn, daha aramızda çok yenisiniz... Bilmediğiniz ve öğrenmek zorunda olduğunuz bir sürü şey var,» dedi. «Kaba ve sert davranışlı bir çok polis memuru görmüşümdür bütün mesleğim boyunca... Ama şunu unutmayın ki, bu gibilerin, günün birinde temizlenivermesi işten bile değildir. Yumruklarınızdan çok kafanıza güvenmeyi öğrenin. Hiç aptal değilsiniz Penn. İyi bir polis olacağınızı da ümit ediyorum. Öyleyse

düşünün ve üniformalı bir gangster olmamağa çalışın.»

İş hayatımda karşılaştığım sıkıntılar, Emma'nın bana çektirdiklerinin yanında sözü bile edilmeyecek kadar basitleşiyordu. Evde yırtık-pırtık terliklerini sürükleyerek dolaşıyor, hiç durmadan her şeyden şikâyet ederek başımın etini yiyordu. Kendimi, ona karşı iyi olmaya zorluyordum âdetâ. Dürüstlüğünü, benim için yaptıklarını düşünerek onu eskisi gibi görmeye çalışıyordum... Fakat beni en fazla huzursuzlaştıran, Emma'nın inatla kendini ihmal etmesiydi. Sanki hastalığı bir çeşit zevk meselesi olmuştu Emma için.

Gün geçtikçe, daha çok şişmanlıyor, vücuduna yığılan yağ tabakası yüzünden korkunç bir biçim alıyordu. Öyle ki, onunla aynı yatağı paylaşmamız imkânsızlaşmıştı artık... Zaten bir zamanlar birbirimize karşı duyduğumuz müthiş arzudan, mutluluktan eser kalmamıştı. Onu kırmamaya gayret ederek, gece eve geç geldiğimi, nöbetlerim yüzünden uyuyamadığını ileri sürüyor ve gidip salondaki divanın üzerinde yatıyordum. Doğrusu, uyuyamayan biri varsa, o da bendim tabii...

Beni deli eden bir mesele de, kazandığım paraydı... İşi bıraktığı için kızmaya hakkım yoktu ona. İki yıl süreyle pek fazla birşey geçmeyecekti elime, bunu daha evvelden biliyordum.

Haftada altmış dolar kazanıyordum. Bu parayla da tabii iki yakamızı bir araya getirmemize imkân yoktu. Apartmanın masrafı pek çoktu... Bir de üstelik Emma, tam sırasıymış gibi bir sürü şey istiyordu... Yok televizyondu, yok ekmek kızartacağıydı, yok bilmem neydi... Bir sürü ıvır zıvır. Bir de sanki pek bir yerlere gidermiş gibi, yeni elbise diye tutturmuştu. İşten dönüşte yorgun argın çarşıya çıkmak bile benim başıma kalmıştı. Gene de hiç durmadan münakaşa etmeye yer arıyordu sanki. Hiçbir şey bulamadığı zaman saatimle alay eder, barbar bağırırdı:

«Şuna bakın hele! Koskoca bir polis memurunun saatine bakın!.. Çocuk saati ayol bu!... Herkese rezil oluyorsun bu oyuncakla. Ah, bir elime geçirsem onu, yok mu?.. Doğru çöp sepetine sallayacağım...»

Saatimden memnun olduğumu söyleyecek olsam, pekâlâ iyi işlediğini, bundan iyisini bulamayacağımı anlatsam, o ünlü kötü kelimesini belki yirmi defa suratıma haykırırdı. Sanki böylelikle rahatlayacakmış gibi...

Ev için gerekli olan her şeyi taksitle satın almıştık. Bu yüzden gırtlağımıza kadar borç içindeydik. Emma'nın bunda hiç bir günahı yoktu ama, ona göre bir polisin, istediğini ele geçirebilmek için elini uzatması yeterdi. Bu fikri kafasından çıkartıp atamıyordum. Bu da beni çıl-

dırtıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıyor, dünyadaki enayilerin kralı olduğumu haykırıyordu yüzüme. Bütün memurlar cebini şişirirken, benim aptallığım yüzünden sıkıntı çektiğimizi söylüyordu. Ne yapsam, ne söylesem inandıramıyordum onu. Bütün bunların dedikodudan ibaret olduğunu, herkesin maval okuduğunu, herkesin bol keseden attığını geveleyip duruyordum ama, nafile!.. Koymuştu bu saçma fikri bir kere aklına. Ben de bazılarının bin bir halt karıştırıp işini yoluna koyduğunu biliyordum ama, bunlar üst tabakaya mensuptu... Yüksek rütbelilerdi. Benim gibi devriye polislerine kalmazdı bu iş... Örneğin bir kasap dükkânının arka tarafında bazı dolaplar döndüğünü bal gibi biliyordum. Benim gibi, komiserin de bundan haberi vardı tabii. Bu iş senelerdir devam ediyordu. Kasap dükkânının etrafında dönüp dolaşmaya başlamıştım. Nihayet bana pirzola, biftek gibi ufak hediyeler vermeye başladılar... Öyle ki, bu bir âdet halini aldı ve ben her hafta geçmeye başladım kasabın önünden. Ama öylesine ufak bir işti ki, bir çeşit utanç duyuyordum bundan.

Bir süre sonra Emma, ona yalan söylediğimi ve elime geçeni ona vermediğimi koydu kafasına. Tutturmuştu bir kere... Artık her akşam aynı teraneyi dinlemekten bıkmış usanmıştım. Bir de üstelik sabahtan akşama kadar bira şişelerini deviriyor ve polisiye hikâyeler okuyor-

du. Okuduklarından aklında kalanlar, hep beni suçlamaya yarıyan şeylerdi. Her eve dönüşümde beni:

«Ne garip değil mi, ben de şimdi Kadillağıyla seyahat eden, ultramodern bir apartmanda yaşayan bir polisin macerasını okuyordum...» gibi sözlerle karşılıyordu.

«Yaa? Peki şimdi hangi hapisanede sürünüyormuş?» diye soruyordum ben de...

«Kendini pek kurnaz sanıyorsun Bucky... Evet, bu herif yakayı ele vermiş. Ama bir de, hiç durmadan onu bunu kemirip de, kimsenin ruhu bile duymadan milyonlar depo edenleri düşün...»

«Yalvarırım Emma, şu kafamı ütülemekten vazgeç... Eğer karşıma bir fırsat çıksa, herhalde tükürüp geçmeyeceğimi bilirsin.»

«Doğru, doğru. Bana bulup getirdiğin, sadece birkaç kilo etten ibaret...»

«Rahat bırak beni. Elimden gelen bu kadar işte... Bu işte olsa olsa, bir parça fazla aylıkla müfettişliğe kapağı atabilirim. Sonra sivil gezerken ufak-tefek hediyeleri cebe indirmek daha kolay olur tabii. Hem sen benimle uğraşacağına, şu evi bir parça temizlesene!... Ahırdan farkı yok...»

«Sana çoktur bile... Halim yok. Hastayım, biliyorsun.»

«Haydi be, bırak bu numaraları. Böyle ah-

layıp ofladığın, kendine acındırmaya çalışıp sızlandığın zaman, babamı hatırlatıyorsun bana...»

«Nate baban değildi senin...»

İşte o zaman her yer karardı ve ne yaptığımı bilmeden vurdum ona. Vurdum, vurdum... Sonra birdenbire benim için bütün yaptıkları geldi aklıma. Nefret ettim kendimden. Ayağa kalkmasına yardım ettim. Onu kollarıma aldım. Elimden geldiği kadar özür dilemeye çalıştım.

«Affet beni sevgilim, affet! Böyle yaşamak benim pek mi hoşuma gidiyor sanıyorsun. Daha fazla kazanmak istemez miyim hiç? Ama sen de bir parça yardım et bana. Sabahtan akşama kadar bira şişelerini devirmekten vazgeç. Bir parça rejim yap. Zayıfla... Sokağa çık, hava al. Daha genciz ikimiz de. Ne diye bırakıyorsun kendini? Pekâlâ güzel olabilirsin istersen...»

Karım:

«Beni sevmiyorsun artık,» diye sızlandı.

«Yok canım!... Seviyorum seni. Biliyorsun sevdiğimi. Ama, son zamanlarda hep hastaydın. Hem benim de işlerim pek çoktu... Eve geç ve yorgun dönüyordum hep... Ama gel bak... Sana ispat edeceğim hâlâ sevdiğimi...»

İyi niyetim hiç bir işe yaramadı... Ne yapayım elimde değildi... Vücudunu kaplayan et yığını hiç bir arzu veremiyordu artık. Bu yüzden bana fena halde içerledi... Ağzına geleni söyledi. Doğrusunu isterseniz fazla aldırmadım

ettiği küfürlere... Zaten hiç bir zaman bir Don Juan olamazdım. Bu işlerde de pek öyle becerikli sayılmazdım!...

Eve mümkün olduğu kadar geç dönmeye başladım. Ya bir bara girip bir şeyler atıştırıyordum, ya da sokaklarda avare avare dolaşıyordum. Bu bir alışkanlık haline gelmişti kısa zamanda. İşimi seviyordum. Bazan gazetelerde bir polis adayının, tehlikeli bir haydudun yakalanmasına sebep olduğunu okuyor, böyle bir kahramanlık yaparak amirlerimin gözüne girmeyi hayal ediyordum. Tesadüfen bir soyguna rastlayıp haydutları apansız enselemek ve bu sayede de meşhur olmak için fırsat kolluyordum. Ama böyle serseri serseri dolaşmak, halimden şüphelenen bir devriye arabası tarafından yakalanmama sebep oldu. Neyse ki hatalarını çabuk anladılar da yakamı kurtardım.

Bir başka sefer de bir araba çalmak üzereyken ensesine yapıştığım bir sarhoş yüzünden komiserden sadece nasihat dinledim. Kendi işim dışında taşkınlıklar yapmamalıydım, böyle lüzumsuz çabalara girişmesem hakkımda daha hayırlı olurdu...

Bazan olaylar o kadar enayice akıp gider ki, ne olduğunu bile anlamazsınız. Zaten her şey tesadüflere bağlıdır. Saçma sapan bir mesele yüzünden az daha müfettiş oluyordum. Benim devriye gezdiğim kısımda oldu o olay. Sabah saat

sekizden dörde kadar sürüyordu devriyem. O gün de saat üçü çeyrek geçe sıralarında Allah'ın delisi bir oğlan gelmiş, bir binanın damına çıkmış tünemişti. On sekiz yaşlarında zayıf, cılız bir çocuktu. İşinden çıkardıkları için üzüntüsünden canına kasdetmişti... Beyinsiz biriydi! Dama çıktığını zaman annesini ve iki yaşlı kadıncağızı ağlaşırken buldum. Çocuk en tepedeydi ve kimse yanına yaklaşamıyordu. Kendini her an aşağı atabilirdi. Aşağı inerek bir cankurtaran çağırttım, telefonla da yardım istedim. Sonra merdivenleri dörder dörder çıkarak dama tırmandım tekrardan. Birisi rahip çağırmayı akıl etmişti. Adamcağız da orada çocuğu teskine çalışıyordu.

Saat dört buçukta bir numaram vardı. Âşığıyla arası açılan bir kız, birkaç parça eşyasını taşırken olay çıkmasın diye oralarda bulunmamı istemişti. Bir büyük sandığı ve bir televizyon makinesiydi hepsi hepsi. Bir kamyonet getirtmişti ve herif onu tutmaya kalkarsa araya girmem için de bana bir beş dolarlık toka edeceğini söylemişti.

Devriye çavuşu da gelmişti sonunda. Birlikte sokağa gerilmek üzere bir file de getirmişti. Ona hizmetimin dörtte bittiğini hatırlattığım zaman bir parça daha kalmamı söyledi.

Saat de dörde vaklaşmaktaydı. Rahipler ikileşmişti şimdi Kafa kafaya vermiş, olayı tartışıyorlardı. Oğlan hâlâ tepelerde, atlamaya ka-

rarlı bir suratla, dikilip duruyordu. Hay Allah kahretsin be!... Bu anasının kuzusu velet yüzünden beş dolarımın uçup gittiğini göre göre kan beynime çıkıyordu.

Saat dörde beş kala damı geçip velede yaklaştım... Hemen bağırdı:

«Bir adım daha atacak olursanız karışmam... Atlarım...»

Buz gibi bir tonda cevap verdim:

«Atlamak mı istiyorsun? Ne duruyorsun öyleyse küçük aptal. Ha? Ne bekliyorsun?... Atla, atla da göreceğini gör. Şu iş de bitsin...»

İki rahip de söylediklerimi duymuşlar, gözlerini fal taşı gibi açmışlar bana işaretler ediyorlardı. Ama oğlan öylesine sersemlemişti ki, yanına gidip yakasına yapışmam bir oldu...

Ondan sonra da gidip küçük kızcağızın taşınmasına yardıma koştum. Bir taraftan da o iki geçmişi tenekelinin beni şikâyet edeceklerini düşünerek bozuluyordum. Fakat bir de akşam gazetelerini elime alınca ne göreyim? Adım birinci sayfada ve hakkımda bin bir övgü, bin bir palavra!... «Kullandığım taktiğe ve psikolojiye hayran» olduklarını mı yazmamışlar, neler neler... Yok, öyle pek önemli gazeteler değildi bunlar ama, televizyonda da benden söz ettiler. Polis arkadaşlarımın da tebriğinden sonra müfettiş olacağıma iyice inanmıştım artık. Komiserin sırtını sıvazlıyarak benden memnun olduğunu söy-

lemesinden başka da bir halt görmedik en sonunda... Doğrusu hiç şansım yoktu bu gibi işlerde...

Birkaç ay sonra hepimizi bir araya topladılar ve trafik kurallarında yapılan değişiklikleri açıkladılar. Yolun her iki tarafında da park yapmak yasaktı artık... Yeni kaideleri tatbik ettirmek herhalde epeyce uğraştıracaktı bizi... Arabalar bir gün yolun sağına, ertesi gün de soluna sıralanacaklardı bundan böyle. Kendi kendime ceplerimi doldurma fırsatı geldi işte diye düşünüyordum. Fakat zaman ne kadar boş hayallere daldığımı anlatmakta gecikmedi. Genellikle dükkânlarının önüne park etmeye alışmış tüccarlar bu karara ilk önce pek içerlemiş ve homurdanmışlardı ama, ceza yazmadan önce gidip tatlı tatlı ikaz ettiğimde hemencecik itaat ediyorlardı. Üstelik bana ağız dolusu teşekkürü de unutmuyorlardı hiç... Ama hepsi bundan ibaretti...

İşte Shep Harris'le bu şekilde tanıştım.

Harris bir göz doktoruydu. Bizim sokakta bir ayakkabı mağazasının üstündeydi muayenehanesi. Mahalleye yeni gelmişti. Bir sabah, saat on bire çeyrek kala, yanlış tarafa park yapmış küçük kırmızı bir M.G. gözüme ilişti. Araba pek yeni sayılmazdı ama, böylesine bir otomobile konacak parayı bulabilen kimse herhalde ceza yememek için birkaç dolara kıyar, diye düşünüyordum Avakkabıcıya arabanın kime ait olduğunu sordum.

«Şu birinci kattaki gözcünün. Şu Harris canım... Kıyak dalga değil mi? En azından elli bin kâğıt bayılmıştır buna... Ama benim böyle bir şey alacak param olsa, doğrusu ya yutmazdım bu modeli... İki kişilik... Vay babam vay! Araba dediğin şöyle bütün aileyi yüklenebilmeli yahu... Değil mi?...»

Hemen birinci kata çıktım. Aralık kapıyı itip içeri girince bir çıngırak sesi duyuldu. Büro çok iyi döşenmişti. Modern ve zevkli eşyalardı hepsi. Hem de yepyeni pırıl pırıl her şey... Beyaz ipekli gömlekli, yüzünü kaplayan tiklerden sinirli olduğu belli bir yarım porsiyon gülümseyerek karşıladı beni. Kalın camlı gözlükleri arkasından beni süzerek:

«Sizin için ne yapabilirim memur bey? Bir arzunuz mu var? Gözlüğe mi ihtiyacınız oldu, yoksa...» diye sordu...

Onu incelemeye koyuldum... Yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olmalıydı. Benden bir iki yaş büyüktü herhalde...

«Aşağıdaki M.G. sizin değil mi?»

«Aman Allah! Demeyin... Yoksa birinin hoşuna gitti de kaldırmak mı istedi?» diyerek pencereye atıldı. Arabanın yerinde olduğunu görünce de bana döndü ve «Nesi var kuzum?» diye sordu.

«Sadece sokağın ters tarafına park edilmiş. Ayın sekizinden on birine kadar park yapmak

için tek kaldırımı seçmeniz gerektiğini biliyordunuz herhalde?»

Saatine bir göz atıp burnuma doğru uzattı:

«Sizin bir gözlüğe ihtiyacınız var. Saatin on bir olduğunu görürdünüz aksi halde...»

«Siz dalganızı geçin istediğiniz kadar. Size yardım etmek için buraya kadar tırmandım. Bir dahaki sefere cezayı basıp giderim... Gerisini siz düşünün artık.»

Hırsla arkamı dönüp kapıya yönelmiştim ki seslendi:

«Haydi canım kızmayın memur bey... Sadece şaka yaptım. Zaten bir sürü ceza ödedim şimdiye kadar. Size teşekkür etmeliyim. Birşey içmez miydiniz?»

«Vazifedeyken içmek âdetim değildir.»

«Haklısınız, öyleyse...» diyerek cebinden bir beş dolarlık çıkardı. «İşiniz bittikten sonra bununla kendinize bir şeyler ısmarlarsınız. Lütfen alın, rica ederim. Ne vakit isterseniz beni görmeye gelebilirsiniz.»

O günden sonra kırmızı M.G.'den gözümü ayırmaz olmuştum. Harris'den ancak birkaç dolar koparabiliyordum her seferinde ama, hiç olmazsa veletlerin arabaya dokunmalarına, orasını burasını karıştırmalarına manî oluyordum. Gittikçe de arkadaşlığımız artıyordu Harris'in öyle pek fazla işi yoktu Çoğu zaman sıkıntıdan bunalıyordu. Arada sırada ona uğrayıp bir-iki kadeh

birşey atıyor, gevezelik ediyorduk. Bu durumdan ikimiz de pek memnunduk tabii...

Bana hayatını anlattı. Tıp tahsilini tamamladıktan sonra başka dallarda da mütehassıs olmak istemişti. Fakat ailesi bir anda bütün servetini kaybedince bir göz doktoru diplomasıyla yetinmek zorunda kalmıştı. İşin en garip tarafı çok da zengin bir kızla evlenmesiydi. Ama, tahsile devam etmesi için çok geç kalmıştı o zaman. Bana otuz üç yaşında olduğunu söyleyince hayret ettim.

Saçma sapan mecmualar okuya okuya Emma'nın gözleri bozulmuştu ama, onu Shep'e götüremiyorum. Böyle bir karım olduğunu bilmesini istemiyordum. Açıkçası utanıyorum ondan... Bana her geçen gün bir parça daha şişmanlıyormuş gibi geliyordu.

Polislik mesleğine gireli tam bir sene olmuştu. Ben daha yerimde saymaktaydım. Artık hiçbir şey bana heyecan vermez olmuştu. Üstümdeki üniformayı taşımaktan da, ona buna ceza yazmaktan da, sarhoşları evlerine götürmekten de, sokakta kapışan haylazları ayırmaktan da bıkmış, usanmıştım. Hayatımın en iyi dakikalarını ancak Shep'in yanında geçirebiliyorum. Fakat ben de gün geçtikçe sıkıntıdan boğulacak gibi oluyordum. Harekete, heyecana ihtiyacım vardı benim.

Emma hayatımı karartmaya devam ediyor-

du. Arada sırada Dasy'yi ve Nate'ı düşünüyordum. Nate'dan nefret ediyordum ama, bir türlü de aklımdan çıkmıyordu.

Doğrusunu isterseniz ne yapmak istediğimi, ne yapabileceğimi de pek bilmiyordum ya! Kasım'daki seçimlerden sonra ilk aylık iznimi aldım. Emma seyahate gidecek paramız olmadığı için söylenip duruyordu. Zaten Kasım ayında Florida'dan veya Kaliforniya'dan başka nereye gidilebilirdi? Benimse o sıralarda bir servet sarfedecek imkânım yoktu. (Bundan bir yıl sonra ise Judy'yi de yanıma aldığım gibi uçağa atlamış, doğru Miami'ye, gündeliği elli dolarlık bir otele, atmıştık kapağı!...»

Bu bir aylık tatil tam anlamıyla zehir oldu bana. Evde kalamadığım gibi sokaklarda sürtmekle de vakit geçiremiyordum. Havalar gittikçe soğumaktaydı. Arada bir kar bile yağıyordu. İznimin ilk haftasını bir sinemadan çıkıp ötekine girerek geçirdim. Bir gün Shep'e uğrayarak bir parça ısınmak istemiştim. Bir müşterisini alelacele savdıktan sonra bana döndü:

«Kaç gündür nerelerdesin, seni arıyorum,» dedi.

«İzindeyim de... ben... şey...»

«Dinle beni Bucky... Batty Johnson'u gördüm. O olduğundan eminim.»

Birkaç saniye düşünüp, ismi hatırlamaya çalıştım.

«Canım Batty Johnson,» diye Shep tekrarladı. O zaman aklım başıma geldi. Johnson, F.B.I. tarafından aranan suçluların en azılısıydı. Listenin başındaydı ismi... Bir sürü ağır suçlar yüklenmiş, korkunç bir caniydi. Gayet iyi silah kullanırdı. Üstelik çok da kafalı herifti. Bütün bunları Emma'nın o ünlü mecmualarında görüp okumuştum.

Shep'e gülümsedim:

«Ne zamandan beri dedektifliğe başladın?»

«Ciddi söylüyorum Bucky. Hem bak, birkaç gün evvel aldım bunu.»

Masanın bir gözünü karıştırdı ve bana bir kâğıt uzattı. F.B.I. tarafından yollanmış bir ihtar mektubuydu bu. Üzerinde Johnson'un resmi ve eşkali vardı.

«Sol gözünde bir anormallik bulunduğunu yazıyorlar. Sana uzun uzun izah etmem yersiz. Ender görülen göz sakatlıklarından biridir bu. Göz yukarı doğru çekilir. Üstelik epeyce ilerlemiş bir miyopluğu da var. F.B.I. bu kâğıdı bütün göz doktorlarına yolluyormuş. Bu herifin her an gözlüğe ihtiyacı olabilir... Ya kendininkileri kırar, ya da yenilemek zorunda kalır. Bu yüzden de her göz...»

«Yani sana geldiğini mi anlatmak istiyorsun?»

«Yok canım. Sadece onu bir garajda çalışırken gördüm. Araba yıkıyordu. Şakaklarındaki

saçları yolmuş, üstelik beyaza da boyatmış. Bıyık bırakmış ve yanağında bize bildirilmeyen bir yara izi var. Bütün bunlara rağmen o herifin Johnson olduğuna kalıbımı basarım.»

«Yok canım?... Nasıl keşfettin bunu?»

Shep alayıma aldırmadan yanıma geldi, elini omzuma koydu, omzumun üstünden de kâğıdı tetkike koyuldu.

«Eminim o olduğuna Bucky. Tıbbiyedeyken estetik cerrahiye merak sarmıştım. Bu işin iyi para getireceğinden emindim. Uzun zaman birçok yüz çeşitlerini inceledim, yeni yeni kafa biçimleri buldum. Johnson'un resmini görür görmez de F.B.I.'nin, haydutun en önemli hususiyetini bildirmediğini fark ettim. Bir kere herifin kulakları normalden çok yukarı bir yerde başa yapışmış. Burnuyla yanakları arasındaki mesafe de anormal derecede geniş. Bence bütün kafa yapısı gayri tabii. Bunu da ne yapsa gizleyemez. Bu araba yıkayıcısının aynı özelliklere sahip olması sana bir şeyler anlatmıyor mu?»

«Ben kulaklarında hiç de öyle bir anormallik görmüyorum.»

«Sen ne anlıyacaksın bu işten. Bir kere normal bir yüzde kulakların en üst kısmı aşağı yukarı göz hizasındadır. Kulak memesiyse burun delikleri hizasına gelir. Görmüyor musun bununkiler ne kadar yüksek? Bucky, inan bana, öyle olur olmaz şeyler değil bu anlattıklarım.»

«Peki, ne zaman gördün onu?»

«Önceki gün. Arabam pek kirlenmişti. Yıkatmak için tesadüfen önünden geçtiğim bir garaja girdim...»

«Polise haber verdin mi?»

«İşte sana haber veriyorum ya?...» diyerek gözlerini açtı... «En son numarasını bir göz doktoruna yapmış. Zaten F.B.I. de, gözlerinin bozuk, olduğunu, ancak böyle keşfetmiş herhalde. Öldürdüğü ikinci doktor olmak istemiyorum Bucky. O herifin listesine eklenmek işten bile değil. Hem sen, her zaman kendini göstermek için bir fırsat beklediğini söylemez miydin? İşte bunun için sana haber vermeyi uygun buldum.»

Shep'in anlattıklarına pek inanmamakla beraber elimdeki kâğıda bir kere daha göz gezdirdim.

«Adamın sadece gözlüklerine bakarak (tabii uzaktan), nesi olduğunu bilebilir misin?»

«Evet. Genellikle gözlük belirli göz aksaklıklarını düzeltir. Fakat, adam gözlük takmıyordu,» diyerek Shep neşeli bir şekilde bağırdı.

«Takmıyor muydu? Ama, sen değil misin bana...»

«Demek istediğim şu: Temas camları kullanıyor bu adam!»

«Hikâyeni tekrarlar mısın lütfen, kafam iyice karıştı...»

«Sen bana inanmak istemiyorsun Bucky a-

ma, dinle bak... Herifin aradığımız adam olduğuna en önemli delil bence bu... Verilen bilgiye göre Johnson, Topeka'daki göz doktoruna bir gözlük ısmarlamak üzere gitmiş. Birkaç gün bekledikten sonra da tekrar muayenehaneye gelerek hem zavallı doktoru öldürmüş, hem de bütün evrakları yakmış, adamın bürosunu birbirine katmış, kasayı boşaltmış ve çekip gitmiş. Polis bu katilin Johnson'dan başkası olamayacağından emin.

Böylece F.B.I., gözündeki anormallik yüzünden kolaylıkla tanınacağından korkarak fişleri ortadan kaldırdığı düşüncesine takılıp kalmış. Belki de haklılar ama, ben bu işi iyice düşündüm. Johnson her zaman gözlük takardı. Hapisteyken bile gözlüğü vardı, değil mi? Öyleyse bu, fişini ortadan kaldırması için yeter bir sebep değildi. Onun gözlük taktığını bilmeyen kalmadığına göre... Şu halde işin içinde bilinmeyen birşey olmalıydı. Gözlüğünü almak için ne diye birkaç gün beklemişti dersin?»

«Sen de müşterilerine genellikle bir iki gün sonra vermez misin gözlüklerini?...»

«Doğru, ama hepimizin elinde bol miktarda gözlük camı bulunur. Öyle ki acelesi olan bir müşteriye hemen bir iki saatte gözlüğünü hazırlayıveririm. Johnson'un da acelesi vardı. Hem, üstelik doktoru öldürmeye kararlı olduğuna gö-

re silah tehdidiyle de pekâlâ işini gördürebilirdi. Değil mi?...»

«Muammayı bırak da anlat?»

«Johnson birkaç gün beklemek mecburiyetindeydi; çünkü ısmarladığı temas camlarını hiç bir göz doktoru hazırlayamaz. İşte sebebi buydu. Temas camları göz doktorlarında bulunmaz, ancak ısmarlanarak getirtilir. Camlara kavuşunca da ilk işi fişleri ortadan kaldırıp doktoru öbür dünyaya yolcu etmek oldu tabii. Polisin aradığı gözlüklü bir adam. Halbuki Johnson temas camlarıyla normal bir insan gibi dolaşıyor. Bu camları farkedebilmek için de ancak gözünü pek yakından incelemek gerekir. Anladın mı şimdi Bucky?»

Bu hikâye beni adamakıllı sarmaya başlamıştı. Kendimi hemen Johnson'a kelepçeleri geçirirken ve müfettişliğe terfi ederken görür gibi oldum. Hatta Valinin tebriklerini nasıl karşılayacağım bile gözümün önüne geldi.

«Shep, sen anlar mısın bu herifin o dediğin camlardan takıp takmadığını? Hem sonra bu camlar öyle pek uzun zaman gözde kalamıyormuş değil mi?»

«Tabii anlarım... Dediğin de doğru ama, son zamanlarda bir bütün gün takılabilecek hale geldi temas camları. Ne düşündüğünü anlıyorum... Onu gözlüksüz bir ânında enselemek istiyorsun değil mi? Herhalde evine girdiği zaman çıkarı-

yordur camları. O zaman da bayağı gözlük kullanıyordur mutlaka. Hem sana şunu da söyleyeyim ki, müthiş miyop olmasına rağmen evin içinde oraya buraya çarpmadan gözlüksüz de dolaşabilir pekâlâ...»

«Ya kilosu, boyu, yapısı uyuyor mu bari?» dedim. «Düşün bir kere; yetmiş sekiz boy, seksen dört kilo. Öyle kolay kolay değişecek, saklanacak gibi değil...»

«Boy tamam... Fakat herhalde biraz daha şişmanlamış olmalı. Belki de giydiği tulum öyle gösteriyordur... Bucky inan bana, o herif olduğundan eminim. Garaja girer girmez bu suratı daha evvel nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Eve döndüğüm zaman birden bu ihtar mektubu geldi aklıma. Hemen arabama atlayıp garaja döndüm. Birşey kaybetmiş gibi davranıp herifi iyice inceledim. Bu sefer Johnson'un fizyonomisini kafama yerleştirdiğim için kolaylıkla o olduğunu keşfettim. Eminim diyorum sana Bucky, yanılmama imkân yok. Adamda öyle bir kafa biçimi var ki...»

«Geri dönmekle hiç iyi etmemişsin. Belki de herif kuşkulanmıştır. Ya tüydüyse?... Nerede bu garaj!»

«İşte bana verdikleri kart... Üstünde adresi yazılı... Ne yapmak niyetindesin?»

«Şu senin kuşa bir göz atacağım...»

«Ah vere de azılı bir katille karşılaşacağını unutmasan.»

«Bırak şimdi bunları Shep... Kimseye de birşey söyleme. Karına bile!... Anlattın mı yoksa daha evvel?...»

Aptal aptal sırıttı:

«Kimseye birşey söylemedim. Sana da açılıncaya kadar günlerce düşündüm. Genç yaşta öteki dünyayı boylamaya niyetim yok Bucky. Yeter derecede sıkıntım var, bir de bu gibi işlere burnumu sokup başıma dert açmak istemem... Hemen gidecek misin?»

«Belki de... Ama daha evvel bir parça düşünüp kafamı toparlamalıyım.»

Kapının tokmağını çevirip çıkmak üzereydim ki Shep kolumdan yakaladı:

«Dikkatli ol Bucky. Ölürsen kendimi hiç affetmem. Ölü bir kahraman gene de bir cesetten başka birşey değildir. Unutma,» dedi.

«Merak etme, öyle bir niyetim yok...»

Hemen eve koştum. Emma'nın mecmualarını karıştırıp Johnson'dan bahseden o yazıyı bulduım. Mecmua herifin poz poz resimlerini de basmıştı. Yazıyı satırların üstünde dura dura okudum. Fotoğraflarını da kestim. Beyaz bir kâğıttan oyduğum parçalarla da gözlüklerinin kenarlarını, açılan şakakları, koyu renk saçları gizledim. Sonra resmin üstüne kalemle ufak tefek rötuşlar yaptım. Kendi kendime, Johnson'un yeni suratı-

nın aşağı yukarı böyle birşey olacağına kanaat getirmiştim artık. Tam bu sırada Emma odaya girdi, elimdekileri görünce avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı:

«Dergilerimi yırtmaya ne hakkın var senin! Neden...»

«Bu saçmalıkları bir kere okumak yetmiyor mu sana,» diyerek sözünü kestim. Bir taraftan da tabancamı incelemekteydim.

«Ya bu tabancayla ne diye oynayıp duruyorsun? Neler çevirdiğini bilmek isterdim...»

Kapıyı çekip çıkarken:

«Çok önemli bir iş peşindeyim. Belki de terfi etmeme yarayacak bir iş... Yakında öğrenirsin...»

Bu önemli iş beni bal gibi cehennemin dibine de yollayabilirdi ya... Batty Johnson öyle kolay kolay ele geçecek haydutlardan değildi. Çekmecemden birşey alacağımı ileri sürerek komiserliğe gittim. Gizlice Johnson'a ait dosyaları karıştırdım. Şef beni bir müddet süzdükten sonra:

«Hayrola,» dedi. «Neler karıştırıyorsun öyle orada? Tatilde değil misin sen? Göze girmeye mi çalışıyorsun?...»

«Yok canım,» diye mırıldandım. «Vakit öldürmek için bir iki dosyaya bakıyordum da...»

Kendimi sokağa atar atmaz ilk işim bir bara gidip, birkaç kadeh viski yuvarlamak oldu. Her-

halde soğukkanlı kalabilmeme bundan daha iyi bir yardımcı bulamazdım. Reflekslerimi ağırlaştıracak, kanımı uğuşturacak kadar değil, sadece bir iki kadeh... Yoksa kendimi morgun buz gibi masalarından birinde bulmam işten bile değildi... Tek başıma böylesine zorlu bir işe girişmek kanımı donduruyordu... Bir aralık Ollie'yi arayıp yardımını istemek geçti aklımdan ama, sonra vazgeçtim. Mükâfatı ve şerefi paylaşmak budalalık olurdu...

Kendi kendime bir plan hazırlamıştım, bunun için de mutlaka bir arabaya ihtiyacım vardı. Ollie'ninkini, ona meseleyi açmadan istemek olacak iş değildi. Ama gene de ona ihtiyacım vardı. Bir kulübeden telefon ettim. At yarışlarında yeni bir numara keşfettiğimi söyleyerek yirmi beş dolar borç istedim. Ollie'nin aklı bu işe pek yatmamıştı ama, gene de kabul etti. Bana bankasının önünde randevu verdi. Sesinden, bulduğum numarayı kendisine söylemediğim için, bana kırıldığını hissettim. Şimdi bunları düşünecek halde değildim... Elbet gönlünü alacaktım canım!

Yirmi beş doları cebime indirdikten sonra bütün günlüğüne bir araba kiraladım. Garajdan içeri girdiğim zamansa saat dörde geliyordu.

Tabancam pardesümün cebindeydi. Memuriyet işaretimiyse gömleğimin yakasına iliştirmiştim. Kalbim delicesine çarpmaktaydı... İlk gö-

züme çarpan esmer, uzun boylu, iri yapılı patron oldu. Hemen yanında araba yıkayanların giydiği tulumun içinde şişirilmiş gibi duran vücuduyla koskoca gövdeli, soluk yüzlü bir herif vardı. Kafasına yün bir takke geçirmişti ama, oradan buradan beyaz saç tutamları taşmaktaydı. Gözleri bana hiç de garip gözükmemişti.

Arabamı alıp hemen duşun altına yerleştirdiler. Patron yanıma gelerek:

«İsterseniz yıkama sırasında arabada kalabilirsiniz,» dedi. «Yalnız camları sıkıca kapatmanız gerekecek.»

Bir taraftan öteki tipten gözlerimi ayırmayarak:

«Hayır,» diye cevap verdim. «Dışarda beklemeyi tercih ederim.»

Eğer bu herif Johnson'sa diyordum kendi kendime, bu bohçalanmış halinden silahlı olup olmadığını anlamak imkânsız. Onu çalışırken seyrediyordum. Bir an geldi, az daha her şeye boş verip çekip gidecektim.

Aslında bu herifin Johnson olduğundan da emin değildim. Bir kere gözlerinde hiç bir anormallik yoktu. Üstelik de onun gibi azılı bir gangsterin böyle bir işde terlemeyi göze alabileceğine inanamıyordum. Herhalde bütün gün araba yıkamak pek eğlenceli ve hafif bir iş olmasa gerekti. Onu tabancamla tehdit ettiğim an itiraza kalkışacak olursa tetiğe asılmak zorunda kalacak-

tım. Bir de o herif değilse o zaman şapa otururdum işte...

Araba duştan çıkınca iki yıkayıcı onu itinayla kurulamaya koyuldular. Benim adamın elinde kalın bir hortum vardı. Nihayet onu yere bıraktığı zaman rahat bir nefes alabildim. Elimi cebime daldırıp tabancamın kabzasına sıkıca yapıştım. Onlara doğru yavaş yavaş ilerledim.

«Şurda bir leke kalmış,» diyerek hortumu yerden aldım. Sonra, sanki istemeyerek yapmış gibi hortumu adamın suratına doğrulttum. Yüzüne olanca kuvvetiyle fışkıran suyu yeyince sersemledi ve iki büklüm oldu. O zaman silâhımı çektim. Patronla, şüphelendiğim herif ilk şaşkınlıkları geçince pis bir ifadeyle üzerime atılmaya hazırlandılar. Bunu görünce ceketimin yakasını açarak işaretimi gösterdim ve:

«Polis!... Geri çekilin.» diye haykırdım.

Bu iki üç kelime onları yerlerine mıhlamaya yetmişti. Johnson irkildi. Birden kendimi rahatlamış hissettim. O olmalıydı. Artık şüphem kalmamıştı. Patron dayanamayıp sordu:

«Ne oluyor bayım? Nedir Al[illegible]başkına?...»

«Fazla sual sormayın da telefona koşun. Hemen polisi çağırın!»

«Fakat...»

«Siz dediğimi yapacak mısınız? Yapmayacak mısınız?... Polisi çağırın diyorum size... Sana gelince Johnson, ağır ağır arkanı dön bana!»

Hâlâ, iki büklüm, koca arkası havada durmaktaydı. Hiç itiraz etmeden duvara döndü.

«Bacaklarını iki tarafa aç.»

Bu zor pozisyonda kalmaya çalışarak itaat etti. Elimi sırtında ve ceplerinde gezdirdim. Silâh yoktu hiç bir tarafında.

Patron kabinesinden şaşkın bir halde, telefon etmekle meşguldü. Avazı çıktığı kadar bağırarak derdini anlatmaya çabalıyordu. Johnson nefes almak için bir parça doğruldu sonra tekrar eski haline döndü. Tulumunun paçaları bir iple boğulmuş ve kauçuk botlarının içine sokulmuştu. Herhalde su girmesin diyeydi.

Konuşması biten patron da yanıma gelmişti. Ona uzakta durmasını söyledim. Kollarımın serbest olması gerekliydi.

«Polise haber verdim. Şimdi gelecekler,» dedi. «Bana söyleyemez misiniz, garajımda neler dönüyor?»

«Bu adam F.B.I. tarafından aranan Batty Johnson adlı bir hayduttur.»

«O mu? Yok canım... Adı Howie Brown onun. Zavallı bir insandır.»

«Şimdi göreceğiz ne olduğunu... Hele bir polisler gelsin de...» Birden Johnson'un sağ elinin paçasındaki bağa doğru yavaş yavaş kaymakta olduğunu farkettim. Hiç belli etmeden onu yan gözle süzmeye devam ederken bir taraftan da sanki patronla meşgulmüşüm gibi davranıyor-

dum. Johnson ipi çözmeyi becermişti nihayet, Bacaklarını yoklamak aklıma gelmemişti. Demek silahı oradaydı. Ona kıpırdamamasını ihtar edecekken vazgeçtim. Böylesi daha iyiydi. Hem de daha emindi. Üstelik çok da belirli bir sebep gösterebilecektim.

Patrona bakıyordum ama, Johnson'un en ufak bir hareketini bile gözden kaçırmıyordum. İki büklüm olduğu yerde duruyordu. Fakat eli belirli belirsiz bir hareketle ağır ağır ilerlemekteydi. Uzaktan polis düdüklerinin sesi duyulmaya başladığı zaman Johnson da botunun içinden ufak bir otomatik tabancayı çıkarmıştı.

Ona en ufak bir şans bile tanımadım. Daha doğrulmaya vakit bulamadan tabancamın şarjöründeki bütün kurşunları beynine ve sırtına yemiş, yere yığılmıştı. Çok muazzam birşey olmuştu hem de! İlk önce yere dizüstü çökmüş, yana dönmüş ve o durumda yıkılıp kalmıştı. Her tarafından kan fışkırıyordu. Sağ elinde de tabancasını tutmaktaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UYKUSUZ GECELER

TABANCANIN yankıları daha hâlâ duyulmaktaydı ki patron:

«— Ah! Ahbım...» diyerek yere yığılır gibi oldu. Bir taraftan da içinde dışında ne varsa çıkartıyordu.

Kapının önünde acı bir fren sesi duyuldu. Canavar düdüğü de aynı anda susmuştu. Nihayet gelebilmişlerdi. Hem de tam vaktinde...

Ve bu olaydan birkaç saat sonra Profesör'le tanıştım. Fakat öyle bir durumdaydım ki, etraf öylesine kalabalıktı ki, ona dikkat bile edemedim...

Gözlerimi açar açmaz tepeden sarkan çıplak

ampulun ışığıyla sersemledim. Bir an etrafımı seçemez oldum. Bana bir müddetten beri daha az ışık veriyor gibi gelmekteydi. Kendi kendime bir ampulun ne kadar zaman dayandığını sorup duruyordum. Bu tepemdeki günlerden beri hiç sönmeden yanıyordu... Birdenbire bitivermesinden korkuyordum. Zifiri karanlıkta ne halt ederdik yoksa? Evet diğer odalardan ampul toplayabilirdik ama, gene de içimi bir sıkıntıdır kaplamıştı. Sonra sigorta fişlerinin yerini de öğrenmeliydik. Ya birdenbire sigorta atıverseydi?

Kendi kendime böylesine saçma sapan üzüntüler yarattığım için içerlemiştim. Çocukluk ediyordum canım... Hafifçe yerimden doğrularak saatime bir göz attım. Ancak bir çeyrek kadar uyumuştum. Profesör uyuyordu ama, ayak ucumda asılı ceketimi almak için yaptığım hareket onu rahatsız etti. Hemen vücudu dikleşti. Bir an uyanacak sandım. Ceketimin cebinde sigara aradım. Hiç kalmamıştı. Esneyerek dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Ağzımda acı bir tad vardı. Gözlerim gene elimde olmayarak valizlere kaydı. Belki aptallıktı ama, içimden onu açmak, paraları etrafa yaymak, onlarla çocuklar gibi oynamak geliyordu. Meselâ onları sayamaz mıydım?... Bir milyon doları saymak için insanın epeyce vakit sarfetmesi gerekirdi herhalde!... Ya bir iki yüz dolar eksikse kime gidip de şikâyet edebilirdik yani?...

Profesör'ün yatağına ayaklarımın ucuna basa basa yaklaştım. Bu arada birkaç böceği de eşekler cennetine yollamıştım. Onun cepleri de boştu. Tek bir sigaramız bile kalmamıştı. Biraz evvel Profesör'ün son sigarasını içtiğini hatırlamıştım.

Ağır ağır nefes alıyordu ama, ellerimi kesebilirdim ki uyumuyordu. Tekrar yatağıma döndüğümde Profesör'ün kasılan vücudunun rahatladığını görür gibi oldum. Yok canım!.. Benden korkmuyordu ya? Çok komik birşeydi bu...

Acıkmıştım. Canım müthiş sigara istiyordu... Ve herşeyden çok da canım bir şeyler yapmak, bir işe yaramak, hareket etmek istiyordu. Ne olursa olsun yapacaktım. Yan taraftaki odaya gitmek geçti içimden. Görünmeyen bir düşmanla mücadele edip bir parça sinirlerimi yatıştırma ihtiyacı içindeydim. Fakat gidemezdim. Yerimden bile kıpırdamadım. Gözlerimi tekrar ampule diktim. Sönecek diye ödüm patlıyordu. Karanlıkta hapsolmak, üstüme düşen ağır duvarın altında ezilmek gibi birşeydi. Bir milyon dolarla bir delikte kalıp gebermek olacak iş miydi? Bizi seneler sonra evi yıkarlarken bulurlardı. Vücutlarımızdan geriye kemikten başka birşey kalmazdı ama para hâlâ sapasağlam olurdu mutlaka...

«— Buradan çıkmalıyım bu akşam,» diye yüksek sesle söylendim. «Müthiş sigaraya ihtiyacım var...»

Neden yüksek sesle konuştuğumu bilmiyor-

dum. Profesör cevap vermemişti. Bir süre onun sessizlikte nefes alışını dinledim. Biraz daha inceledim. Ona Profesör diyorlardı, çünkü her zaman elinde bir kitap olurdu. Hatta, ona bakarsanız, yüksek tahsilini bile yaptığını iddia ederdi. Belki de doğru söylüyordu. Bilmediği de yoktu hani!... Kendisini Profesör diye çağırmaları hoşuna giderdi. Günün birinde tahsilini tamamlayacağını söyler dururdu. Şimdi bütün bu parayla isteğini yerine getirebilirdi işte...

Başka sıkıntılarım da vardı. Daha doğrusu bazı şüphelerim... Beni korkutan sadece tehlike değildi. Birdenbire Profesör'ü parayla yalnız bırakmaktan korkar olmuştum. Sokağa çıkmak tehlikesini göze alabiliyordum da, Profesör'ü valizle başbaşa bırakmak fikri bana dehşet veriyordu. Belki de karanlıkta kalmaktan da bu yüzden korkuyordum. Ne yaptığını görememek beni deli edebilirdi.

Profesör'e itimat etmemek çok delice bir fikirdi. Bana hiç bir zaman yalan söylememişti şimdiye kadar. Sinirliydim. Ama birkaç güne kadar bu korkunç delikten çıkıp gidecektik. Eğer bir daha böyle günlerce bir yere tıkılacak olursak, ne yapıp yapıp bir radyo veya televizyon edinecektim.

Polisin çalışma sistemi hakkındaki az bilgiyle şehri nasıl terkedeceğimizi bir türlü kestiremiyordum. Profesörse bu hususta hiç endişe-

li gözükmüyordu. Ama aslında herifi hiçbir şey endişeye düşürmezdi ki!... Bana hiç bir planını anlatmazdı. Halbuki bir parça bir şeyler söylemesini, bana danışmasını tercih ederdim... Belki de daha hiç bir plan yapmamıştı. Hep son dakikada kararlar vermeyi âdet edinmişti. Böyle boşu boşuna kafamı karıştırmam yersizdi. Profesör ne yapıp yapıp bu işten yakamızı sıyıracağımızı söylememiş miydi? Ona itimat ediyordum.

İşin fena tarafı insan, elinin altında bir milyon dolar bulunurken, öyle kolay kolay herkese itimat besleyemiyordu.

Onu tekrardan gözetlemeye başladım. Dar omuzlarını, buruşmuş, pis gömleğini inceliyordum... Beraber çalışmaya başladığımız zaman bana:

«Bana bak küçük,» demişti. «İnsan birlikte çalıştığı kimseyi öylesine iyi öğrenmeli ki, onun hislerini, düşüncelerini en ufak bir hareketinden anlayabilecek hale gelmeli: Tıpkı evlilik gibi birşey... Arkadaşının çayını kaç şekerle içtiğini bile ezbere bilmelisin.»

Birlikte bir seneden fazla çalışmıştık. Ama, ne yaptımsa Profesör'ü doğru dürüst tanıyamadım. Fakat şunu da söylemeliyim ki onun da kendi hesabına bana ait bilmediği bir sürü şey vardı daha... Meselâ ona Nate hakkında tek söz etmemiştim.

Şurası muhakkak ki Profesör şimdiye kadar

tanıdığım insanların en akıllısıydı. Nate de akıllıydı muhakkak ama, aynı şey değildi. Profesör hiç bir riske girmekten kaçınmazdı. Daima tehlikelerin önüne atılırdı. Fakat yakayı ele verdiği görülmemişti. Bir sürü tehlikeyi atlattıktan sonra bu işde enayi gibi enselenecek değildi ya?... Dediği gibi, ikimiz de işin içine girmiştik bir kere. Parayı ele geçirme fikri de onundu. Tabii benim gibi bir şapşal, bin sene düşünse aklına gelmezdi bu fikir. Evet, evet bu işde şef oydu. Ben sadece ona yardım eden birinden başka birşey değildim.

Fakat gene de Profesör'ün bu soğuk hali beni bir parça endişelendirmekteydi...

ALTINCI BÖLÜM

SHEP HARRİS...

SANKİ bir el beni o garajdan çekip almıştı ve o günün diğer kısmını, akşamını, gecesini bulutlar arasında geçirmiş gibiydim. Bir taraftan flaşlar gözümü alırken bir taraftan da gazeteciler beni sual yağmuruna tutmuşlardı. Polis şefi bizzat gelerek beni tebrik etmiş ve üçüncü sınıf bir müfettiş olduğumu müjdelemişti. Bir de madalya vereceklerdi tabii. Televizyon için sesimi teype aldılar. Ve hiç unutamayacağım bir olay daha oldu: Garip bir tip yanıma yaklaştı, benim adımı kullanıp, Johnson'u nasıl yakaladığımı an-

latacağını söyledi. Bana bir sürü kâğıtlar [illegible]-lattıktan sonra da şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözlerimin önünde bir tomar parayı elime bırakıverdi. Gazetelerden birinde Emma bütün bunları görürse kimbilir ne yapardı? Bunu düşündükçe zevkten sekiz köşe oluyordum.

Gerçekten de Emma, olayları ancak akşam gazetelerinden öğrenmişti. Resmim birinci sayfada yer alıyordu. Bir an Nate'a bunlardan bir tane göndermek geldi aklıma ama, sonra vazgeçtim. Elbet Kalifornia gazetelerinde de bana ait bir haber çıkacaktı. Kendiliğinden görmesi daha doğru geldi bana.

Daldığım hayal âlemi ancak polisin üst kademesindekiler beni sıkı bir sorguya çektikleri zaman dağıldı. Öyle karmakarışık şeyler soruyorlardı, öylesine sert davranıyorlardı ki, bir an yanlışlıkla beni Johnson zannetmelerinden bile çekindim. Bir müddet sonra bunun sebebini anlayıverdim. Bana kızmışlardı beyler. Böylesine önemli bir tevkif işini tek başına yapmama kızmışlardı.

Bir yardımcı Komiser (adı Oats mıydı neydi bilmem) hiç durmadan yaylım ateşine tutar gibi sual yağdırıyordu. Zayıf, sıska, öfkeli bir herifti. Suratında pis bir ifadeyle aklı sıra beni şaşırtmaya çalışıyordu. Büroda beni tam karşısına oturtmuşlardı. Halbuki ayakta durmayı tercih ederdim. Profesör de oradaydı, birkaç tanı-

madığım tiple birlikte duvara yaslanmış, beni tetkik ediyordu. Tabii o zamanlar daha kendisiyle tanışmış değildim.

Öfkeli tiple yanındaki arkadaşı bana sual sormak için yarış ediyorlardı sanki. Bazan, daha cevap tamamlanmadan, bir ikincisini yapıştırıyorlardı.

«Nasıl oluyor peki bu iş Penn? Bize bu garaja daha evvel hiç gitmediğinizi söylüyordunuz.»

«Evet doğru.»

«Demek oradan sadece tesadüfen geçmiştiniz? Arabanızı yıkatmak için öyle mi?»

«Araba benim değildir. Onu bir günlüğüne kiralamıştım, şöyle bir gezeyim diyordum.»

«Kiraladınız mı? Peki ne diye onu yıkatmak ihtiyacını duydunuz öyleyse?»

«Valla... İşte öyle bir his... Arabam yok... O gün canım sanki araba benimmiş gibi hareket etmek istedi. Zaten çok da pisti. O garajın önünden geçerken birden aklıma geldi... Şeytan dürttü sanki... Canım, tesadüf işte...»

«Hımmm! Bunlar çok önemli tesadüfler,» diyerek öfkeli müfettiş elindeki kâğıtlara birşeyler karaladı. «Gazeteler bayılacak bu haberlere. Halkı korumakla vazifeli memurun kendine bir araba bile alacak parası yok. Güzel!... Devam edelim. Demek bu garaja sırf bir tesadüf eseri girdiniz. Kuzum Penn, söyleyin bana, John-

son'u bu kadar kolaylıkla tanımak için ne yaptınız? Üstelik herif oldukça da iyi bir şekilde surat değiştirmiş... Becerikliymiş doğrusu...»

«Aslında boyalı saçlarına, yaptığı değişikliklere pek dikkat etmedim. Dağıtılan ihtar kâğıdını gözden geçirirken, fotoğrafta dikkatimi çeken birşey buldum. Herifin kafa yapısını incelerken kulaklarının normalden çok yukarıda olduğunu farkettim. Yanakları da çok ayrıktı. Bu detayları kafama yerleştirmiştim. Onu gördüğüm zaman da yanılmadığımı anladım. Her tarafını değiştirebilirdi ama, bu kısımlara dokunmasına imkân yoktu.»

«Bütün ihtarnameleri böylesine dikkatle inceler misiniz?»

«Tabii değil mi? İşimiz bu değil mi ya?... Sonra gözlerinin bozuk olduğunu da biliyordum. Onun için hemen yüzüne su fışkırttım.»

«Zaten ben de kendi kendime, nasıl olup da Johnson'un gözlüksüz çalıştığını soruyordum. Gözlük takmadığını görünce, ilkönce yanılmış olabileceğiniz bile aklımıza geldi.»

«Yanılmak mı? Bu hususta hiç endişeniz olmasın. Bir kere hemen tabancasına sarıldığını gördünüz. Sonra da gözlerinde temas camları taşıyordu. Bunu hemen düşünmüştüm ben...»

«Sahi mi? Nasıl aklınıza geldi bu?»

«Canım, o kadar uzun boylu kafa yoracak birşey değil. Göz doktorunun öldürüldüğü ha-

berini okuduğum zaman düşündüm. Adamdan sadece elli üç dolar yürütmüştü. Johnson bu kadar para için adam öldürmezdi. Gözlüğe ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Peki, ne diye doktorun fişlerini yok etmişti? Kendi kendime, öyleyse dedim, bu herifin doktoru zımbalayıp fişleri kaldırmasının önemli bir sebebi vardı. Bu da olsa olsa, temas camları ismarladığı içindir. Polisin hâlâ gözlüklü bir tip aramasını istediği içindir...»

«Çok akıllıca bir düşünce tarzı bu Penn. Ama gene de, nasıl olup bu camları farkedebildiğinizi anlayamadım.»

«Doğrusunu isterseniz, gözlerine pek dikkat etmedim ama, size daha evvel de söylediğim gibi, en çok kafa kemiklerinin yapısı merakımı uyandırmıştı. Aklıma ilk gelen, onu sorguya çekmek ve kimliğini incelemek oldu. Johnson'u bulduğumdan emindim ama, gene de bir sorgu yapmam gerektiğini düşündüm. Birdenbire tabancasını çekip karşıma dikildiğini görünce, artık pek fazla düşünemedim açıkçası. Halbuki her tarafını da muayene etmiştim. Bütün ceplerini yokladım ama, botları hiç aklıma gelmemişti. Oraya da bakmalıydım. Kabahat bende... Aptallık ettim.»

«Artık düşünmeyin Penn. Üstünde durmayın... Olan oldu. Gene de çok iyi iş gördünüz. Şimdi şahitlerin ve sizin ifadenizi inceleyerek olayı kısaca özetleyelim. İlk önce silahınızı çeke-

rek onu tehdit ettiniz, bir taraftan da garajın sahibine polise telefon etmesini söylediniz. Biliyorum, biliyorum... Daha gençsiniz, böyle işlere de alışık değilsiniz. Bu yüzden onu daha iyi aramayı düşünemediniz. Ama, bu işte yalnız olmasaydınız, muhakkak Johnson elimize sağ geçerdi. Bir sürü meseleyi aydınlatabilmek için ihtiyacımız vardı ona. Neyse...»

Bu herif de artık sinirlendirmeye başlamıştı beni... Ona bir numaralı halk düşmanını bir tepside hazır olarak sunuyorduk da, herifçioğlu hâlâ bin bir kusur buluyor, bin dereden su getiriyordu... Hiç cevap vermedim.

«Adamlarımızın boşu boşuna kendilerini tehlikeye atmalarını istemeyiz...» diye konuştu tekrar. «Eğer elinizi bu kadar çabuk tutmasaydınız, siz de, garajdakiler de, öteki dünyayı boylamıştınız mutlaka...»

«Hemen polise telefon ettirdiğime göre, kendimi boşu boşuna riske atmış sayılmam. Johnson'un böyle birdenbire tabanca çekeceğini aklıma getirmemiştim ama, gene de... onu, göz alda bulunduruyordum. Bilirsiniz herhalde, insan Kore'de savaşınca bu gibi şeylere alışıyor.»

«A! Evet... İyi ettiniz de hatırlattınız. Orduda madalya aldığınızı ve kahraman bir asker olduğunuzu öğrendim. Bunu gazetelere anlatmalı muhakkak. Dosyanızdan, bir intihar vakasına da müdahale edip soğukkanlılığınız sayesinde

bir insanın ölümüne manî olduğunuzu öğreniyorum. Bu arada, yumruklarınızın da pek ünlü olduğunu, atak ve cesur bir kimse olarak bilindiğinizi anlattılar. Hmm! Söz aramızda Penn, bir polis memuru bir parça sert olmasını bilmelidir...»

«Teşekkür ederim efendim. Karım yumuşak erkeklerden hoşlanmaz.»

«Ya? Pekâlâ Penn. Zannedersem artık soracak birşeyimiz kalmadı. Sizi tekrar tebrik ederim. Başarınızın devam etmesi en büyük dileğimizdir.»

Sen daha konuş bakalım kaz kafalı... Beni en çok ilgilendiren, sorgu sırasında cevapları karıştırmadan doğru dürüst karşılık verebilmemdi. Bir de terfi edip, yepyeni bir rütbeye kavuşmamdı tabii...

Nihayet eve kapağı atabildiğim zaman saat sabahın onuydu. Daha kapıyı açar açmaz, Emma üstüme atıldı.

«Bucky, parayı ne zaman alacaksın?»

«Hangi parayı?»

«Haydi gene başlamayalım... Sen ne zannediyorsun beni? Bütün gazeteler yazıyor...»

Odama geçerek soyunmaya başladım. Bir taraftan da, gazetelerin bana verilen üç yüz doları nasıl olup da bu kadar çabuk öğrendiklerine bir anlam veremiyordum. Emma arkamdan gelmişti...

«Gazeteler, bu herifi yakalayana vaat edilen beş bin dolardan söz ediyorlar...» diye devam etti.

«Deme be?... Bak bundan haberim yoktu... Ama böyle bir armağan olsa bile, biliyorsun polis şirketlerinin yararına kullanılır. Bana vermezler... Yorgunluktan da ölüyorum. Aşağı yukarı yirmi dört saattir ayaktayım. Dayanacak halim kalmadı. Beni rahat bırak, uyuyacağım.»

«Bucky Penn, bana aklınca dolma yutturacaksın değil mi? Benim böyle martavallara karnım tok.»

«Yeter be! Kesecek misin? Kapa çeneni... Bir polis memuru, hiç bir zaman armağana dokunmaz... O vazifesini yapar sadece. Bu işte bütün kazandığım birkaç dolar fazla haftalık, işte o kadar! Bir de müfettişliğe terfi ettim...»

«Ne diyorsun sen! Ayda on dolar artacak maaşın. Buna da terfi diyorsan... Ben de bu beş bin lirayla neler yapacağımızı düşünüyordum hep...»

«Sen ne biçim karısın be? Canımı ortaya koyuyorum, aylığım artsın diye ne yapacağımı bilemiyorum, ölümü göze alıyorum... Sense böyle teşekkür ediyorsun ha?...»

«Anladık, anladık. Büyük bir kahramansın sen... Zaten sana bunu söylemek istememiştim Bucky. Terfi ettiğine sevindim tabii... Fakat... Ha? Sahi aç mısın? Bir şeyler getireyim mi?»

«Sandviç ve kahveyle doldurdular midemi... Bir tek şey istiyorum. Uyumak... Bırak da uyuyayım...»

«Peki... Televizyonu kapatırım. Ha! Sahi aklıma geldi, arkadaşın Shep telefon etti. Hemen aramanı istiyordu.»

«Sonra ararım.»

Nihayet derin ve tatlı bir uykuya daldım. Ne kadar zaman böyle kaldım bilmiyorum. En sonunda Emma gelip uyandırdı.

«Bucky, Mr. Harris geldi. Seni görmek istiyor.»

Esnedim.

«Sana beni rahat bırakmanı, uyumak istediğimi söylemiştim.»

«Evet ama, telefon durmuyor. Her yerden seni istiyorlar. Radyo, televizyon şirketleri arıyor. Ollie tebrik etti. Hele gazeteciler hiç rahat vermiyorlar. Bir tanesi buraya kadar geldi, benimle konuştu. Bütün akşam gazeteleri de senden söz ediyor zaten...»

«Akşam gazeteleri mi? Saat kaç oldu?»

«Altı. Yemek ister misin? Sana bir şeyler hazır...»

«Gazeteciye neler söyledin? Şu yukarıya kadar çıkana?...»

«Diğerlerine ne söyledimse onu. Hayatını tehlikeye attığını, armağanı sana vermemelerinin çok büyük haksızlık olduğunu...»

«İyi halt ettin. Bir daha şu Arabın belâsı çeneni kapamaya bak. Shep nerede? Git ona hazırlandığımı, bir parça beklemesini söyle.»

İyice uyanabilmek için soğuk bir duş yaptım. Saatimin boksörü altıyı on'u göstermekteydi. Eski bir robdöşambrımı arkama geçirip, salona indim. Shep bana kalın camlı gözlüklerinin arkasından, gözlerini kırpıştırarak baktı. Yalnız kalabilmek için Emma'yı bira almaya yolladım.

«Bira içecek vaktim yok Bucky,» dedi. «Sadece seninle...»

«Benim biraya ihtiyacım var. Hem de Emma bugün hiç sokağa çıkmadı. Bir parça hava almış olur.»

Emma'ya hemen sıvışması için göz kırptım. Hiç memnun olmamıştı bu duruma. Konuşacaklarımızı merak etmekteydi muhakkak.

Shep'in omzuna ahbapça bir şaplak indirdim:

«İşte,» dedim. «Sayende kahraman da olduk.»

«Ben de bunun için seninle konuşmak istiyordum.»

Bir sigara yaktı. Elleri titriyordu. Divana rahatça yerleşerek, söyleyeceklerini dinlemeye hazırlandım.

«İşte... Şey... Yani bütün bu patırtılardan

sonra... Karım diyor ki, şey... Benim de hakkımı aramam gerekirmiş.»

«Ya, öyle mi? Neden acaba? Bu işe hiç bir surette karışmak istemediğini söyleyen sen değil miydin? Ben de senin isminden bahsetmemeye özellikte dikkat ettim. Her şeyi kendim düzenlemişim gibi davrandım.»

«Evet! Biliyorum, sana öyle söylemiştim ama, karım...»

«Fakat diyorsun, artık Johnson öldüğüne göre, bir tehlike kalmadı, ben de pekâlâ ortaya çıkabilirim... Değil mi? Böyle düşünmüyor musun?»

«Hayır, bunu demek istemedim... Bak Bucky, bana kızma... Karım tutturdu. Ne diyeceğimi bilemiyorum... Armağanı duyunca, anlıyorsun değil mi? Gözü parada... Kısacası...»

«Benim de bir tek kuruşa konacağım yok. Hepsi olduğu gibi polis teşkilâtının masrafları için alınacak. Zaten bu işe giriştiğim zaman da böyle bir paranın verileceğinden haberim bile yoktu.»

«Ben de bunun için geldim sana. Sen nasıl olsa birşey kazanamıyorsun. Senin için hava hoş yani... Bari ben hakkımı arayayım. Bu işte oynadığım rolü öğrenirlerse, herhalde paranın yarısını alabilirim.»

«Shep, yaptığın bütün iş, büronda otururken gevezelik etmekten ibaretti.» diye sinirlene-

rek söylendim. Ne yapıp yapıp, onu susturmam gerektiğini biliyordum.

«Biliyorum, sana bunları söylemek çok zor ama, karım... Ailesi çok zengindir. Bense pek bir şey kazanamıyorum... Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu beş bin dolar pek çok işimi halledebilir. Hem sonra düşünecek olursan, pekâlâ hakkım var bu parada... Ben sana bu olayı anlatmasaydım, senin dünyeden haberin olmayacaktı. Seni ben gönderdim değil mi bu herifi yakalamaya?...»

«Shep, bir tek kuruşa bile konamayacaksın.»

«Biraz evvel görüştüğüm müfettiş, hiç de öyle düşünmüyor. Bana dedi ki...»

Yerimden fırladım:

«Ne? Hasta mısın sen? Anlattın mı bu meseleyi?»

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu:

«Dinle beni Bucky, daha evvel sana telefon edip fikrini sormak isterdim ama, karım tepemde dır dır edip duruyordu. Sadece birisine hakkımı arayıp arayamayacağımı danışmak istedim, o kadar... Yarın sabah polislere gidip vaziyeti anlatacağım.»

«Shep, sen dünyadaki enayilerin kralısın... Hayatımda senin kadar dangalak birine rastlamamıştım şimdiye kadar... Şimdi dinle... Yarın sabah polislerle konuşmaya gittiğin zaman, onlara yanıldığını, hata ettiğini anlatırsın, kısaca-

sı aptallığını örtbas etmeye çalışırsın. Galiba canına susadın sen. Bir yerde zımbalanmak mı niyetin?... Hem kendi hayatını, hem de karının ve çocuğununkini tehlikeye attığının farkında değil misin yoksa?»

«Ben... Birşey an...»

«Sus da dinle... Bir de beni ne duruma düşürdüğünü gözünün önüne getir. Seni koruyabilmek için uydurduğum yalanları düşün bir kere.»

«Beni neden koruyorsun, anlayamıyorum.»

«Willie Sutton'un yerini polise bildiren Arnold Schuster'i hatırlıyor musun? Ya sonradan başına gelenleri? Sokak ortasında bir köpek gibi zımbalamışlardı herifi... Neden biliyor musun? Polise Sutton'u nasıl tanıdığını anlatmıştı da ondan. Polis Sutton'u yakaladı ama, tehlikeyi bildiğinden, Arnold'un adının hiç bir yerde çıkmaması için elinden geleni yaptı. Gel gör ki, senin enayi bir yerde kendini bir kahraman gibi tanıtıyor, herkese ballandıra ballandıra marifetini anlatıyordu. Tabii yaptığını ardına koymadılar. İlk önce tehdit ettiler, sonra da işini bitiriverdiler. Eğer çenesini tutmayı becerebilseydi, şimdi rahat rahat yaşamasına devam edecekti.»

Shep güçlükle yutkundu.

«Evet, hatırlıyorum,» dedi. «İntikam almak için öldürdüler.»

«O kör olası çeneni açmadan evvel hatırlasaydın iyi ederdin. Ne sebeple olursa olsun, he-

rifi indirdiler ya, sen ona bak. Katili de hâlâ bulunmuş değil. Eğer beni dinlersen, bir an önce eve dön. Karına da fazla uzatmamasını tembih et. Tabii eğer beş milyon dolarla şen dulları oynamak istiyorsa, başka...»

«Fakat Bucky, Johnson öldü.»

«Öldüyse ne olmuş? Schuster öldürüldüğü zaman Willie Sutton çoktan deliğe girmişti. Kimse Sutton'u bu cinayetle suçlayamazdı. Johnson'un ahbaplarını tanırsın. Hiç birinin şakası yoktur. Seni öteki dünyaya yollamaları işten bile değil. Düşün bir kere, içlerinden biri bir akşam içkiyi fazla kaçırıyor ve kendi kendine, 'şu Johnson'u ele veren hergeleyi yok edivereyim, diyor. Belki de bunu sırf arkadaşlarına ilginç görünmek için yapıyor. Bu heriflerin kalleşlerden nefret ettiğini unutma... Bir de bakıyorsun ki, haftaya kalmadan yolda bir herif üstüne yürüyor ve işini bitiriveriyor. Veya evde karına, çocuğuna ve sana bir sürpriz hazırlıyor. Bütün hayatın boyunca korku içinde yaşamak hoşuna gidecek mi?»

Shep, birkaç saniye düşündü. Her halinden müthiş bir korkuya kapıldığı anlaşılıyordu. Ben nefes almasına fırsat vermeden devam ettim:

«Bu herifler beni de pekâlâ öldürebilirler ama, hepsi de iyi bilirler ki, memlekette affedilmeyecek birşey varsa, o da bir polisi zımbalamaktır. Onları dosdoğru elektrikliye götürür bu

suç... Hem onlar bana pek içerleyemezler. Eninde sonunda vazifemi yaptığımı düşünürler. Senin için öyle mi ya? Arkadaşlarını polise bildiren bir espiyon olarak görürler seni. Bunu da asla unutmazlar. İsminden söz edilir edilmez, her an bir haydutun kurşunlarına hedef olman işden bile değildir artık. Hay senin gibi odun kafalıya ne diyeyim bilmem ki? Bir de tuttuk, başına bir iş gelmesin diye, saatlerce ne masal uyduracağımızı bilemedik...»

«Ama... Polis beni korumaz mı?»

«Tabii korur. Korur ama, ancak birkaç gün. Bilemedin bir hafta. Johnson gibi bir haydutun öldürülmesi epeyce gürültü yapar. Çok da dostu vardı unutma. Batakanelerin krallarından biriydi herif. Haydi, uzatma da git karına anlat durumu.»

Sigarasını, bisküi kırıntıları ve elma kabuklarıyla dolu bir tablaya bastırdı (Tabii Emma tıkınmadan bir saniye bile durmuyordu) ve kalktı.

«Elimden geleni yapacağım Bucky. Kadınları bilirsin. Zaten bütün bu fikirler hep ondan geliyor. Ben sadece bu paranın işlerime bir parça yardım edebileceğini düşünüyordum.»

«Bilmem mezarından da yürütebilir misin işini Shep? Evet evet, inan bana dalga geçmiyorum. İşi büyüttüğüm de yok. Aklını başına al. Bu numara seni dosdoğru oraya götürebilir.

Haydi, yarın sabah müfettişe gider, bütün bunları uydurduğunu, yanıldığını, anlatırsın... Bir şeyler uydurursun işte...»

«Tamam Bucky, anladım. Ama polislerin gözünde de dalaveracı bir tip olarak kalacağım...»

«Boş ver. Doğrucu bir ceset olmaktansa, canlı bir dalaveracı olmak daha hayırlıdır elbet... Nasılsa gazeteler duymadı haberi... Müfettişin, hakkında düşüneceklerine de aldırma. Bana söylediklerini hatırlıyor musun: 'Ölü bir kahraman gene de bir cesetten başka birşey değildir.' dememiş miydin? Haydi şimdi karının yanına dön ve gevezelik etmesine manî ol.»

«Peki!»

«Eğer biri seni tehdit filân etmeye kalkarsa, hemen bana bildir» diyerek onu kapıya doğru ittim. «Haydi, yaylan bakalım.»

Shep gider gitmez bir sigara yaktım ve kendime bir kahve pişirdim. İşler pek fena gidiyor sayılmazdı. Polis, sözlerini geri almasından şüphelense bile, fazla birşey yapamazdı. Hem Johnson'u enseleyen ben değil miydim? Gazeteler bana inanıyorlardı. Müfettişliğe terfi etmiştim. Terfimi geri alacak değillerdi ya. Tam bu sırada Emma üç şişe birayla girdi kapıdan içeri.

«Mr. Harris nerede?» diye sordu hemen.

«Gitti.»

«Ne istiyormuş senden?»

«Ufak bir yardım.»

«Peki ne diye beni bira aramaya yolladın öyleyse?»

«Bir parça hava al diye...»

Fena halde sinirlendiğini belli etmek için o malûm küfürünü salladı.

«Haydi kızma kızma,» diyerek yatıştırmaya çalıştım. «Giyin de bir yerlere gidelim. Arabayı daha geri vermedim. İstersen bir lokantaya gider, şöyle bir ziyafet çekeriz kendimize...»

«Ne, araba mı?» diye yerinden fırladı. «Hangi araba? Parayı nerden buldun Bucky? Serseri herif, bana yalan söylüyorsun. Demek armağanı ele geçirdin ha?»

«Yok canım, saçmalama. Aklına neler getiriyorsun be! Sadece bugünü kutlayabilmek için bir arkadaştan bir parça borç aldım, hepsi bu. Arabayı da dün kiralamıştım.»

«Kiralamıştın ha? Bana söz etmedin hiç bundan. Ne yapacaktın arabayı?»

«Birinin taşınmasına yardım edecektim. Tabii bu arada elime de beş on kuruş geçecekti... Ama, sonunu biliyorsun. Biz bambaşka işlere daldık, bu dalga da yattı... Haydi canım üzülme... Bak bundan sonra göreceksin her şey düzelecek... Bir kere müfettiş olarak işimi daha iyi yürütürüm ben. Sivil kıyafetle oradan buradan bir şeyler tırıklamak çok daha kolaylaşacak...»

Bir taraftan duş yapıyor, bir taraftan da düşünüyordum. Acaba Shep'i ikna edebilmiş miydim? Eğer numaram çakıldıysa, herkesin gözünde bir dolandırıcıdan farkım kalır mıydı? Allah vere de Shep işi yoluna koyabilseydi.

Kapı çalınıyordu. Hemen üstüme birşey geçirip açmaya gittim. Karşımda, kısa boylu, tıknazca, iyi giyinmiş, hatta şık diyebileceğim bir tip durmaktaydı. Pek gazeteciye benzemiyordu. Biraz alaylı bir tavırla beni süzdükten sonra, gülümseyerek:

«Hayırlı akşamlar Penn,» dedi. «Beni tanıyamadınız mı? Müfettiş Alexander. Komiser sizi sorguya çekerken, ben de oradaydım. Tamam mı?»

«Evet! Evet! Gayet iyi hatırlıyorum,» diyerek içeri girmesi için kenara çekildim. «Buyrun...»

Dudaklarında aynı alaylı gülümsemeyle salona girdi ve etrafa bir göz attı. Evin perişan durumuyla dalga geçtiği her halinden belli olmaktaydı. Pardesüsünü ve şapkasını aldım. Giyimi en iyi kaliteden, en pahalı kumaşlardandı. Tam bu sırada Emma, pis bir sabahlığa bürünmüş olarak banyodan çıkmaz mı? Onları tanıştırmaya mecbur kaldım. Küçük bir kız çocuğu gibi kırıtıp kızararak odasına kaçtı. Alexander bana acıdığını belirtmek istercesine gülümsedi. Bira içip içmeyeceğini sordum.

«Yok, teşekkür ederim. Fazla oturamayacağım,» dedi. «Yardımcım Komiser Oats yemeğe davetliymiş. Onun yerine kalmam gerekiyor. Hemen döneceğim... Penn, söylesenize bana, Shep Harris adında bir göz doktorunu tanıyor musunuz?»

«Tabii tanıyorum. Muayenehanesi benim mıntıkamdadır. Neden sordunuz?»

«Öğleden sonra telefon etti. Güya Johnson'u yakalamanıza o yardım etmiş. Yarın sabah bizimle görüşmeye gelecek. Ama, daha evvel sizin fikrinizi almaya karar verdik.»

«Ne hakkındaki fikrimi?»

«Şu Johnson'u nasıl tanıdığınızı bir kere daha anlatsanıza bana. Eğer doktor doğru söylüyorsa, Polisi çok çirkin bir duruma düşürmüş olacaksınız. Üstelik de disiplinimiz kurallarına uymayacak şekilde hareket etmiş olacağınızı herhalde biliyorsunuzdur. Şimdi sizden ricam, Harris'in gerçekten bu meselede parmağı olup olmadığını açıkça söylemenizdir. Bilmem izah edebildim mi?»

Alexander, bana sormak lüzumunu bile hissetmeden kutudan bir sigara aldı ve parmakları arasında ezmeye koyuldu. İçimden ona verip veriştiriyordum. Yüzündeki, o beni kapana kıstırdığından emin, alaycı hava insanı çileden çıkarmaya yeter de artardı bile.

Kılımı bile kıpırdatmadan:

«Harris, şu polis romanlarına meraklı, macera heveslisi, cinayetleri keşfedebileceğine inanan manyaklardandır,» dedim. «Bilmem, gözünüzün önüne getirebildiniz mi? Arada sırada ona uğrardım ve...»

«Niye uğrardınız?»

«Ne demek yani?»

«Neden arada sırada ona uğramak ihtiyacını hissederdiniz diyorum.»

Bu herif gittikçe sinirime dokunmaya başlamıştı. Sesi yumuşacıktı ve tıpkı Nate'inkine benziyordu. Nazik hareketleri, bakımlı elleri, her şeyi, her şeyi asabımı bozuyordu... Hiddetle cevap verdim:

«Eğer hepsini söylemem gerekiyorsa söyleyeyim: Arada biriki kadeh atmak ve bazı ihtiyaçlarımı gidermek için... Yani tuvalete gitmek için.»

Hiç karşılık vermedi ve sigarayı parmakları arasında ezmeye devam etti.

«Ona müşteri bulurdum. Arkadaşlarıma, dostlarıma onu tavsiye ederdim. Onlara ucuz tarife uygulardı o da... Hem konuşmasını çok severdi. Benimle gevezelik etmekten hoşlanıyordu galiba. Ona memuriyet hayatımda başıma gelen enteresan olayları anlatmamı isterdi hep. Gazetelerde, dergilerde okuduğu vakalardan söz eder-

dim. Johnson olayından sonra, bana herifi yakalarsam müthiş birşey olacağını söylemişti. Zaten gazetelerde sözü geçen bütün canîler için aynı şeyi söylerdi...»

«Size temas camlarından söz eden o muydu?» du?»

Elimi yüzümde dolaştırdım. Kaşlarım çatılmıştı. Sanki birşey hatırlamaya gayret eder gibi bir tavır takınmıştım.

«Galiba bir seferinde dokunmuştu. Böyle birşey olabileceğini anlatmıştı. Fakat Johnson'la ilgilenmesinin asıl sebebi meslektaşlarından birinin işini görmesiydi. Herhalde bir parça da korku vardı işin içinde...»

«Johnson'u garajda ilk görüp tanıyan Doktor Harris değil yani?, Ha?...»

«Değil tabii... Ne alâkası var Shep'in bu işle? Komisere de anlattığım gibi Johnson'u sırf o garip kafası yüzünden tanıdım.»

«Evet! Hatırlıyorum... Yani şu Harris, sırf övünmek için kendini ortaya attı, öyle mi?»

«Evet!.»

«Reklâmını yapmaya çalışan bir manyak bu adam sence, değil mi?»

«Evet! Aşağı yukarı...»

«Size göre polis, doktorun anlattıklarına, hiç kulak asmamalı, öyle mi?»

«Evet!»

Bütün dişlerini göstererek sırıttı ve kalktı.

«Öğrenmek istediğim buydu Penn,» dedi. «Zaten şu herifi enselediniz ya, bütün mesele de bunda... Fakat herkesin çenesi durmuyor. Özellikle gazeteler ne yazacaklarını bilmiyorlar. Bizim işimiz haydutları yakalamak. Onlarsa işin dedikodusuyla uğraşıyorlar. Her yeni haberi, enine boyuna incelemek zorundayız. Bizim meslekte yanlışlık kolay kolay affedilmez... Sizi gene de tebrik ederim Penn. Çok iyi iş gördünüz. Ateşiniz var mı?»

«Anlayamadım?»

«Bir kibrit isteyecektim, küçüğüm...»

«Ah!... Özür dilerim.»

Sigarasını yaktıktan sonra paltosunu ve şapkasını getirdim.

«Hangi mıntıkaya tayin edildiğimi biliyor musunuz acaba?»

«Hayır. Tercih ettiğiniz bir yer var mı?»

«Yok canım! Sadece merak etmiştim de...»

«Şimdi tatilde değil misiniz? Mesleğinizi unutun, bir parça da eğlenmeye bakın.»

Paltosunu giymesine yardım etmem gerekir miydi acaba? Şu insana yüksekten bakan hali öyle sinirime dokunuyordu ki, şapkayı da, paltoyu da sadece eline uzatmakla yetindim.

Müfettiş Alexander kapıdan çıkar çıkmaz,

telefon kataloğuna yapıştım. Shep'in evinin telefonunu aradım. Numarayı çevirdikten sonra telefonun açılmasını bekledim ve cevap vermeden ahizeyi yerine koydum. Şimdilik bu kadarı yeter diyordum kendi kendime...

Emma giyinmesini bitirmişti. Onu atraksiyonlu bir lokantaya götürdüm. Dans etmek istemediği için büyük bir rahatlık duyuyordum. Etrafı seyretmek ve önüne getirilen nefis yemekleri sömürmek, onu yeter derecede tatmin ediyordu.

Gece yarısına doğru eve dönerken arabanın radyosunu açtım. Haberler verilmekteydi.

«... Batty Johnson'un öldürülmesi hakkında en son haberler: Olay, Doktor Shepard Harris'in ortaya çıkmasından sonra yeni bir safhaya girmiştir. Doktorun iddiasına göre, polis memuru Bucklin Penn'e gangsterin yerini kendisi bildirmiş ve yakalanmasında en önemli rolü oynamış... Harris, bir numaralı halk düşmanını, doktorlara dağıtılan bir ihbarname sayesinde tanıdığını iddia etmektedir... Orta Doğu'daki karışıklık...»

Radyoyu kapattım. Emma mışıl mışıl uyuyordu. Allahtan hiçbir şey duymamıştı. Shep'e de, bu haberi gazetelere ve radyoya bildiren polislere de basıyordum kalayı... Ne yapıp yapıp, Shep'i durdurmalıydım... Bundan sonra yapacaklarımı kafamda tasarlamıştım bile... Eve gel-

dikten sonra Emma hemen yatıp uyudu. Ben de kravatımı gevşettim ve uykumun açılması için yüzüme bir parça su çarptım... Sonra salona geçerek ıslak bir bez parçasını telefonun ağızlığına koydum ve Shep'in numarasını çevirdim. Bu sefer telefon açıldığı zaman, hızla nefes alarak kendimi belli ettim. Cevap alamadığını gören Shep, fazla beklemeyip kapattı.

Sonra televizyondaki son programları seyrettim. Saat iki buçukta tekrar telefonun başına döndüm. Bu sefer telefon açılır açılmaz, soğuk bir sesle ve İtalyan aksanıyla konuştum:

«Harris denen herif sen misin? Şu gözlükçü...»

«Ben... Evet... Benim, Doktor Harris... Kimsiniz?»

Shep çok heyecanlıydı. Dişlerinin birbirine vurduğunu duyar gibi oluyordum:

«Alo! Alo! Kimsiniz? Kim konuşuyor?...»

«Evet! Tahmin ettiğin kimseyim, pis kalleş!»

«Ne?... Benden ne istiyorsunuz?...»

Pis bir kahkaha savurdum. Shep sinirleniyor... Sualler yağdırıyordu, ama hiç cevap vermiyor, onu büsbütün çıldırtmak için susuyordum. En sonunda çaresiz, kapattı telefonu. Saatime baktım, tam bir dakika beş saniye sonra telefonum çaldı. Bir müddet bekledim ve esneyerek

ahizeyi elime aldım.

«Hmmm! Evet!... Alo!»

«Bucky? Bucky?...»

«Evet, ben Bucky? Kimsiniz?»

«Bucky. Ben Shep!...»

«Ne? Ne?... Sen deli misin, insan gecenin bu saatinde uyandırılır mı?! Ne var? Ne oldu?»

Cırtlak bir sesle anlatmaya çalıştı:

«Bucky... Bilemezsin... Beni şey... Beni tehdit ettiler...»

«Eve mi geldiler?»

«Hayır, telefon ettiler. Ah! Bucky... Bütün gece telefon çaldı durdu. Her seferinde de karşı taraftan ses vermiyorlardı.»

«Shep, şu meseleden kimseye söz etmedin değil mi? Yani gazetecilere filân, demek istiyorum...»

«Hayır! Ama, radyoda verdiler... Duydum...»

«Sana çeneni tutmanı söylememiş miydim? Şimdi bütün o kaçıklar peşine düşeceklerdir mutlaka...»

«Yemin ederim Bucky... Senden sonra kimseye birşey söylemedim. Hiç kimseye... Radyodan nasıl haber almışlar bilmiyorum...»

«Ne söylediler sana telefonda?...»

«Ne söylediklerini pek iyi anlayamadım ama, bir herif bana pis kalleş dedi.»

«Canım bu tehdit değil ki... Bu kadarcık

şey için telâşa kapılmana sebep yok... Aldırma, unut gitsin.»

«Bu kadarcık şey mi? Ne diyorsun sen Bucky... Bütün gece aradılar diyorum... Ne yapacağım ben şimdi?»

«Söyledim ya... Yarın sabah polise gidip anlattıklarını yalanlayacaksın. Kendine bir parça reklâm olsun diye böyle masallar uydurduğunu anlatacaksın.»

«Tamam! Orasını biliyorum ama, şimdi ne yapacağım? Ya gene ararlarsa? Buraya kadar gelirler mi dersin?...»

«Herhalde delinin biridir. Şimdi ne yapacaksın biliyor musun? Telefonu açık bırakıp, yatağına gireceksin ve sabaha kadar rahat rahat uyuyacaksın.»

«Rahat mı uyuyacağım. Sen deli misin Bucky? Durumumun şaka kaldırır tarafı yok. Karım... ben... şey... çok korkuyoruz Bucky... Ne olursun, bana bir iyilik yap. Gel bu geceyi bizimle geçir.»

«Hasta mısın sen be adam? Yorgunluktan ölü gibiyim ben.»

«N'olur be Bucky... Yalvarırım sana. Yap şu iyiliği bize. Sana söz veriyorum, yarın sabah erkenden gidip her şeyi düzelteceğim. Yalnız şu geceyi bir atlatabilsek. Haydi gözünü seveyim. Yalvartma daha fazla beni. Hem sana zahmetinin karşılığını da ödeyeceğim.»

«Bilmem ki...»

«N'olursun Bucky...»

Bu zavallı aptalın bana böyle yalvarması hoşuma gidiyordu. Az kalsın işleri karıştıracaktı... Aklı başına gelmişti işte... Gidecektim gitmesine... Fakat onu bir parça yalvartmak işime geliyordu. Eğer gitmeyecek olursam bu sefer de tutar polis çağırmaya kalkardı...

«Tamam! Tamam!... Anlaştık. Birkaç dakikaya kadar oradayım. Üstelik bana para filân vermen de söz konusu olamaz, iyiliğe karşılık para isteyecek karakterde bir insan değilim. Haydi şimdilik eyvallah. Ben gelinceye kadar telefonlara cevap vermeyin...»

Shep, geniş taraçalı büyük bir binanın gayet lüks bir katında oturuyordu. Bir de utanmadan benim armağana göz dikmişti!

Biraz ilerde park ettiği M.G.'yi hemen tanıdım. Sonra yerden büyükçe bir taş alarak M.G.'nin farlarından birine doğru fırlattım. Camı kolaylıkla parçalamıştım. Artık yukarı çıkabilirdim.

Kapıyı çaldığım zaman Shep, en aşağı on kere, gelenin gerçekten ben olup olmadığımı sordu. Kapıyı açmaya bir türlü eli varmıyordu adamcağızın. Paltomu çıkarırken:

«Gene arayan oldu mu?» diye sordum.

«Dediğin gibi yaptım, telefonu açık bıraktım Bucky. Geldiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır.»

«Bu işin böyle olacağını anlatmaya çalışmıştım, değil mi?»

«Evet! Biliyorum... Merak etme, yarın herşeyi inkâr edeceğim.»

«Sana bir tavsiyede bulunayım mı? Bu telefon olayından polislere söz etme. Bilirsin pek meraklıdırlar, hemen bir tahkikat açmaya kalkarlar. Bu da senin için hiç iyi olmaz. Bir şeyler uydur onlara... Meselâ, kendine iyi bir reklâm olacağını düşündüğünü veya bahse tutuştuğunu... Ne bileyim işte, buna benzer birşey anlat... Ama ne yap yap, onları ikna et. Gazetelerin de haberi olsun bu işlerden...»

Shep'in korkuyla irileşen gözleri önünde cebimden tabancamı çıkararak masanın üzerine bıraktım.

«Şimdi de git yat ve bunları unutup uyumaya çalış. Ben de şu kanapenin üzerine uzanırım.»

«Bucky, sana bir kasa dolusu viski hediye edeceğim.»

«Bırak bunları Allahını seversen. Sen de bana yardım etmedin mi? (Tam bu sırada içerki odadan hafif bir inilti geldi. Ve kapıda karısının ince silüeti belirdi. Hemen sesimi yükselterek devam ettim.) Haydi git yat, fakat ne olur ne olmaz, pencereye pek yaklaşayım deme... E-

lektriği de açmayın. (İnilti birden fazlalaşıvermişti.) Karına da söyle, telâşlanmasın. Ufaklığı uyandıracaksınız.»

Telefonun ahizesini tekrar yerine koydum ve birkaç saat deliksiz bir uyku çekebildim.

Ertesi sabah, kahvaltıda Shep, polise gidip herşeyi yalanlayacağını söyleyince, karısı çok sinirlendi. Tartışmaları epeyce devam etti. Kadın, kocasının bir gece önce içtiğini söyleyerek, bütün anlattıklarının hayâl mahsulü olduğunu bildirmesine bir türlü yanaşmıyordu. Artık armağanı filân düşünecek halde değildi. Bundan çoktan vazgeçmişti ama, kocasının enayi durumuna düşmesi de işine gelmiyordu. Elimden geldiği kadar kadını ikna ettim.

«Canım Shep'i aptal yerine koyduklarını bile kabul etsek... En nihayet bir iki günde unutulur gider bu haber!... Değil mi ya?... Bir de bu gece telefon edenlerin gerçekten senin hayatına kasteden birkaç fedai olduğunu düşünürsek... Bir iki gün dedikodulara kulak vermezsin olur biter... Halbuki bütün hayatın boyunca korku içinde yaşamak da var hesapta... Ya da hiç yaşamamak...»

Shep, kararlı adımlarla yan tarafa geçti. Karısıyla konuştuğunu ve ona Arnold Schuster'in hikâyesini anlattığını duyuyordum. Yanıma geldikleri zaman kadının da itiraz edecek durumunun kalmadığı açıkça görülüyordu.

Shep'le saat dokuza doğru yola çıktık. Kapının önünde arabasının durumunu görür görmez içindeki en son pişmanlık kırıntıları da silinip kayboldu ve heyecanla:

«Bir... Bir kurşun sıkmışlar farıma...» dedi.

Arabayı inceliyormuş gibi davrandım.

«Belki de... Veya hızla geçen bir otomobilin savurduğu bir taş parçası da aynı işi görebilir...»

«Hayır!... Hayır! Far kurşunla parçalanmış, besbelli.»

«Olabilir. Ama, kurşun yuvarlak bir delik açardı. Hmmm!... Böyle birşey göremiyorum... Neyse, gidelim. Karım da hangi cehenneme gittiğimi merak edecek.»

«Bucky, ne olur, beni şehre kadar götürebilir misin?»

«Ama... Otomobili geri vermem gerek. Sen kendi arabana bin, ben de seni takip ederim. Böyle titreyip durma... Bu kadar korkacak ne var canım?...»

Dediğim gibi onu polis merkezine kadar arabayla takip ettim. İçeri girdiğini gördükten sonra, ben de külüstürü kiraladığım yere doğru yöneldim. Bu işi de başımdan savdıktan sonra şöyle okkalı bir ziyafet çektim kendime. Eve döndüğümde Emma hâlâ uyuyordu... Sabah gazetelerini gözden geçirdim. Radyoyu açarak haberleri dinledim. Hiç yeni birşey yoktu daha...

Emma, saat onbire doğru kalktı ve üst üste üç fincan kahve içti. Ne iştah! Doymak bilmiyordu maşallah!

Öğleye doğru radyo, haberleri verirken yerimden sıçradım:

«Batty Johnson'un yakalanmasıyla ilgili bazı iddialarda bulunan Doktor Sheppard Harris, bu sabah komiserliğe gelerek anlattıklarının tamamiyle hayal mahsulü olduğunu ve sırf övünmek için uydurduğunu söylemiştir. Gansterle ilgili ihtarname eline geçtiği zaman içkili ve ne yaptığını bilmez bir halde bulunduğunu anlatmış ve polisten özür dilemiştir... Göz doktoru Sheppard Harris bir...»

Emma farketmeden radyoyu kapatıverdim. Allahtan spikerin sözleriyle pek ilgilendiği yoktu... Sadece radyoyu ona sormadan kapattığım için homurdandı bir müddet.

«Kuzum Emma, beni rahat bırak bugün. Kafamı dinlemek istiyorum. Çok yorgunum, uyuyacağım. Al şu on doları. İstersen sinemaya git. Ne istersen yap. Beni rahatsız etme...»

Hayretten donakalmıştı. Ne söyleyeceğini bilemediği için, çekip gitti. Ben de kendimi yatağa attım.

Bir saat ya uyumuş ya uyumamıştım ki, kapı çalındı. Hırsla yerimden fırladım. Üstümde sadece bir atletle külotum vardı. Emma'nın erken döndüğünü ve anahtarı unuttuğu için beni

uyandırmaya mecbur kaldığını düşünüp, küfürleri arka arkaya sıralıyordum. Fakat kapıyı açtığım zaman Müfettiş Alexander'la burun buruna geldim.

«Sadece bir dakika görüşmek istiyorum sizinle,» dedi. Bir taraftan da beni tepeden tırnağa kadar süzüyordu. «Müthiş adaleli bir vücudunuz var! İyi çalıştırmışsınız adalelerinizi... Bravo!!...»

«Beni yataktan kaldırdınız,» dedim.

«Tahmin ediyorum. Galiba bütün geceyi ayakta geçirmişsiniz.»

Birden kan beynime sıçradı. Artık iyice ayılmıştım. O pis sırıtışı altında neler gizliydi acaba? Alexander rahatça geçmiş, kanapeye kurulmuştu. Şapkasını eliyle arkaya doğru iterek:

«Hakkınız varmış Penn,» dedi. «Arkadaşınız Harris gerçekten aptalın biriymiş.»

«Ya... Öyle mi?»

«Bu sabah bize geldi. Aklı başından gitmişti. Telefonlarla, tehditlerle dolu karmakarışık bir masal anlattı bize... Yazık ki gazetelere geçmiş. Adını da nereden öğrendilerse öğrenmişler. Galiba dün akşam radyoda da sözünü etmişler.»

«Shep söylemişti... (Hay Allah cezasını versin! Ne gereği vardı heriflere telefon hikâyesini anlatmanın! Kendi kendime içerleyip Shep'in de bütün sülâlesini geçiriyordum...) Zaten beni de gece yarısı yatağımdan kaldırdı. Korktuğunu ve

onu korumam gerektiğini anlattı. Geceyi onlarda geçirmem için yalvardı, durdu. Gerçekten telefon ettiler mi? Yoksa kuruntuya kapıldığından böyle numara mı icat etti? Bilemem... Bildiğim birşey varsa, o da ben oradayken hiç telefon eden olmadığıdır...»

«Tabii...»

«Ne demek istiyorsunuz yani?»

«Hiiç! Tabii onu böyle tehdit etmelerinin pek de akla yakın birşey olmadığını söyleyecektim.»

«Yooo, bence pek yabana da atmamalı. Telefon eden, eğer gerçekten Johnson'un bir dostuysa herhalde teşekkürlerini bildirecek değildi.»

«Tahmin ederim.»

«Shep başka birşey anlatmadı mı size? Gene telefon etmişler mi?»

«Hayır! Fakat parçalanan farı da dikkate değer bir olay... Ona kalırsa ateş etmişler...»

«Ben hızla geçen bir arabanın fırlattığı bir taş da olabileceğini söylemiştim.»

Alexander başını öne doğru eğdi. Kirpiklerinin arasından beni süzmeye devam ederek:

«Lâboratuvardan da aynı şeyi söylediler...» dedi.

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim. Kutudan bir sigara alarak, sükûnetle yaktım Alexander de hiçbir şey söylemiyordu.

«Haydi baklayı ağzınızdan çıkarın,» dedim en nihayet. «Komiser ne düşünüyor hakkımda?»

«Pek birşey bilmiyorum. Fakat sizi müthiş bir tip, bir kahraman olarak gördüğü muhakkak... Beni yanlış anlamayın Bucklin. Buraya mesleğimle ilgili bir soruşturma yapmaya gelmedim. Sadece ahbapça bir ziyaret bu... İnanın bana... Zaten ben de sizin gerçek bir kahraman olduğunuzu düşünüyorum.»

«Bana bakın dostum, çok yorgunum ve sinirlerim bozuk... Öyle arkadaşlık edecek halim de yok. Bir an önce çekip gitseniz iyi olacak. Yoksa ben sizi kapının önüne bırakmak zorunda kalacağım.»

«Yavaş gel küçük! (Televizyon'a yaklaşarak orasını burasını kurcaladı. Üzerindeki kutudan bir sigara aldı ve bana döndü.) Bana böyle numaralar yapmanıza lüzum yok. Kuvvetinizi göstermek istiyorsanız hiç zahmet etmeyin. Kuvvetli ve sert yaradılışta bir adam olduğunuz her halinizden belli. Zaten ben de bu yüzden buraya sizinle görüşmeye geldim. Kuvvetli ve zeki birine ihtiyacım var. Senelerdir birlikte çalıştığım adamlarımdan biri geçen hafta öldü. En sonunda viski, işini bitirdi adamcağızın. Şimdi bana bir adam lâzım. Sizin gibi biri... Benimle çalışmak istemez miydiniz?»

Gözümün ucuyla pardesüsüne, ipek gömleğine, ısmarlama yapılmış ayakkabılarına baktım. Hepsi de pahalı ve kaliteli şeylerdi.

Alexander devam etti:

«Bize genellikle enteresan vak'aları verirler. Takip ettiğim konular hep zorlu, fakat diğerlerinden her bakımdan farklı şeylerdir Bucklin. Hem de...»

«Bana kısaca Bucky deyin.»

«Sizin için çok faydalı olacak benimle çalışmak. Bakın göreceksiniz. Şimdilik komiserin yanına tayin oldum. Her kısımda, her istediğimizi yapmaya yetkimiz var. Dosyanızı inceledim Bucky. Çalışma tarzınız hoşuma gitti. Örneğin şu intihar etmeye kalkışan genç hikâyesi. Her şeyi çok çabuk kavrıyor ve acele karar verebiliyorsunuz. Ben severim bunu... Hımmm! Çok kıymet verdiğim bir tarz sizinki.»

Sesinde gene o alaycı ifadeyi farketmiştim. Aldırmadım!

«Vallahi bilmem! Daha ne yapacağıma karar vermedim ama, anlattıklarınız bana oldukça ilginç gözüküyor. İstediğiniz anda beni yanınıza aldırtabilir misiniz?»

«Hiç emin olmadan size fikrimi açar mıydım? Tabii ki, aldırtabilirim. Yeter ki siz kabul edin. Nasıl kabul ediyor musunuz? Tamam mı?»

«Tamam!»

Sigarayı ince dudakları arasına yerleştirdi.

«Birkaç güne kadar ne yapacağınızı size bildiririm... Anlaşabileceğimizi sanıyorum Bucky.»

Elini uzattı ve parmaklarımı kıracakmış gibi sıktı.

«Size ne derler? Nasıl çağırırlar yani? Alex mi, Al mı?»

«Bana böyle garip isimler takacak olursanız ağzınızı yırtarım, karışmam ha! Küçük adım Harry'dir, ama kimse bilmez bu adı. Herkes bana Profesör der... Bucky oğlum, bana öyle geliyor ki, ikimiz bir arada müthiş bir kuvvet olacağız. Çok büyük işler başaracağız. Bak görürsün...»

YEDİNCİ BÖLÜM

JUDDY...

MESLEĞE gireli bir sene oldu, demiştim. Bu bir sene bana hiçbir şey kazandırmamış meğer. Bunu, O'nunla çalıştığım ilk haftada anladım. Bu bir hafta bana mesleğimi iyi ve kötü tarafları, bütün incelikleriyle öğretmeye yetmişti de artmıştı bile. Profesör mükemmel bir polisti her şeyden önce. Cevap veremeyeceği, altından kalkamayacağı mesele yoktu onun. Her şeyi biliyor, her güçlüğü dakikasında hallediveriyordu. Öyle ki, herhangi bir konuda onunla münakaşa etmek budalalığına kapılmış bir kimseyi hemen mat edip yerden yere vurması bir oluyordu.

Üstelik her yerde onu tutan ahbapları vardı. Arkasına çok güveniyordu. Onu tutanların kuyruğu valiye kadar uzanıyordu. Genellikle çeşitli sektörlerin teftişi görevini üzerimize alıyorduk. Profesör isteseydi bize pek de öyle yorucu olmayan ufak tefek büro işleri bulabilirdi. Biz de keyfimize bakardık ama, o dışarda ve sıkı bir şekilde çalışmamıza taraftardı. Sıkı çalışıyordu. Fakat karşılığında da oluk gibi para akıyordu ceplerimize.

Daha ilk çalışmaya başladığım gün para kazandığımı görünce hayretler içinde kaldım. Doğrusunu söylemek gerekirse elime geçen o birkaç kuruşun sözü bile edilmezdi ama, gün geçtikçe işler yoluna girdi. İlk zamanlar bu şantaj beni rahatsız ediyordu. Kolay kolay alışamayacağımı sanıyordum. İnsanları para karşılığında korumak pek adî bir iş görünüyordu gözüme. Fakat Profesör sık sık:

«Bu aşağılık dünyada her şey para karşılığı yapılır küçüğüm,» diye tekrarladı. «Polisin işi pek mi kolay sanki? Tatiline rastlayan bir günde canını tehlikeye atıp Johnson'u onların önüne attın da ne oldu? Tek bir kuruş verdiler mi sana bunun için? Her an kuyruğu titretme korkusu içinde yaşıyoruz biz. Bu yüzden karşımıza çıkan fırsatlardan yararlanıp, bize yapılmayan zammı biz kendimiz temin ediyoruz. İşte hepsi bu.»

Profesör kendine göre artist ruhluydu da. İstediği zaman dünyanın en iyi polisi olabildiği gibi her yönde başarılıydı. Korkunç bir hafızası vardı. Bilhassa gördüğü bir kimseyi fizyonomisinin en ufak ayrıntılarına kadar hatırlamak gibi bir kabiliyeti sayesinde mesleğine çok yararlı oluyordu.

Onunla çalışmaya başladığım gün, eski bir devriye arabasına binmiş, saat sekizden itibaren bölgemizde tur atmaya koyulmuştuk.

Profesör'le olduğumuz zamanlar altımızda hep bir araba bulunuyordu. Beni ya hayvanat bahçesinin lokantasına, ya da modern sanatlar müzesininkine götürürdü. Burada bir de taraça vardı. Hava çok soğukken bile, bir parça hava almadan yapamaz, kahvesini olsun açık havada içerdi. Bu taraçaların ona Avrupa'daki sokak kahvelerini hatırlattığını söylerdi hep. Avrupa'yı görüp görmediğini sorduğum zaman bana:

«Harpte Avrupa'daydım,» dedi. «Ondan önce de zaten İngiliz Üniversitelerinden birinde okumuştum. İşin kötü tarafı, o zamanlar çok genç ve o nispette de aptal olduğum için, sebepli sebepsiz ikide birde Paris'e kaçardım. Tabii bu yüzden tahsilimi tamamlayamadım. Yakın bir zamanda Fransa'nın göbeğindeki küçük şehirlerden birine yerleşeceğim ve anatomi tahsilimi tamamlayacağım. Orada insanlar dinlenmesini, hayatı olduğu gibi kabul etmesini bilirler. Bu da uzun yaşamanın en belirli sırrıdır Bucky.»

«Yani emekliye ayrıldığınız zaman, demek istiyorsunuz, değil mi? Herhalde pek birşey kalmamıştır emekliliğinize.»

Bir taraftan da Avrupalıların bizden pek farklı olmadıklarını bizden de pek fazla yaşamadıklarını düşünüyordum.

Sıkıldığını belirten bir tavırla;

«Yok canım. Ne vakit istersem işten çekilebilirim,» dedi. İhtiyar bir polis olarak hatırlanmaktan nefret ederdi. «Fakat kalıyorum şimdilik. Bir süre daha sürüneceğim ama, kendime çok zevkli bir emeklilik hazırlıyorum... Bucky, şuraya bak. Şu pardesülü, iri yarı herifi tanıyor musun? Hani büfeden bir sandviç alan...»

Hızla gösterdiği tarafa döndüm. Fakat Profesör bileğime okkalı bir tekme indirdi.

«Ne yapıyorsun? Daha amatör olduğun nasıl da belli. Bir parça bekle. Ondan sonra da ağır ağır, birşey belli etmemeye çalışarak dön o tarafa.»

«Nesi var o adamın bu kadar önemli?»

«Adı Willie Smith'dir. Otel farelerinin en ünlüsü! Onu hâlâ kafeste sanıyordum. Ne hattlar karıştırıyor buralarda? Genellikle şehir civarında iş tutar bu adam.»

Bana tarif ettiği gibi ağır ağır döndüm bu sefer. Smith yaşlıca, pis tipli bir herifti. Çıkar çıkmaz Profesör de arkasından fırladı. Tabii ben de peşinden. Adam parkı geçti. Paten saha-

sının yanında şişman bir tiple karşılaştı. Bir süre onunla konuştu. Cebinden bir gazete çıkardı, arkadaşına gazetede bir yeri işaret etti. Nihayet ikinci adam gazeteyi aldı ve ayrıldı yanından.

«Willie şu enayi herife ele geçirdiği bir malı sattı,» dedi Profesör. «Sen Smith'in peşine düş ve nerede oturduğunu bulmaya çalış. Ben büroya sonra ne yapacağın hakkında bir not bırakırım.»

Willie'nin peşine düşmek çok kolay bir işti. Herif gemiciler gibi iki tarafına sallana sallana yürüyordu. Arada büroya bir telefon çakıp Profesör'den emir bekliyordum. Saat bire doğru bir mesaj aldım. Beni Canter Street'de bir barda beklediğini söylemişti. Hemen fırladım, onu tezgâha dayanmış içkisini yuvarlarken buldum. Bana da bir kadeh birşey ısmarladı ve:

«Bu döküntü yer garibine gidebilir ama, burada ısmarladığın içkinin sahte olmadığına, içine birşeyler karıştırmadıklarına emin olabilirsin. Willie nerede oturuyormuş?»

Ona öğrendiklerimi sıraladım.

«Anlaşıldı,» dedi. «Şişman da doğu kesimindeki bir hususi villayı soymaya hazırlanıyor. Ev sahipleri tatile Florida'ya gitmiş olacaklar.»

«Hemen gidelim.»

«Dur bakalım küçüğüm, ağır ol biraz! Hava kararmadan harekete geçmezler, trafiğin bir parça açılmasını bekleyeceklerdir. Herif yedinci so-

kakta dökümtü bir evde oturuyor. Saat dörde doğru oraya gider, çıkışını bekleriz.»

«Ya daha erken çıkarsa. Şimdiden evin etrafında nöbet beklesek daha iyi değil mi?»

«Geceden önce hiçbir şey yapamazlar. Bütün hırsızlar bazı belirli kurallara uymadan edemezler. Zaten bütün suçlular için böyledir ya... Haydi gidelim de bir parça dolaşalım şimdi.»

«Peki ama, ne diye bekliyoruz? Willie'yi istediğimiz zaman yakalayabiliriz. Şişmanın da üstünde evin planı vardır mutlaka...»

Profesör sıkıldığını belli eden bir hareket yaptı. Sonra gülümseyerek:

«Willie'yi neye dayanarak yakalayacağız? Elimizde bir delil var mı? Şişmanın da elinde planlar bulunsa bile bu birşey ifade etmez ki!»

«Onu tevkif etmek için yeter de artar bile.»

«Bucky şunu bil ki, her an, herkesi tevkif edebiliriz. Bundan kolay birşey olamaz bizim için. Fakat bize gerekli olan suçüstü yakalamak ve heriflere itiraz hakkı tanımamaktır. Böylece yakalarını kurtaramazlar hiç bir şekilde. Haydi yürü biraz hava alalım.»

«Kahve içmeyecek miyiz?»

«Burada mı?» diyerek güldü. «Asla! Önüne kahve diye getirdikleri bulaşık suyu gibi birşeydir.»

Profesör bana etrafı tanıtmak için şehri gezdiriyor, izahat veriyordu. Nehir kenarından ağır a-

ğır yol alıyorduk ki önümüzde koskoca bir Oldsmobille belirdi. İçinde bir kadınla bir erkek vardı. Arabayı kadın kullanıyordu. Çok da kötü kullanıyordu hem. Nehrin akışını takip ederek köprüye doğru saptılar. Profesör bana:

«Onları takip et!» dedi.

«Neden?» diye şaşkınlığımı belirttim. Fakat bir taraftan da emrini yerine getiriyordum.

«Kellemi keserim ki hanım daha bu işe pek yeni başlamış. Beceriksizliği her halinden belli oluyor. Köprüyü geçer geçmez şehir sınırını aşmış olacaklar. O zaman da kendisine verilen geçici ehliyet geçerli sayılmaz.»

«... ama o zaman bizim rütbelerimiz de...»

Profesör hiç sesini çıkarmadan bir sigara yaktı. Köprüyü geçtiğimiz zaman da direksiyonu benden aldı. Birkaç dakikada Oldsmobile'e yetişmişti bile. Önüne çıktı arabanın ve yolunu kesti. Kadıncağız ne yapacağını şaşırdığı için yoldan çıktı ve yana kaydı. Profesör arabayı durdurup indi. Bu sırada kadınla yer değiştirmeye çalışan adamın karşısına dikilip, polis hüviyetini burnuna dayadı.

«Kâğıtlarınızı lütfen!» dedi. «Ehliyet, gri kart, araba muayene kâğıdı...»

Adam titreyerek elini cebine daldırdı ve karıştırmaya başladı. Fakat Profesör onu durdurmuştu bile.

«Sizin değil, hanımın...»

«Müfettiş bey, arabayı ben kullanıyordum,» diye adam cevap verdi. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

«Yalan söylüyorsunuz! Size ufak bir iyilikte bulunacaktım ama, madem böyle hareket ediyorsunuz. Görürüz bakalım!»

«Benim geçici bir ehliyetim var,» diye kadın söze karıştı. «Fakat kocamın bütün kâğıtları tamamdır.»

«Şu halde sizi ehliyetsiz araba kullanmaktan tevkif etmek zorunda kalacağım. Pekâlâ biliyorsunuz ki, elinizdeki ehliyet ancak şehir sınırları içinde geçerlidir. Bu, kocanızın ehliyetini de kaybetmesine yol açabilir. Üstelik epeyce yüklü bir de ceza ödeyeceksiniz. Hapse kadar gidebilir hatta. Müteessirim ama, kanun kanundur.»

«Rica ederim müfettiş bey. Karıma araba kullanmasını öğretiyordum. Şehir dışına çıktığımızın farkında değildik.»

«Ya bir kaza yapsaydınız? Ya birinin ölümüne sebep olsaydınız. Bir çocuğun sözgelişi. Arabanız çok güzel doğrusu. Yepyeni hem de... Onu hiç olmazsa aldığınız fiatın yarısına elden çıkarabilseydiniz bari.»

Profesör arabanın arkasına geçerek numarasını aldı. O kadar enayiydim ki, hâlâ oyunu anlayamamıştım. Kendi kendime neden ön taraftan hemen yanıbaşımızdan almadı da, arkaya geçti diye düşünüyordum. Adam, Profesör'ün arka-

sından gitti. Kadıncağız da ağlamaya başladı. Ben elimden geldiği kadar onu teselliye çalışıyordum.

«Kocamın arabaya mutlaka ihtiyacı var, işini kaybeder yoksa,» diye hıçkırıyordu.

Bir iki dakika sonra Profesör yanında üzüntülü koca olduğu halde yanımıza geldi. Bana dönerek:

«Daha çok bir dikkatsizlik eseri bu, değil mi?» diye sordu. «Öyle sanıyorum ki, hanımefendi bir daha böylesine tehlikeli hatalara düşmeyecektir. Beyefendinin ehliyetini alırsak işini kaybeder. Bu işi burada bırakalım mı? Razı mısınız?»

Tabii razı olduğumu söyledim:

Tekrar arabaya atladık ve şehre dönerken Profesör cebinden bir tomar para çıkardı. Yüz dolar!... Bir göz kırptı ve elime yarısını tutuşturdu.

Saat dördü çeyrek geçe şişmanın çöplüğü önündeydik. Profesör sokağın öbür köşesinde bir binayı işaret ederek :

«Şunun damına çık ve beni bekle,» dedi.

Altı kat merdiveni bir nefeste tırmandım. Birkaç dakika sonra da Profesör hemen yan taraftaki binanın damında gözüktü. Kendimizi gizlemeye gayret ederek sokağı gözetlemeye koyulduk. Saat altıya on kala şişman tip, yanında kısa boylu tıknaz bir herifle birlikte evden çıktı. Hemen arkalarından gitmek için tünediğim yerden

inmek istedim, fakat Profesör önledi. Bir sıçrayışta yanıma geldi.

«Dur bir dakika, nasıl olsa bol bol vaktimiz var.»

«Canım, ya sıvışıverirlerse?»

«İmkânsız! Nerede olduklarını biliyoruz. Şu anda neyle meşgul olduklarını da tahmin edebiliriz. Mutlaka bir araba çalmaya uğraşıyorlardır.»

Bir süre daha bekledikten sonra Profesör bana saati sordu. Ceketimin kolunu yukarı çekerek baktım. O sırada da saatimi gördü.

«Bu çocuk saatini ne yapıyorsun Allahaşkına? Nereden de buldun bu komik nesneyi?»

«İlk amatör maçımda kazanmıştım onu. Çok da severim...»

«Neyse, boş ver. Gidelim.»

Aşağıya inmemiz ve kendimizi arabada bulmamız ancak bir iki dakika sürmüştü. Profesör bana acele etmememi tembihledi. Soyulacağını öğrendiğimiz bembeyaz panjurlu, geniş bahçeli evin önüne geldiğimiz zaman da iyiden iyiye yavaşlattım arabayı. Kaldırımın kenarına yanaşmış bir sürü otomobil vardı. Bunların arasında başlığı ezilmiş birini işaret eden Profesör:

«İşte onların arabası,» dedi. «Mümkün olduğu kadar yakınlarına park et!»

Bir bahçe kapısı önünde boş yer bulmuştum ki, Profesör bir küfür salıverdi.

«Park yapılmaz işareti var! Allah kahretsin!»

En nihayet yolun sonunda bir yere park edebildim arabayı. Sonra yürüyerek evin tam karşısına geldik. Bir temizleyici dükkânının kepenklerini siper edip, evi gözetlemeye başladık. Hava oldukça serindi. Bir saatten fazla bir zaman burada dikilmeye mecbur olduk. Nihayet evden ellerinde büyükçe bir valizle, iki kişi çıktı. Bizimkilerdi bunlar! Hemen üstlerine atıldık. Birincisi bana, valizi bırakmaya pek niyetli değilmiş gibi geldi. Hemen onu esaslı bir sağ kroşeyle sindirdim. Profesör düdüğünü birkaç kere çaldı. Devriye polisi derhal yanımıza geliverdi. Karakola gitmeden önce Willie'yi ziyaret ettik ve onu enselemekte hiç bir güçlükle karşılaşmadık.

Eve döndüğümde saat gece yarısını geçiyordu. Başım dönüyordu âdeta! Ne gündü bu be! Hiç durmadan içeri adam tıkmıştık. Hepsi de ellişer dolar ediyordu.

Tabii bu her gün tekrarlanan birşey değildi. Fakat sık sık enseleyecek birini buluyorduk kolaylıkla. Profesör'ün garip bir içgüdüsü vardı. Koku alıyordu sanki... Çoğu zaman suç yerinde suç işlendiği anda bulunuveriyorduk. Evet! garip bir tesadüftü bu ama, işler böyle gidiyordu işte... Her Allah'ın günü cebimize ufak bir miktar para giriyordu böylece. Arada bir önemli meblağlara konduğumuz da oluyordu tabii. Bir keresinde gizli bir zar oyununu enseledik ve bir anda Profesör ortadaki dokuz yüz doların üç yü-

zünü cebe indiriverdi. Bazen pek ileri gittiğini hissediyordum ama, o:

«Aptal sen de... Evet! Komiserin birtakım işler yürüttüğümüzden haberi var. Kuşkulanıyor elbette,» diyordu. «Ama sen amirlerimizin koku almamasına bak. Hatta boşver yahu!... Onlar da duysa ne çıkar yani? Belki de anlıyorlardır zaten. Göz yummadıklarını ne biliyorsun? Bütün mesele onların ayaklarına takılmamak, işlerini yürütmelerine engel olmamak, yemlerine ortak çıkmamaktır. Ondan sonrasını kimse sormaz senden... Bize yemin ufak tefek kırıntılarını bırakırlar. Kendileri büyük lokma peşindedirler.»

Bazan Profesör'ün çok küçüldüğünü, alçaldığını görüyordum. Canım sıkılıyordu bayağı. Bir gün sınır dışı edilmiş bir suçluyu bardan çıkarken gördü. Hemen herifin yanına gidip üstünü başını aradı. Cüzdanından bir yirmi dolar çekip herifi serbest bıraktı. Bana uzattığı on doları almak istemediğimi görünce gülmeye başladı.

«Baksana sen bana Bucky, çocuk olma yahu! Bu bitliye yardım ettik. Bir taraftan da vazifemizi yerine getiriyoruz. Unutma ki, bizim için asıl mesele suç işlenmesine engel olmaktır. Bir kere düşün. Şu herifi yakalatsaydık, en azından üç sene yerdi. Neye yarar? İçine korku verdik mi yeter de artar bile... Şimdilik doğru yola sürükledik onu. Korktu mu? Korktu... Enselenmek tehlikesiyle burun buruna geldi mi? Geldi.

Biz bir çeşit fren vazifesi gördük. Aklını başına getirdik.»

Daha önce de söylediğim gibi Profesör bana çoğu zaman Nate'i hatırlatıyordu. Yalnız bir insandı. Belki de bu sebeple bütün gün çalışıyordu. Vazifemiz bittikten sonra beni sık sık ucuz bir lokantaya götürürdü. Karşısında hiç konuşmadan oturup onu dinlerdim. Bana uzun uzun hayat felsefesini anlatırdı. Arada sırada sinemaya da gittiğimiz olurdu. Kendi otelinde bana da bir oda tutturdu. Böylece eve yatmaya bile gitmez oldum. Öyle ki, Emma'yı gittikçe daha az görmeye başladım. Bazan bir iki hafta eve uğramıyordum. Ona her hafta otuz beş dolar göndermeyi ihmal etmiyordum tabii. O da benim yokluğumdan pek üzüntü duymuyordu muhakkak.

Bazı gecelerse Profesör erkenden odasına çekilir ve okurdu. Odası çeşitli kitaplarla doluydu.

Hiç bir zaman Profesör'ü iyi anlayabildiğimi söyleyemem ama, bana bağlı olduğunu biliyordum. Belki de seviyordu beni. Örneğin evde kaldığım bir gece ateşim yükseldi. Terden sırılsıklamdım. Bir taraftan da tirtir titriyordum. Emma doktor çağırdı. Adam daha bana bakar bakmaz malarya teşhisi koydu ve kinin verdi. Profesör sabah sekizde telefon edip neden işe gelmediğimi sordu. Emma durumu anlatınca heyecanlanarak:

«Kinin verdiniz mi?» diye sordu.

«Hayır şimdi aşağı inip eczaneden alacaktım.»

«Sakın ha! Bekleyin ben şimdi geliyorum. Ben gelmeden birşey vermeyin.»

Hem bütün vücudum ateşler içinde yanıyordu, hem de buz gibiydi her tarafım. Profesör beni giydirdi ve apar topar bir askerî hastaneye götürdü.

Kore'de de birkaç kere böyle ateşlenmiştim. Üç gün sonra hastaneden çıkarken ayda yirmi dolar pansiyonla beni kaydetmişlerdi. Böylece ölünceye kadar her ay bu para cebime inecek bir de üstelik bedava tedavi edilecektim. Profesörün müthiş zeki, cin gibi bir herif olduğunu söylediğim zaman işte bunu kastediyordum. Eğer kinin alsaydım kan tahlilinde hiçbir şey görülmeyecekti. O zaman da yirmi dolarlık pansiyona elveda diyecektim. Tabii bu pek o kadar önemli bir para değildi ama, vergilerimi ödüyordu ya!... Yirmi dolarımı ilk ele geçirdiğim ay Profesör'e güzel bir çakmak hediye ettim.

Lokantada beraber yemek yediğimiz bir akşam konuşmamız evlilik üzerinde döndü dolaştı. Bana evlendiğini fakat çok sevdiği karısının yirmi sekiz yaşında kalpten gittiğini anlattı. Bir daha da evlenmemişti onun üzerine. Bir taraftan kahvesini içerken beni inceliyordu. Nihayet:

«Bucky, beni ilgilendirmediğini biliyorum

ama, sormadan edemeyeceğim. Nasıl oldu da Emma gibi bir kadınla evlendin sen Allahaşkına?»

«Beraber büyümüştük. Fena kız değildi. Zaten harp çıktığı sıralarda evlenmiştik... Bizimki de şu alelacele yapılan harp evliliklerindendi yani...»

«Mesut musun onunla?»

«Hasta mısın? Eğer imkânım olsaydı bir an bile düşünmez, boşanırdım.»

«Kötü bir fikir! Eğer tahammül edebilirsen evlilik sana daha ucuza malolur. Yeniden bir enayilik etmemek için, en güvenilir sigortasıdır insanın. Yalnız senin gibi güçlü kuvvetli, yakışıklı bir delikanlının yatağını paylaşacak bir pilice ihtiyacı vardır... Saat kaç kuzum?»

«Sekize geliyor.»»

Tıpkı sigarasını kendi yakmadığı gibi Profesör kendi saatine asla bakmazdı.

«Sen parayı öderken ben bir yere telefon edeceğim. Göreceksin bak sana bir parça bulacağım ki...»

«Anam yaşında birine ihtiyacım yok...»

«Bir kere gör malı. Ondan sonra konuşuruz.»

Yarım saat sonra gayet lüks bir apartmanın geniş antresindeydik. Üniformalı bir kapıcıdan başka her asansörde de ayrı ayrı asansörcü çocuklar bulunuyordu.

Kızın ismi Judy Low'dı. Ve ben hayatımda

bu kadar şahane bir güzelle karşılaşmamıştım daha... Uzun boyluydu. İnce zarif bir vücudu, üç köşe yüzünü saran upuzun sarı saçları vardı. Dudakları küçük bir çocuğunkiler gibi aşağı doğru sarkıyordu. Bu, yüzüne tatlı bir somurtkan ifade vermekteydi. Gözleri çapkınca bir pırıltıyla yanmaktaydı. Dairesi gerçekten tahminlerin üstünde lüks bir yerdi. İki geniş salonu vardı. İkisi de rengârenk döşenmişti. Her yerde kitaplar, plaklar ve bir köşede çok güzel streo bir pikap görülüyordu. Profesör kolumu sıktı ve beni tanıştırdı:

«Judy, sana en yakın arkadaşım Bucky Penn'i tanıştırayım.»

Benimle tanışmaktan son derece memnun kaldığını yumuşacık sesiyle mırıldandıktan sonra bir kadeh içki içmeye davet etti bizi. Üzerinde yerlere kadar uzanan pırıl pırıl kumaştan bir sabahlık vardı. Bütün vücut hatlarını ortaya koyuyordu bu kıyafet. Bize içki getirmek için önümüzden geçip, bar gibi hazırladığı köşeye yönelirken, gözüm elimde olmayarak, kıvır kıvır bükülen kalçalarına kaydı. Fakat garip şey kızın yürüyüşünde hiç de bayağı bir tavır yoktu.

Bize ikram ettiği viski en iyi cinsten birşeydi. Bir süre sonra Profesör işi olduğunu, fazla kalamayacağını bildirerek gitti. İki dakika sonra da Judy kollarımın arasındaydı.

Genç kadının iç gıcıklayıcı kokusu aklımı başımdan almıştı. Epeyi zamandır kadınsız kal-

dığım için mi nedir, aç kurtlar gibi saldırmıştım kızın üstüne. Kendini öyle bir ustalıkla teslim edişi vardı ki... İnsanı deli etmeye kâfiydi. Çıplak vücudu kollarımın arasında kıvranıyor bana tanımadığım, bilmediğim zevkleri tatrıyordu.

Sabaha karşı Judy'nin yanından ayrıldığım zaman kendimi değişmiş, bambaşka bir adam olmuş hissediyordum.

Onu haftada en azından bir iki kere görmeye gidiyordum artık. Ondan vazgeçemez olmuştum. Profesör bizim birbirimiz için yaratıldığımızı, ideal bir çift olduğumuzu söyleyip duruyordu.

Judy'nin kendine özgü bir müşteri seçişi vardı. Evet, onları kendi seçiyordu. Çalışma saatleri de intizamlıydı. Ancak üçle yedi arasında iş tutuyordu. Bunun dışında ancak çok samimi dostları için fazla mesai yapardı. Müşterilerinin sayısı on beşi geçmezdi. Profesör'ün söylediğine bakılırsa, bunlar kıza ayda yirmi bin dolardan fazla bir gelir sağlamaktaydılar. Üstelik bu paranın önemli bir kısmını «himayesi» için harcamak zorundaydı zavallıcık! Profesör bana ikide birde turnayı gözünden vurduğumu tekrarlayıp duruyordu.

Bana kalırsa Judy'nin beni beğenmesinin tek sebebi genç, güçlü kuvvetli oluşumdu. Herhalde ona ihtiyar çapkınlarla birlikte geçirdiği sı-

kıntılı saatleri unutturuyordum... Judy kendi kendini yetiştirmiş, oldukça kültürlü bir kızdı. Akıllıydı da. Bir zamanlar hastabakıcı olarak bir hastanede bile çalışmıştı. Hiç ağzından kötü bir söz çıktığını duymamıştım şimdiye kadar. İçmesini, konuşmasını, oturup kalkmasını çok iyi biliyordu. Sık sık bir pavyona veya dans edilebilen bir eğlence yerine gidiyorduk. Dans etmeye bayılıyordu. Aksi gibi ben de bu işlerden hiç mi hiç anlamıyordum. Sırf onu memnun etmek için katlanıyordum tabii, ne yapalım? Üstelik bu gibi eğlencelerin bana oldukça pahalıya malolduğunu söylemek yersiz!...

İşin en komik tarafı da, onunla tanıştığımızın dördüncü haftasında, Judy'nin hiç de sandığım gibi ateşli ihtiraslı bir kadın olmadığını anlamamdı. İçimden bir ses, sandığım gibi onun hoşuna giden bir tip olmadığımı fısıldamaya başlamıştı bana. Kendimi ondan uzak tutmaya, onu eskisi kadar sık aramamaya çalıştım. Ama imkânsız birşeydi bu benim için. Eninde sonunda ona bir hediye almaya karar verdim. Şöyle kadınların deli olacağı cinsten birşey. Örneğin bir vizon! Judy gibi kızların çikolata veya çiçekle tavlanmayacağına aklım yatmıştı iyice. Üstelik alacağım vizon en iyi kürkçülerden birinin etiketini taşımalıydı. Tabii o zamanlar böyle bir hediyeye verecek param yoktu. O günden sonra Profesör'ün başını yemeğe, daha çok para kazanabilme-

miz için fırsatları kollamaya başladım. Ama, paraya ne sebeple ihtiyacım olduğunu, ondan saklıyordum.

Bir sürü şüphe içinde kıvranıyordum. Bir kurt içimi kemiriyordu sanki. Judy'nin benden başka kimseyle çıkmadığını biliyordum. Hatta beraber olduğumuz zamanlar pekâlâ da mutlu göründüğünü farkediyordum. Ama, gene de onu sıktığım, benden fazla zevk almadığı fikrini kafamdan çıkarıp atamıyordum. O hale geldim ki Profesör benimle dalga geçmeye, kara sevdaya tutulduğumu söylemeye başladı. Müthiş zekâsına, esprili sözlerine rağmen o anlarda tahammül edilmez olduğunun farkında değildi.

Şubat ayına doğru Judy uçağa atladığı gibi Miami'ye gitti. Çok tabii birşeydi bu. Çünkü bütün müşterileri o sıralarda Florida'da tatil yapmaktaydılar. Onsuz ne yapacağımı şaşırmıştım. Yerimde duramıyordum. Nihayet bir gün Profesör bir hafta sonunu gidip Judy'nin yanında geçirmemi tavsiye etti.

«Ona telefon edersin. Bir uçağa atladın mı! Tamam! Hatta telefon bile etmene gerek yok. Seni görmekten herhalde pek memnun kalacaktır.»

Böylece ertesi sabah Judy'ye telefon ettim. Ona hasretine daha fazla dayanamayacağımı anlatmaya çalıştım. Kabul etti. Benimle bir gece

geçirebileceğini söyledi. Fakat sadece bir tek gece!...

Zevkten deliye dönmüştüm. Lüks bir uçağa atlamamla Judy'yi otelinde bulmam bir oldu. Kaldığı dairenin filmlerde görülen şahane yerlerden farkı yoktu. Ona elli dolarlık bir parfüm getirmiştim. Beni görmekten çok memnun kalmışa benziyordu. Her zamankinden çok daha güzel, çok daha cazipti. Teni bronz rengini almış, cildi kadife gibi yumuşacık olmuştu. Aklımı başımdan alacak kadar çekici ve dişiydi.

Bütün gün onunla plâjda denize girerek, güneşlenerek vakit geçirdik. Bir an önce akşam olmasını onu kollarımın arasına almayı sabırsızlıkla bekliyordum. Fakat çok büyük bir enayilik etmiştim. Odamıza döndüğümüz zaman Judy'yi de sevişmeyi de düşünecek halde değildim. Müthiş yanmıştım. Güneş sırtımı, ciğerlerimi kavurmuştu. Başım ağrıyor, her tarafım sızlıyordu. Judy yemeğini yukarı getirtti. Ben de bir şişe viski ısmarladım.

Judy'nin en sevdiğim taraflarından biri de hiç bir zaman sarhoş olmamasıydı. Ama, o gece pek fazla içmişti. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Konuşurken dili hafifçe peltekleşmişti. Çeşitli konularda çene çalmıştık. Fakat artık konuşacak hiçbir şey bulamıyorduk ikimiz de. Bir kanapenin kenarına oturmuş beni seyrediyordu. Yüzüstü uzandığım divandan hafifçe doğrularak:

«Kuzum Judy,» diye inledim. «Bir zamanlar hastabakıcılık etmişsin galiba. Ne olur bir şeyler yap da şu acıdan kurtulayım.»

Banyodan şişe içinde yağlı bir losyon getirerek sırtımı oğmaya başladı. Elleri yumuşacıktı ve beni çok rahatlattı. Fakat birden ne olduğumu anlayamadım. Ne yaptıysa yaptı, köprücük kemiğimi mi bastırdı nedir? Bütün kolumu korkunç bir sızı kapladı. Bütün vücudum acıdan gerildi. Bir çığlık attım ve kolumu kaplayan bu kramptan kurtulmak için parmaklarımı oynatmaya çalıştım.

«Ne oldu? Ne yaptın kuzum?»

Ona hâlâ arkam dönüktü, fakat kıs kıs güldüğünü duydum.

«Gördün mü?... İstersem canını yakabilirim senin.»

«Sen... Ne oluyorsun?... Çok acıttın canımı? Delirdin mi nedir... Nen var?»

«Biliyorum. İsteyerek yaptım.»

«Neden? Durup dururken ne oluyorsun? Kaçırdın mı yoksa?»

«Hiç de değil... Burada bile beni rahat bırakmadın, peşimden geldin. Beni rahat bırakamaz mıydın?»

«Neler uyduruyorsun sen? Telefonda sana sorduğum zaman demiştin ki...»

«Gelmeni istediğimi söylemiştim, biliyorum. Ne sanıyordun aptal? Sana bayıldığımı mı? Beni

ne kadar sıktığının farkında bile değilsin. Salak herif! Sana sırf senden korktuğum için tahammül ettim!»

Nefretle parlayan gözleri, titrek hırçın sesi beni şaşkına çevirmişti. Gözlerimi yere indirdim. Bir türlü duyduklarıma inanamıyordum.

«Neden korkuyorsun benden?»

«Tabii korkarım. Sen bir polissin. İstediği gibi yaşayan, hiç durmadan bir şeyler tırıklamaya bakan, istediği anda da insanı sebepsiz öteki dünyaya yollayan bir polis.»

«Nasıl böyle birşey söyleyebilirsin bana? Senden tek kuruş bile almış değilim.»

«Deme be? Ya seninle bedava geçirdiğim gecelere ne buyurulur?»

Sırtımdaki acıya rağmen yattığım divandan fişek gibi fırladım. Başım dönüyordu.

Yüzümün ifadesini beğenmemiş olacak ki, Judy geri geri giderek bir köşeye sığındı. Korkulu gözlerle bana bakıyordu:

«Beni iyice ıslatıp, canıma okuyacağını biliyorum... Vız gelir! Ne yaparsan yap. İyice içimi boşalttım, sana istediğim her şeyi söyledim ya!... Vız gelir, vız!...»

Birkaç saniyede giyinmiştim. O hâlâ büzüldüğü köşede ellerini göğsüne ve yüzüne kapamış, ringde dövülmeyi göze almış bir boksör gibi bekliyordu. Kapıyı açıp çıkmadan önce ona doğru döndüm ve haykırdım:

«Herhalde iyice aklını kaçırmış olmalısın. Sana el kaldıracağıma bin kere ölmeyi tercih ederim. Bunu anlayamadın mı?»

Ondan aklımda kalan son hatıra yüzüme aptal aptal bakan, kolları iki yanına sarkmış, ağzı bir karış açık çıplak bir kızın ifadesi oldu. Artık güzel vücudu, dik göğüsleri bana birşey ifade etmiyordu. Onda beni çeken hiçbir şey kalmamıştı. Bu iş de böylece bitmişti işte.

O akşam kalkan uçakta bir yer bulabilmiştim. Ertesi gün Profesörle birlikte her zaman yemek yediğimiz lokantada karşılıklı oturmuş dertleşiyorduk. Sırtımdaki yanıklar hâlâ ıstırap veriyordu ama, galiba incinen gururumun acısı çok daha feci bir şekilde içime çökmüştü. Profesör'e her şeyi anlattım. Vizonu almamış olmam bile bir şanstı benim için. Az daha ne kadar büyük bir enayilik etmek üzere olduğumu anlıyordum şimdi. Profesör işlerin bu duruma gelmesine bayağı içerlemişti. Üzüntüyle başını salladı:

«Yazık. Yazıklar olsun... Ben de sizi ideal çift olarak görüyordum. Böyle sonuçlanacağını bilseydim...»

«Anladık anladık. Daha önce de söylemiştin bunu bana. Artık sözünü işitmek istemiyorum o karının. Cehennemin dibine kadar yolu var!...»

Birden Profesör bir kahkaha koyverdi.

«Hay Allah canını almasın senin! Bir vizon ha?... Demek ona vizon almayı düşünüyordun?

Tevekkeli değil başımın etini yeyip durmadın? Ah! Bucky ne çocuksun sen! Bilmez misin ki bütün sokak karıları aynı cinstir. Aslında hiç zevk almazlar o işten. Ama alıyormuş gibi göstermek, numara yapmakta üstlerine yoktur. Hele Judy, numaraların daniskasını bilir. Hem sonra... Canım samimi bile olsa bu, bir vizona değer mi yahu?»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SOKAK

YERİMDEN sıçrayarak kalktım. Korkuyla uyanmıştım. Profesör üzerime doğru eğilmiş beni hafifçe sarsıyordu.

«Haydi Bucky, vakit tamam!»

Böyle yakından bakınca Profesör'ün görünüşü çok korkunçtu. Günlerdir uzayan sakalı, bakımsız ifadesiyle, korku filmlerindeki kötü adamı andırıyordu. Esnedim.

«Peki, anladım. Bir saniye dur da kendime geleyim.»

«Ben boyayı hazırlıyorum.»

Gözlerimi kapayarak etrafımı saran çatlak duvarlardan, başımın üstünde yanan çıplak ampulden bir an kurtulmak istedim. Neşeli Judy! Güzel ve soğuk Judy! Eğer peşini bırakmasaydım belki de yine beraber olurduk. Acaba o da ölmüş mü olurdu şimdi? Galiba hakkı vardı kızın. «...İstediği anda insanı öteki dünyaya boylatırsınız siz polisler...» demişti. Betty ölmüştü işte. Ne kadar yazık oldu o kızcağıza. Profesör çok büyük bir hata işlediğinin farkında bile değil. Betty öylesine tatlı bir kızdı ki! Ne Molly'nin ölümü, ne de adamınki dokunmuştu bana. Ama Betty'yi unutamıyordum. Betty... Bazen onunla birbirimizi tıpkı romanlardaki gibi, şarkılardaki gibi sevdiğimizi düşünürdüm.

Büyük bir aşk yaşadığımıza inanırdım. Hatta bazan gelecekte onunla birlikte yaşayacağım evi bile hayal ederdim. Ama yarınlar kimsenin değil ne yazık ki!...

Profesör gibi leb demeden leblebiyi anlayacak kadar ince zekâlı biri değildim ama, Betty'nin hikâyesinde öyle kadıncağızı suçlayacak bir işbirliği kokusu duymamıştım ben. Belki de yanılıyordum ama, gene de bu fikri kafamdan atamıyordum bir türlü.

Gözlerimi açarak valizlere baktım. Üç valiz vardı karşımda. Üç valiz! Üç ölü! Yeni bir aritmetik problemi kurabilirdik bununla... Bir milyon dolarda kaç ölü vardır?...

Profesör geri dönmüştü. Gözlerimi kısarak onu kirpiklerimin arasından inceledim. Yatağımın bir metre kadar ilersinde durdu. Gülümseyerek başını salladı. Bir eliyle omzuma dokunarak:

«Haydi, kalk bakalım Bucky,» dedi.

Bir elinde de bir tas içinde hazırladığı boyayı tutuyordu.

«İlk önce saçları halledelim,» dedi. Elindeki pamuğu ve tası bir kenara bıraktı. Cebimden traş makinemi çıkarttı ve yüzümü incelemeye koyuldu. «Yakışıklı sarışın Bucky! Acaba Betty seni sarışın olarak da beğenir miydi dersin Bucky? Bana kalırsa bayılırdı. Zaten o, senin her halini beğenirdi ya...»

Profesör makyaj sanatını inceden inceye biliyordu. Saçlarımın bir kısmını traş etti. Öyle ki alnım iyice açılmış, şakaklarım kavisli bir hat çizerek gerilemişti. Bundan sonra iş boyaya kalıyordu. Profesör tabii bir hava vermek için açık kumral bir renge boyamıştı saçlarımı. Kaşlarımı da itinayla düzeltti ve boyadı. Bu işin bu kadar vaktimizi alacağını hiç düşünmemiştim. İyice yıkandıktan sonra bana bulduğu eski elbiseleri geçirdim sırtıma. Belime de içinde beş yüz dolar saklı bir kuşak sardı. Burnumu daha basık gösterebilmek için içlerine pamuklar tıkmıştı. Nefes almak için ağzımı açık tutmam gerekiyordu.

Bütün bu kıyafet değiştirme numarası bit-

tikten sonra Profesör'e bir kere daha hak verdim. Gerçekten tanınmayacak bir hale gelmiştim. Kimse tanıyamazdı beni bu kılıkta, emindim bundan... Tabancamı yanımda götürmek isteyişime ilk önce itiraz etti, fakat engel olamadı. Bin bir tembih ve nasihatten sonra beni usulca evin kapısı önüne bırakıverdi.

Çok erzak almamalıydım. Paramı rahat harcıyormuşum gibi bir his bırakmamaya dikkat etmeliydim. Çok geç kalmamalıydım... v.s. v.s.

Kendimi birdenbire dışarda bulunca hürriyetin ne tatlı şey olduğunu düşündüm ilk önce. Fakat bir parça yürüdükten ve kalabalığın içine daldıktan sonra müthiş bir korku kapladı içimi. Sanki her geçen beni tanıyor, polise ihbar etmek için fırsat kolluyor gibi geldi bana. Karşıma çıkanların her an bağırarak beni parmaklarıyla göstereceklerini sanıyordum. Ama, kimsenin varlığımdan haberi bile olmadı. Kimse dikkat etmedi bana. Bir dükkâna girip, bir iki paket sigara, birkaç sandviç, iki şişe bira, bir gazete aldım. Sigaramı yaktığım zaman aklım başıma gelir gibi oldu. Dünyam eskisi kadar boğucu değildi şimdi... Eve dönerken eski bir bakkal dükkânına uğrayarak kahve, çay, ekmek, reçel ve yumurta aldım... Bir rafın üstünde iki kutu midye konservesi gözüme çarptı. Pek zengin bir muhit değildi burası. Konserve alan yoktu herhalde. Kutular toz içindeydi. Onları da alacağımı söyle-

dim. Adam kutuları önlüğüne silerken bana şüpheli şüpheli baktı. Tüylerim diken diken olmuştu.

«Bilmem ki... Alabilecek misiniz?... Epeyce pahalıdır bunlar...»

Orada herife iki tane patlatmamak için kendimi zor tuttum.

«Hepsi ne tutuyor?» dedim.

Bir kâğıdın üzerine hepsini yazarak topladı. En nihayet:

«Üç dolar seksen...» diyebildi.

Düşünür gibi yaptım bir süre. Parayı zorlukla çıkarıp bozukluğumu saydım. Sonra evire çevire bir beş dolarlık çıkardım cebimden.

Birkaç dakika sonra ellerim paketlerle dolu olduğu halde eve dönmüştüm. Profesör'ü ve valizleri yerli yerinde görünce, rahat bir nefes aldım. Burun deliklerimden pamukları çıkarttıktan ve üstümdeki palyaço kılığını attıktan sonra, yemeğe oturduk. Bu pis yere geldiğimizden beri ilk defa ağız tadiyle bir yemek yedik. Profesör de çok komik adamdı doğrusu. Midye dolmalarını görünce söylediği tek şey:

«Hmmm! Japon midyeleri değil mi bunlar?. Bizim memleketinkiler nerde, bunlar nerde? Hiçbiri bizim konservelerin yerini tutamaz!» oldu.

Karnımızı tıka basa doyurduktan sonra Profesör bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekerken bana döndü:

«Gelecek sefer bana çakmak benzini ve bir parça da meyva getirmeği ihmal etme,» dedi. «Eğer bulabilirsen, birkaç kutu meyva suyuyla, konserve çilek jölelerinden de alıver. Bayılırım çilek jölesine. Bilhassa kremalı olursa!»

«Neredeyse beni, sevdiğin zımbırtıları zıkkımlanabilmek için şehrin göbeğine kadar yollayacaksın. İki günlük erzak aldım ben. Öyle her Allahın günü kendimi tehlikeye atmaya niyetim yok. Hem ne düşünüyorsun bu akşam gezintileri hakkında?... Kaç defa daha çıkacağım bu gezintilere?...»

«Yavaş yavaş! Sinirlenme bakalım! Yemek üstüne sinirlenmek sağlığa çok zararlıdır. Sabret biraz! İşlerimiz yolunda şimdilik. Pek uzun sürmeyecek, bak göreceksin.»

«Ben bulaşığı yıkamaya gidiyorum.»

«Boş ver be! Bırak, daha iyi, şu pis mahlûkları çeker kokusu.»

Profesör'deki bu anî değişiklik beni hayretten hayrete düşürüyordu. Bu kadar pis olabilir miydi bir insan? Çok garibime gidiyordu doğrusu...

Gidip yıkandım. Çoraplarımı ve külotumu da yıkadım. Sanki Profesör'den bu şekilde intikam alıyordum. Odaya döndüğüm zaman kendimi bir parça hafiflemiş hissediyordum. Profesör yatağına uzanmıştı. Soyunmak zahmetine bile katlanmamıştı üstelik.

«Soyunmak işime gelmiyor,» diyordu. «Ne olacağı bilinmez. Belki hızla buradan uzaklaşmamız gerekir.»

Ben Betty'yi düşünerek sigaramı içerken, o da gazetelere göz atıyordu. Kızcağızı bayağı arıyordum. Herhalde dünyanın en güzel kızı değildi. Üstelik aklı da pek öyle fazla işlemiyordu ama, bence dünyanın en tatlı, en yumuşak insanıydı. Hiçbir şey istemez, hiçbir şey beklemezdi benden. Her isteğimi itirazsız kabul ederdi. Ah, keşke o da burada olsaydı şimdi... Böyle şeylere kafa yormak budalalıktı ama... Bir kere insan bizim durumumuzda rahat hareket etmeye mecburdur. Yanımızda bir kadın bulununca, bütün işler sarpa sarardı.

Hem zaten, Betty ölmüştü artık!...

Zavallı Betty. Onu dört beş ay önce, bir barın köşesinde bulduğumuz zaman, ne berbat bir durumdaydı!...

DOKUZUNCU BÖLÜM

BETTY

İYİ BİR hafta geçirmiştik Profesör'le. Bir iki ay önce bir araba çalmak üzereyken, sarhoş bir genci enselemiştik. Meğer babası zengin ve arkası olan biriymiş. Mahkemeden birkaç gün önce gelip bizi bulmuş, tanıklığımızı hafifletmemiz, daha doğrusu hâkimleri şaşırtmak için, yani çok karışık bir ifade kullanmamız için bize yalvarmıştı. Bu şekilde, hem kendimizi herhangi bir tehlikeye atmayacak, hem de oğlana yardım edecektik. Bunun için de bize beş yüz dolar veriyordu. Ben pek yanaşmak niyetinde değildim bu işe.

Çocuk terbiyesiz, ahlâksız ve şımartılmış bir serseriden başka birşey değildi. Bir parça aklı başına gelse hiç de fena olmazdı. Babasının dolarlarına güvenmemeyi öğrenirdi hiç değilse. Fakat üzgün baba doğrudan doğruya Profesör'le konuşmuştu. Tabii o da eline geçen bu fırsatı kaçırmadı ve dolarları cebine indiriverdi.

Yalnız, düşündüğümün tam aksine, şahitlik ederken olayı bütün açıklığıyla, hiçbir şey saklamadan anlattı. Oğlan da bir yıl yedi hemen oracıkta. Tabii üzgün babanın korkunç bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat ederek terkettik mahkeme salonunu. Hisseme düşeni cebime kaydırırken Profesör anlatıyordu:

«İyi iş yaptık Bucky. Pis bir mahlûktu bu. Topluma zararlı bir mikrop. Bir parça aklı başına gelir hiç olmazsa. Babasının iki üç kuruşu var diye yakayı sıyırması doğru olmazdı. Babaya gelince, o da kanunu temsil eden kimselere nasıl davranılacağını öğrenmiş oldu böylelikle.»

Mahkemeden çıktıktan sonra köşedeki barlardan birine gidip bir iki kadeh birşeyler attık. Şişman barmen bizi görünce pek memnun oldu. Ağzı kulaklarına vararak eğildi:

«İyi ki geldiniz çocuklar,» diye fısıldadı. «Şu köşede oturan kızı görüyor musunuz Profesör. Açık açık iş yapıyor buralarda Kaç kere kapıya kovdum karıyı ama, yine geliyor. Üstelik pek bir-

şey de beceremiyor zavallı. Şunun bir icabına bakıverseniz. Başıma iş açacak diye korkuyorum.»

Betty gerçekten de öyle cazip bir kız değildi. Sıska, kara-kuru, soluk benizli, perişan kılıklı bir sokak kedisini andırıyordu. Çok da gençti. Profesör masasına yaklaştı ve polis hüviyetini çıkartarak kıza uzattı. Zavallı kız perişan olmuştu. Hıçkırarak masaya kapandı. Barmenin canı sıkılmıştı bu işe. Böyle manzaralardan hoşlanmazdı müşterileri... Küçüğü arabaya götürdük. Bize oracıkta duymaya alıştığımız acıklı hikâyelerden birini anlatıverdi. Şanssızlık, parasızlık, sefalet, sıhhatsizlik, çalışmaya dayanamayacak bir bünye, açlık, günlerce ağzına birşey koymamak..... vs... vs.....

«Demek son zamanlarda ticaret bu kadar durgunlaştı,» diye Profesör alay etti.

«Şey... Ben... zannediyordum ki... Yani bunun daha kolay birşey olduğunu şanıyordum...» diye kekeledi kızcağız. «En son çareydi benim için... Ama, dört günde bütün kazancım beş doları geçmedi. Korkuyorum. Bu sabah da kaldığım otelden kapı dışarı ettiler beni. Parayı ödeyemiyordum... Öyle de açım ki...»

«Kızım, bu plağın modası çoktaan geçti. Başka bir hikâye uydursaydın.»

Zavallı kıza acıyordum. Gençliğinden başka hiçbir şeye sahip olamamıştı. Güzel değildi. Burnu sanki gelişi-güzel suratına yapıştırılmış gibi

bir hava taşıyordu. Evet! Betty'ye beslediğim hisler acımaya, şefkate dayanıyordu bir parça. Ama, belki de Profesör'ün dediği gibi, "Her gülünç şeyin ardında acıklı bir taraf gizli'ydi. Ben de 'Her aşkın ardında bir parça acıma hissi gizlidir, diyebilirim.

Ona usulca:

«Üzülme, ağlamayı da bırak şimdi,» dedim. «Sana bir parça bir şeyler yedireceğim. Hem baksana bana Profesör, şu zavallıyı rahat bırakamaz mıyız?»

«Buradan voltayı alalım hele... Etraftan görecekler. Bizi Mario'ya götür de, bu genç hanım şöyle bir karnını doyursun. Adın ne kızım senin?»

«Betty. Betty James.»

Kızcağız Profesör'den pek hoşlanmamış olacak ki, ona korkuyla bakmaktaydı. Banaysa sempatiyle gülümsüyor, gözleriyle teşekkür ediyordu sanki.

Profesör ikişer porsiyon yemekle bir şişe de kırmızı şarap ısmarlamıştı. Yemekleri seçerken de pahalı ve iyi cins olmasına dikkat etmişti. Bana bir kere daha Nate'i hatırlattı. Betty, tıpkı domuz yavrusu gibi sömürüyordu önündekileri. Rengi yerine gelmiş, kendini daha iyi hissetmişti muhakkak. Ama gene de bizden çekiniyor gibi bir görünüşü vardı.

İçinden bir ses ona, bu iki polis müfettişine

pek fazla güvenmemesini ihtar ediyordu. Bizden böylesine korkması hoşuma gidiyordu bayağı... Yemeğin sonuna geldiğini gören Profesör bir sigara yaktı ve:

«Bak kızım, beni iyi dinle. Sana bir teklifim var. Hem de çok namuslu bir teklif. Üstelik sana seçme hakkı da tanıyorum. Seni tevkif etmeyeceğiz. Buradan çıkıp serbestçe istediğin yere gidebilirsin. Seni bir daha ayaklarımızın altında dolaşırken bulmamak şartıyla tabii. İstediğin bu mu?»

«Ya öteki teklifiniz nedir peki?...»

«Kulaklarını iyi aç... Bak Betty James, eğer şimdi çekip gidersen, her an eli yüzü düzgün temiz bir iş bulup çalışma şansına sahipsin. Bence bu bir parça zor gibi geliyor bana... Bir ikinci ihtimal, gittikçe daha aşağılara düşerek sokaklarda sürünmeğe devam etmen. Belki de bir çetenin eline düşer, başka memleketlere gönderilirsin ki, senin için kurtuluş yoktur artık...»

«Ne demek istediğinizi anlamıyorum.»

«Demek istediğim şu... Madem ki bu dünya kuruldu kurulalı rağbet görmüş bu eski mesleğe girmek istiyorsun, hiç olmazsa bunu iyi bir şekilde yapmaya çalış. İyi bir kıza benziyorsun. Hiç de bir sokak kızı havası yok sende... Sana bir şans tanıyıp yardım etmek istiyoruz. Düşün bir kere, seni derli toplu küçük bir apartman katına yerleştirsek, istediğin gibi de çalışmana

göz yumsak, işine gelir mi? Adresini civardaki bir iki barmene verir, sana günde birkaç müşteri göndermelerini sağlardık. Bu arada biz de seni korurduk tabii. Bütün kazancın sana kalırdı. Eğer bir parça aklın varsa bunun bir kısmını bir kenara kor, birkaç yıl ilerisi için kendine temiz bir iş kuracak sermaye hazırlardın.»

«Peki ama, böyle bir apartman katı kiralayacak para yok ki bende...»

«Sana kira ve diğer ihtiyaçlarını temin için bir parça avans vereceğiz biz.»

«Ya sizin bu işteki kazancınız ne olacak?»

Profesör, gevrek bir kahkaha savurdu.

«Şu zamane gençliğini görüyor musun? Perilere, cinlere inanmıyorlar işte... Teşekkür edip gökten inen lûtfu da kabulleneceklerine, bin türlü sual soruyorlar insana... Ne kazanacakmışız? Öyle mi?... İşte sana cevabım: Hiçbir şey. Arada sırada seni görmeye geliriz, sen de bize tatlı davranmaya bakarsın, işte hepsi bu... Anlaşıldı mı? İşine geliyor mu böylesi?»

Betty biran bile tereddüde düşmeden kabul etti Profesörün teklifini. Sonra bizden bir iki dakikalık izin isteyip yanımızdan ayrıldı. Yalnız kalır kalmaz Profesör'e sordum:

«Kuzum, nereden de böyle bir numara geldi aklına? Ne yaptığının farkında mısın? Bir sokak kadınını işleten iki polis! Ne hikâye ne hikâye!»

«Haydi canım, fazla büyütüyorsun meseleyi.

Zavallı kıza acımıyor musun? Hayatta hiç bir zaman muvaffak olamayacak bir kızcağız. Temiz pak da birşeye benziyor... Elinden tutup bir parça yardım etmekle ne kaybederiz ki? Çok dikkatli davranırım, sen merak etme. Sadece sen biraz aklını başına topla da, bu sefer de vizon mizon numaralarına kalkışma...»

«Bence dünyanın en saçma işi bu yaptığın.»

Profesör bu sefer cevap vermeyerek bıyık altından gülmekle yetindi. Kendi kendime, bu işin içinde bir iş var ama, diyordum. Evet! Mutlaka bir bildiği vardı Profesör'ün. Fakat gene de sonuna kadar gideceğine inanmamıştım hiç bir zaman.

Bir iki günde yanıldığımı anladım. Profesör kıza vaat ettiği katı tuttu. Tanıdığımız birkaç barmene de adresi verdi. Bu arada kıza manyak, sarhoş tipler yollamamaları sıkı sıkıya tembih edildi. En sonunda da Profesör Betty'ye, başına bir iş açıldığı takdirde, bizim adlarımızı unutması için de esaslı bir diskur geçti.

Profesör'ün böyle bir işe girişmesinin sebeplerini bir türlü anlayamamıştım. Bu arada da işler gayet güzel yola giriverdi. Betty, sessiz sedasız çalışıyor, kendine göre de epeyce para kırıyordu. Parasını kendi elimle götürüp bir bankaya, adına yatırıyordum. Eline ancak geçinebileceği kadar bir miktar kalıyor. Böylelikle, delilik edip olur olmaz şeylere para harcamasına en-

gel oluyorduk. Her şey bittiği zaman zavallıcığın bankada tam dokuz yüz seksen doları birikmişti. Ne yazık ki, sonunda bu para hiç bir işine yaramayacaktı!

Betty'yle gerçekten çok güzel vakit geçirmiştim. Tıpkı Judy'de olduğu gibi, başkalarıyla münasebet kurmasına aldırmıyordum. Profesör'den başka. Bir türlü onun da Betty'yle yatabileceğini düşünemiyordum. Çok fena bozuluyordum nedense bu işe... O da bunun farkındaydı herhalde, çünkü kıza hiç yanaşmıyordu.

Çok garip ama, Profesör, Betty'ye elbiseler, kumaşlar, şapkalar alıyor, onu büyük lüks mağazalara götürerek zevkli şeyler seçmesini öğretiyordu. Kızcağızı kısa zamanda gösterişsiz ve şık giyinmeye alıştırmıştı. Bundan da çok büyük bir zevk duyuyordu. Beni asıl şaşırtan da buydu ya... Bazan aklıma Profesör'ün anormal bir erkek olduğu fikri gelip yerleşmiyor değildi hani!...

Artık ben de çok mutluydum. Betty ne Emma'ya, ne de Judy'e benziyordu. Her istediğimi yapıyor, hiç itiraz etmiyordu. Gezmeğe gittiğimiz zaman çok memnun kalıyor, evde oturduğumuz akşamlarsa dünyanın en mutlu kadını oluveriyordu. Sinemada bir yıldızı beğenecek olsam, hemen kıskanıvordu Bu tatlı kıskançlığı hoşuma gidiyordu benim de .. Komik filmlere çok meraklıydı. Benim de gülmeğe ihtiyacım ol-

duğunu, hayattan pek zevk almadığımı söyleyip duruyordu. Ona sonbaharla birlikte Miami'ye gideceğimizi vaat etmiştim. Samimiydim de...

Haftalarca Emma'yı görmediğim oluyordu. O da bu durumdan hâlâ şikâyetçi değildi. İşimin başımdan aşkın olduğunu, çok para kazanmak için geceli gündüzlü çalıştığımı sanıyor ya da öyle gözüküyordu.

Her şey ne zaman başlamıştı bakayım? Evet!... Hatırladım. Bir hafta on gün kadar evveldi. Profesör yorgun olduğunu bahane ederek erkenden evine dönmüştü. Betty'yi güzel bir lokantaya götürmüştüm. İki gün izin yapacağım için de Betty barmene, müşteri yollamamasını tembih etmişti. Ertesi sabah yatakta tembellik ediyorduk ki, telefon çaldı. Ben açmamak niyetindeydim ama, Betty zil sesine dayanamadı. Kulaklığı elime aldığım zaman Profesör'ün sinirli sesiyle karşılaştım.

«Ne haltediyorsunuz be? Bir saattir çalıyorum, duymadınız mı?»

«Uyuyorduk.»

«Öyleyse çabuk uyanmaya bak. Hemen geliyorum. Müthiş bir iş var.»

Kendime çeki düzen verirken, Profesör böylesine heyecanlandığına göre işin ucunda epeyce para vardır, diye düşünüyordum. Belki de Betty'yi sandığımdan çok daha evvel götürebilecek-

tim Miami'ye. Profesör, ben tam yıkanırken gelmişti. Doğru banyoya daldı:

«Çabuk ol oğlum. Acelemiz var, anlamıyor musun? Ha! Al bak Betty, sana hediye getirdim. Bir çift ipek çorap. Giy bakalım beğenecek misin? Bizi de yalnız bırak, konuşacaklarımız var.»

Betty itaat etti, yan taraftaki kapıda kayboldu. Ben kurulanırken de Profesör anlatmaya koyuldu.

«Çok önemli bir iş peşindeyiz Bucky. Bütün izinleri kaldırdılar. Biraz önce haber aldım. Bizi Park civarına, Yüzbaşı Bill Smith'in emrine verdiler. Özel bir vazife aldık senin anlayacağın. Bizim meslekte sık sık rastlanan en garip komedilerden birinin hem seyircisi, hem de aktörü olacağız. Parasızlıktan canı çok yanan bir herif. suç işliyor. Şirket hemen onu yakalayabilmek için elli bin dolar koyuyor ortaya. İşin en komik tarafı, bu herifi parasızlıktan kurtarmak için bu paranın onda birini feda etselerdi, hem suç işlenmemiş olurdu, hem de...»

«Canım, sözü uzatma da olayı anlat.»

«Üç saat önce bir çocuk kaçırıldı. Hiç Leonard Wyckoff adını işitmiş miydin şimdiye kadar?»

«Hayır, hiç duymadım. Kimmiş bu?»

«Çok zengin bir plastik fabrikatörü. Park dolaylarında şahane bir villada oturuyor. Geçen

sene karısı bir otomobil kazasında ölmüş. Şimdi de dört yaşındaki kızı Joan'ı kaçırmışlar.»

«Nerede olmuş bu olay?»

«Çocuk bahçesinde.»

«Canım, daha üç saat olmuş diyorsun. Belki de küçük kız bir parça hava almak istemiştir. Belki gezerken yolunu kaybetmiştir, yahut...»

«Wyckoff'la temasa geçmişler bile... Kaçıranlar heriften küçük kıza karşılık bir milyon dolar fidye istiyorlarmış,» diyerek Profesör dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. «Kibritin var mı?»

ONUNCU BÖLÜM

YÜZBAŞI Bill Smith, şu zayıf, uzun boylu, uzun yüzlü, sert ve dik saçlı tiplerdendi. Pis kokulu bir tütünle doldurduğu piposu bir an bile ağzından eksilmiyordu. Hareketlerinde ve sesindeki tarif edilmeyen hava, onun ne kadar işinin ehli, kendinden emin bir adam olduğunu hemen hissettiriyordu.

Üstelik eski, yıkık-dökük polis merkezinde en azından otuz müfettiş toplanmıştı çevresine. Odaya girer girmez Smith bize olayı olduğu gibi anlattı. Bu hikâyeyi en aşağı yirmi kere anlatmış olmalıydı. Fakat sesinde en ufak bir bıkkınlık, bir sıkıntı ifadesi yoktu:

«En ufak bir delil, bir iz yok elimizde. Nereden başlayacağımızı bilemediğimiz bir çıkmazın içindeyiz. Fakat, ne olursa olsun, hemen işe koyulmalıyız. Elimizi ne kadar çabuk tutsak, o kadar faydalıdır bizim için,» diye başladı. «Olay, kısaca şöyle: Küçük kız bir çocuk yuvasına gidiyormuş. Babası buradan beş yüz metre uzaktaki yuvaya her sabah kendi eliyle bırakırmış kızcağızı. Bu sabah saat ona yirmi kala, yuva idarecilerine kendini Mr. Wyckoff olarak tanıtan biri telefon etmiş. Mr. Jackman adındaki sekreterini yolladığını ve çocuğu ona teslim etmelerini bildirmiş. Epeyce zamandır küçüğü görmeyen halasının geldiğini ve hemen eve dönmesi gerektiğini söylemiş. İdarecilerin, fabrikaya telefon ederek, durumu kontrol etmek akıllarından bile geçmemiş. Zaten birkaç dakika sonra da Mr. Jackman olduğunu söyleyen zayıf, uzun boylu, otuz beş yaşlarında bir adam, Joan'ı eve götürmeye geldiğini bildirmiş. Hiç tereddüde düşmeden çocuğu adama teslim etmişler. Hiç kimse arabayla mı, yoksa taksiyle mi geldiğini, çocuğu nasıl götürdüğünü görmemiş. Bundan bir yarım saat kadar sonra da hiçbir şeyden haberi olmayan Wyckoff'a telefon edip kızını sağ görmek istediği takdirde her biri yüz dolarlık olmak şartıyla bir milyon dolar nakit para hazırlamasını tembih etmişler. Tekrar telefon edeceklerini söylemişler. Tabii alışılmış tehditler; korkutmak

için söylenen beylik numaraları da ilâve etmeyi unutmamışlar. Bilhassa polise ihbar edildiği takdirde çocuğu öldüreceklerini de bildirmişler. Mr. Wyckoff, sadece polise ihbar etmekle kalmamış. Her şeyi gazetelere de anlatmış. Bence pek iyi etmemiş bunu yapmakla ama, olan olmuş bir kere. Her ne pahasına olursa olsun, çocuğunu kaçıranların her dediğini kabul edeceğini anlatmak, bunu bildirmek için de bütün vasıtaları kullanmak istemiş. Bu, belki de çok güzel bir buluş. Belki de iyi bir sonuca ulaşamayız bu şekilde. Şimdiden bir fikir yürütmek boş. Adam çok zengin. Küçüğü de her şeyden fazla severmiş. Durumu öğrenir öğrenmez, işi ciddi bir şekilde ele aldık. F.B.I.'ye de haber verdik. Daha önce de söylediğim gibi, çok çabuk hareket etmeliyiz. Mümkün olduğu kadar da kimseye bir şey sezdirmemeliyiz. Anlaşıldı değil mi? Bildiğimiz bir nokta daha var: Çocuğu kaçıran kimse evin hiç de yabancısı değil. Bir kere Mr. Wyckoff'un Howard Jackman adında bir sekreteri olduğunu biliyor. Okula telefon eden kimse, fabrikatörün genizden gelen boğuk sesini gayet iyi taklit etmiş. Şimdilik Wyckoff'ların evinden gelip geçmiş bütün hizmetkârların üstünde duruyoruz. Hepsi hakkında ayrı ayrı tahkikat açtık. Size düşen görev, şehirde her yeri altüst edip, uzun boylu, zayıf, burnundan konuşan bir herifi aramanızdır. Belki de adam mahsus bu şekil-

de konuşuyordur. Okul müdürünün ve kapıcısının tariflerine göre, şubemizin ressamları bir kroki hazırladılar. Adamın elleri uzun, parmakları inceymiş. Bu gibi olaylarda suç ortağı çoğu zaman başka şehirlerden getirtilir. Emin olduğumuz tek nokta, küçük kızla suçluların şehri terketmedikleridir. Çalışmalarımızı buna dayanarak ilerleteceğiz. Haydi şimdi gidebilirsiniz. Her yeri arayın, sorun, soruşturun...»

Hepimize, oldukça çirkin, paytak ayaklı, kırmızı saçlı, yassı burunlu küçük bir kızın fotoğrafıyla, ince uzun suratlı bir adamın tahminî portresini dağıttılar. Krokideki resim, her karşılaştığımız insana benzeyebilen, gayet ifadesiz bir yüzdü. Bize hiç bir şekilde yardımcı olamayacağı meydandaydı.

«Çıkmadan son bir defa hatırlatayım size: Çocuğu kaçıranların, peşlerinde olduğumuzu asla hissetmemeleri gerek. Bunun için elinizden geldiği kadar sessizce ve gizlilik içinde çalışın. Eğer herhangi bir ipucu yakalarsanız, bana haber vermeden en ufak bir şekilde harekete geçmeyin. Bu bir emirdir! Lütfen aklınızdan çıkmasın. Büroyla iki saatte bir irtibata geçin... İşte hepsi bu. Şansınız açık olsun!...»

Profesör ne yaptı yaptı, altımıza bir araba uydurdu. Direksiyona geçer geçmez de bana:

«Biliyor musun, şimdi ne yapacağız? İlk ön-

ce şöyle güzel bir ziyafet çekeceğiz kendimize, ondan sonra da gazeteleri gözden geçireceğiz.»

«Zannedersem bir an önce işe başlamak için sabırsızlanan ben değildim!»

Bir çeyrek kadar sonra, her zaman yemek yediğimiz lokantanın terasında kahvelerimizi içerken, bir taraftan da gazeteleri okuyorduk.

Kaçırılan çocuğun evlât edinilmiş olduğunu öğrenince şaşırdım. Doğrusu ya, ilk başlarda bu iş beni pek sarmamıştı ama, şimdi yavaş yavaş ilgilenmeye başlamıştım. Ne gariptir şu dünya?

Bazan hiç ummadığınız ufacık bir nokta sizi meşgul etmeğe başlar.

«Düşünsene bir kere Profesör! Joannie evlât edinilmiş bir çocukmuş! Adamın kendi öz çocuğu bile değil.»

«Eee? Ne olmuş yani?»

«Ne bileyim ben? Baksana herif, kendi çocuğu olmadığı halde bir milyonu toslamaya hazır.»

«Gazetelere bakarsan bu para onun için solda sıfır... Fakat herif gazetelere ve polise haber vermekle müthiş enayilik etmiş...»

«Neden? Bana kalırsa, çocuğu kaçıranların her dileğini yapacağını oraya buraya bildirerek, herifleri oldukça yatıştırmış. Hem bu işi nasıl gizli tutabilirdi ki?»

Profesör başını salladı:

«Çocuğu kaçıranları aptal mı sanıyorsun

sen? Wyckoff günün her saatinde kontrol altında tutuluyor. Evde kim varsa sorguya çekildi. Herifler bizim, babanın bütün itirazlarına rağmen, elimizi kolumuzu bağlayıp oturmayacağımızı bilirler elbet.»

«Sence bu işi evden biri mi yaptı?»

«Ateşin var mı? Benim çakmak benzinsiz kalmış... Düşünsene bir kere... Sekreterlerden, hizmetçilerden veya uşaklardan biri, bir akşam girdiği barda bir kadeh fazla kaçırıyor... Ondan sonra da efendisinin kasalardan taşan parasından, çocuktan bahsetmeye koyuluyor. Çok gariptir ama, nedense bu tip insanlar, yanlarında çalıştıkları patronların servetinden büyük bir gurur duyar, bir bakıma övünürler... İşte böyle bir durumda da aynı barda bir iki kadeh atmaya gelmiş yolsuzun biri, bunları duvar ve kafasında birtakım planlar doğar...»

İşimiz oldukça sıkıcı ve yorucuydu. Bütün gün, en ufak ipuçlarının bizi sürüklediği yerlere gidiyor, soruyor, araştırıyor, inceliyorduk. Daha doğrusu sorguları Profesör tek başına yapıyor, beni yanına almıyordu. Ben de o süre içinde kaldırımlarda bekliyor veya kendi çapımda ufak tefek araştırmalar yapıyordum. Nihayet sıra barları dolaşmaya geldi. Buralarda herkesin dilindeydi bizim mesele... Daha biz sormadan anlatmaya başlıyorlardı bildiklerini. Hepsi-

nin gözü de bir milyon dolarlık fidyede kalmıştı.

Aynı gün akşam saat dörde doğru Smith elimize bir liste tutuşturdu. Bir sürü tip, o uzun boylu herifi gördüklerinden emindiler. Emma bile bu sıraya girmişti. O da bakkalında, tarif edilen tipe benzer birini gördüğünü iddia ediyordu. Bütün ipuçlarını kontrol ediyor, hiç bir iddiayı araştırmadan bırakmıyorduk.

Hattâ küçük kızıl saçlı bir kızı gezdiren iki tipe, şöyle okkalı bir meydan dayağı bile çektik. Ne yazık ki, işin sonunda bu kızıl saçlı veledin bizim aradığımızla en ufak bir ilgisi bile olmadığı çıktı meydana. Tabii ben, bize bu ihbarı yapan yaşlı kadına epeyce sövüp saymıştım. Ama Profesör, bu işlerden hiç sıkılmışa benzemiyordu. Hatta bu tipler onu eğlendiriyordu bile...

«Ne garip şu insanlar!» diyordu. «Aslında polise yardım etmekten hiç hoşlanmazlar ama, işin içinde bir çocuk hikâyesi oldu mu, dedektif kesilirler mübarekler!»

«Çocuğa birşey olacak diye korkuyorlar...»

«Belki... Ya da onları adam hesabına koyacağımız için, fırsat bu fırsat deyip kendilerinden sözettirmek için çırpınıyorlar. Aslında hepsi, asla yapmaya cesaret edemeyecekleri bir işi becerebildiği için, haydutları müthiş kıskanırlar ve bir an önce yakalanmasını sağlayarak intikam almak isterler.»

«Olabilir,» diye cevap verirken birden aklıma Shep Harris geldi.

O akşam geç vakitlere kadar çalıştığımız için, ancak komiserlikteki iki portatif kamp yatağına kıvrılıp uyuyabilmiştik...

Ertesi gün bütün gazeteler olaya geniş yer ayırmışlardı. Hepsi de polisin beceriksizliğinden, Wyckoff'un olaya gereken önemi vermeyip çocuğu kaçıranlarla bir çeşit işbirliği yaptığından söz ediyor, her tarafa bol bol tenkit yağdırıyorlardı.

Smith bizi, aile pansiyonlarını, uzun zamandır metruk kalmış evleri bir bir kontrol etmeye gönderdi. Profesör, ilk önce adamakıllı bir yemek yeyip ondan sonra harekete geçmek istiyordu ama, ben bir an önce küçüğü bulmak için çırpınıyordum.

«Oğlum, ben de en az senin kadar çocuğu bulmak istiyorum ama, hayale kapılmayalım. Bu işin altından çıkmak pek öyle kolay değil. Şimdiye kadar en ufak bir delil geçmedi elimize. Çocuğu kaçıran tipin eşkâline uygun da şu koca memlekette binlerce serseri vardır herhalde.»

«Elbet bir taraflara girecek değil mi bu herif. Uyumak, yemek yemek için bir yer bulması gerek. O zaman da enselenir işte...»

«Küçük, bana baksana sen, bırak bu hayalleri Smith garları, otobüs terminallerini, hava alanlarını göz hapsinde tutturuyor. Çok iyi... A-

ma yeterli mi? Bence hiçbir şey ifade etmez bu. Çocuğu hemen bir arabaya atıp buradan kilometrelerce uzak bir yere götürmedikleri ne malûm? Altı ay öncesinden bir apartman kiralayıp, haftalarca dışarı çıkmadan yaşayacak erzak depo etmişlerdir, ne bileyim? Bu herifler planlı çalışıyorlar. Her şeyi en ince noktalarına kadar düşünmüşlerdir mutlaka...»

«Küçük bir detayı unutabilirler. Bu da onların mahvına sebep olur. Ben her şeye rağmen sonuna kadar aramaktan vazgeçmeyeceğim.»

Profesör içini çekti.

«Nasıl istersen? Ama, ben şu pis sandviçleri yemekten bıktım.»

Akşam, yorgunluktan pestile dönmüştüm, fakat yine de elimizde en ufak bir ipucu yoktu. Üstelik de gazeteler olay hakkında bir sürü şey yazıyor, ellerinden geldiği kadar veryansın ediyorlardı. Şimdiye kadar kaçırılan ve failleri bulunmayan bir sürü çocuktan söz ediyor, ateş püskürüyorlardı bizlere... Saat altıda Smith bizi bir kere daha yanına çağırmıştı. Gözleri yerlerinden uğramış, yüzü bir günde korkunç bir hal almıştı. Piposundan dumanlar çıkartarak:

«Wyckoff'la konuşabildik. Bundan sonra çok sıkı bir çalışmaya girişmemiz ve birbirimize bağlı olarak iş görmemiz gerekiyor. Saat on birde Wyckoff'a telefon etmişler ve on beş dakika sonra On beşinci Sokaktaki kitapçının önünde bu-

lunmasını söylemişler. Allahtan telefonu dinletiyorduk. Tabii on dakika sonra, bizim ekibin adamları da söylenilen yerde bulunuyorlarmış. Wyckoff burada birkaç dakika beklemiş. Ve tam bu sırada kitapçının önündeki genel telefon kabinesinden bir zil sesi duyulmuş. Böylece her genel telefon hattını kontrol ettiremeyeceğimize göre, biz de faka bastık. Wyckoff hemen telefona koşmuş. Ama, kızı kaçıranların ne söylediğini bize söylemeyi kesinlikle reddetti. Buna rağmen Wyckoff'a bildirilen mesajı tahmin etmek hiç de zor birşey değil. Herhalde fidye parasının nasıl ve nerede verileceğini kararlaştırmışlardır. Bu arada Wyckoff da bize kendisini rahat bırakmamızı, küçüğün hayatını tehlikeye attığımızı söyleyip duruyor. Bizse, görevimizi yapmaya mecburuz. Haydutlar da bizi ilgilendiren hiçbir şey söylemiyorlar nasıl olsa. Hiç bir ipucunu kaçırmamaya azimliyiz. Şimdi size Wyckoff un evine girmiş çıkmış bütün hizmetkârların, memurların resimlerini dağıtacağız. Bunları her önünüze gelene göstereceksiniz. Bu işler hiç belli olmaz.»

Arabaya yerleşirken Profesör'e sordum:

«Bütün genel telefonlara dinleyici mi yerleştirecekler dersin?»

«Kimbilir? Ama pek birşey elde edeceklerini sanmam. Onlar gereken konuşmayı yapmış, parayı alacakları yeri tespit etmişlerdir bile.»

«İşte herifleri de bu kıstıracak. Bütün bankaların hesabı var. Böyle muazzam bir parayı, seri numaralarını kaydetmeden vereceklerini mi sanıyorsun?»

«Sen de yanılıyorsun burada işte. Wyckoff, müthiş zengin bir adam. Bütün bankalarla da ilgisi var. Sen de bankacı olsaydın böyle yağlı bir müşteriyi kaçırmak istemezdin. Onun her dediğine de eyvallah derdin. İşin en kötü tarafı da Wyckoff'un bizimle işbirliği yapmaktan kaçınması. Yoksa işler çok daha kolaylaşırdı. Ancak şans eseri bu işten yakamızı sıyırır, altından kalkabiliriz.»

İşin en garip tarafı da, bu konuşmamızdan birkaç saat sonra şansın bize yardım ettiğine inanmaya başladım.

Bir barda oturmuş Profesör'ü bekliyordum. Bir taraftan da sandviçimi yiyor, gazetelere göz atıyordum. Barmeni epeyce zamandan beri tanırdım. Hattâ çocuk beni boks yaptığım sıralarda gördüğünü bile iddia ederdi. Ona, elimdeki resimleri gösterdim. Hepsini teker teker tetkik ediyordu ki, birden yerinden fırladı:

«Şunu görüyor musunuz Bucky? Şu kızı? Buraya geldiğinden eminim.»

«Ne diyorsun?» diye bağırdım. «Ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?»

«Valla ne bileyim? Belki bir yıl, belki de daha az olmuştur.»

«Sık sık mı geliyordu?»

«Hayır. Ya bir, ya da iki defa... Fakat onu çok iyi hatırlıyorum. Çünkü hemencecik sarhoş olur ve yapmadığı rezalet kalmazdı. Bir parça sessiz oturmasını söyleyecek olmuştum da, elimi yakalayıp öyle bir büküş bükmüştü ki, bileğim yerinden çıktı sanmıştım. Beraberinde getirdiği herifse bu işe çok gülmüş ve kızın çok iyi judo bildiğini anlatmıştı.»

«Kimdi bu herif, biliyor musun?»

«Adı dilimin ucunda ama, bir türlü çıkaramıyorum. O tip buraya sık sık gelirdi. Hah! Tamam... Buldum. Adı Teddy Anderson. Makinisti galiba. Washington Street'de çalışıyor.»

«En son ne vakit görmüştün onu?»

«Epey oldu... Arada sırada uğrardı. Beş altı hafta kadar oluyor.»

«Ya kızı? Onun da adını hatırlamaya çalışsana...»

«Emin ol, ismini bilseydim hiç aklımdan çıkmazdı ama, ne yazık ki bilmiyorum.»

Kızın adı Rose Mack'dı. Verilen bilgiye göre de, bir zamanlar küçük kızın mürebbiyeliğini yapmıştı. Profesör geldiği zaman daha ne yapacağıma karar vermemiştim. O da gelir gelmez barmeni sorguya çekmişti ama, yeni birşey öğrenememişti. Arabaya bindikten sonra bana gülerek baktı ve:

«Artık komiserliğe terfi edersin herhalde... Bari bizi de unutma o zaman,» dedi.

«Hemen merkeze haber vermeliyiz,» dedim.

«Şu Anderson'u bulalım bakalım ilk önce...»

On dakika sonra Anderson denilen herifi yakalamış, Bill Smith'in önüne getirmiştik. Fakat bu da yanlış bir yoldu. Rose'la geçen sonbaharda bir patinaj sahasında tanıştığını anlattı. Evet, ona Wyckoff'larda mürebbiye olarak çalıştığını söylemişti. Ama bir süre sonra işini bırakıp Avustralya'ya gitmişti. Wyckoff'un kendisine çok az para verdiğinden şikâyet eder ve günün birinde intikam alacağından söz edermiş.

«Böyle birşey yapabileceğini düşünür müsünüz?» diye Smith sordu.

«Hiç zannetmem. Çünkü onu tanıdıktan biraz sonra Avustralya'ya hareket ettiğini biliyorum. Evet, belki çocuğu sevmez, çok şımarık olduğundan şikâyet ederdi ama, gene de böyle bir işe kalkışacağını sanmam.»

«Neden olay duyulur duyulmaz bize bu bilgileri vermeye gelmediniz?»

«Buradan ayrıldığını biliyordum, hem de...»

«Onu geçirmeye gitmiş miydiniz?»

«Hayır! Fakat gitmeseydi, mutlaka gelir beni bulurdu. Bana oldukça tutulmuştu çünkü...»

«Ya?... Anderson söyleyin bakalım, Pazartesi sabahı on sıralarında neredeydiniz?»

«İşimde tabii. Her zamanki gibi saat yedi-

de geldim ve... Hey, söylesenize bana, ne oluyoruz? Herhalde bu işi benim yaptığımı düşünmüyorsunuz?»

«Rose size çocuk yuvasından söz etmiş miydi? Adresini biliyor muydunuz?»

«Bana baksanıza siz! Ben öyle dört yaşındaki bir çocuğu bu gibi pis işlere karıştıracak adamlardan değilim. Zaten patronumdan çalışma saatlerimi öğrenebilirsiniz. Bir tek gün bile işimi kaytarmış değilim.»

«Sorduğuma cevap vermediniz?»

«Ne bileyim ben... Çok oldu onunla görüşmeyeli, hatırlayamıyorum.»

Smith, Profesör ve birkaç müfettiş Anderson'u gece geç vakitlere kadar terlettiler. Bu arada ben de Rose'u Wyckoff'lara yerleştiren iş bulma kurumundan bazı bilgiler edindim. Çalıştığı bir iki yerde soruşturma yaptım. Her yerde de kızın iyiliğinden, uysallığından söz ettiler. Avustralya polisinden öğrendiğimize göre de, Rose altı ay önce gelmiş, evlenmiş, yepyeni bir hayat kurmuştu. Kaçırılma işi hakkında da hiçbir şey bilmiyormuş. Anderson'un çalıştığı yerde bir araştırma yapılmıştı, fakat adamın yalan söylemediği meydandaydı ve bütün bunlar, bize yine olduğumuz yerde saydığımızı anlatıyordu...

Bu yenilgi bana fena koymuştu. Smith, Anderson'u bulduğum için beni tebrik etmişti kuru kuru, işte hepsi o kadar.

Ertesi sabah gazeteler gene ateş püskürüyordu bize... Erkenden eve uğrayıp bir duş yapmak istedim. Emma uyuyordu. Yorgunluktan bitiyordum ama, hiç olmazsa temizlenmiştim. Öğleye doğru Smith bizi gene topladı:

«Çocuğu kaçıranlar bu sabah Wyckoff'la görüşmeye muvaffak oldular. Bu sefer de, tıpkı ilk görüşmelerinde olduğu gibi, genel bir telefon kabinesinden aramışlar adamı. Wyckoff, istenilen miktarı hazırladığını itiraf ediyor ama hepsi bu. Başka söz alamadık ağzından. İsteği üzerine araştırmalarımıza bir iki gün ara vermeyi kabul ettik. FBI'ya gelince, onlar da kendi yönlerinden çalışmalarını hızlandırmışlar. Belki de bizi gülünç duruma sokmaya çalışıyorlar...»

Smith elini terli alnında dolaştırdı. Bir müddet durdu ve:

«Yukardan yeni emirler gelinceye kadar her an harekete hazır beklemenizi istiyorum sizden.»

Bir süre bir kahvede vakit öldürdükten sonra, tekrar Smith'in yanına çıktık. Haydutlardan hiç ses seda çıkmamıştı. Radyoda Wyckoff, onu rahat bırakmayan FBI'ye atıp tutuyordu. Haydutların, FBI'nin işlerine burnunu sokmamasını istediklerini, yoksa kendisini bir daha Joannie'yi görememekle tehdit ettiklerini söylüyordu.

Akşam üzeri Wyckoff, verilen bir emre gö-

re, tenha kırlık bir yere doğru, yanında üç büyük valiz olduğu halde, Packard'ıyla hareket etti.

Bir saat kadar sonra geri döndüğünde, valizler hâlâ yanındaydı ve kimseyi göremediğini söyledi. Büyük bir korku içindeydi. Hep polisi suçluyordu. Sinirleri müthiş gergindi, dayanacak hali kalmamıştı.

Emma'ya ve Betty'ye telefon ettim. Bir çıkmaza girdiğimizin ve boşu boşuna dönüp durduğumuzun farkındaydım artık. Benim bedbinliğim ve asap bozukluğum Profesör'ünkinin yanında solda sıfır kalırdı. Sırf yediğimiz bir yemeği beğenmediği için, az daha kanlı bıçaklı kavga edecek hale gelmiştik.

O geceyi de karakolun yatakhanesinde geçirdim. Öylesine bitkindim ki, gazetelerdeki spor haberlerine bile göz atamadan uyuyup kalmışım. Uykumun en derin yerinde, birinin fidye parasının yerine ulaştığını bağırması üzerine uyandım. Profesör'ü uyandırdım ve gene polis şefinin bürosunda toplandık. Smith bize olayı açıkladı:

«Wyckoff bizi kandırdı,» diye hırsla bağırdı. «Bu güya kimsenin gelmediği gezinti yalanmış. Haydutlar, valizlerin içine birer çuval yerleştirip, parayı bu çuvallarla bildirdikleri bir yere bırakmasını söylemiş olacaklar. O da söylenileni yaptı ve valizlerle geri döndüğü zaman kimseyi göremediğini, haydutların sözlerinde durmadıkla-

rını anlatarak hepimizi uyuttu. Küçük, bu gece kendisine iade edilecekmiş. Şimdi her yerde çuval veya torba taşıyan kim olursa olsun, yakalayıp getirmenizi istiyorum. Valiz veya lüzumundan fazla iri paket de olabilir bu. Veya orada burada çok para harcayan kadın-erkek kimse tek söz etmeden müdüriyete getireceksiniz. Ne yaparsanız yapın artık, istediğiniz kadar gürültü çıkarın, hiç kimseden çekinmeyeceksiniz, ne olursa olsun, haydutları bulmalıyız.»

Wintino adlı bir müfettiş sordu:

«Ya bu şekilde çocuğun hayatını tehlikeye atarsak?»

«Emirlerime riayet edin! Ukalâlık istemem...»

Profesör'le ben, sabahın dördüne kadar sokakları arşınladık, o bar benim, bu bar senin, dolaştık durduk.

«Bunlar da kazandıkları parayı hemen harcamaya başlayıverecek kadar enayi değiller ya?» diyordu Profesör.

«Belki de paranın cazibesine fazla dayanamazlar?»

«Belki ama, şimdiye kadar tek hata yapmadı bu herifler. Şimdiden sonra da boş bulunacaklarını sanmam.»

İnşallah şu iş tamam olmuştur da, şöyle iyice bir uyku çekip yirmi dört saat dinlenebiliriz. Herhalde herif çocuğa kavuşmuştur artık.»

«Nereden biliyorsun çocuğu geri verecekle-rini?» diyerek Profesör gözlerini oğuşturdu. «Haydi dönelim, bittim ben artık.»

Yorgunluktan başım dönüyordu komiserli-ğe döndüğümüzde. Tam yastığa başımı koymuş-tum ki biri omzumu sarstı. Dişlerinin arasın-dan:

«Bu eşşoğlu eşşekler, bu piç herifler ne yapmış biliyor musun? Öldürmüşler çocuğu,» diye tıslıyordu.

«Ne? Ne zaman?»

'Piç' sözü iliklerime kadar işleyerek yerim-den fırlamama sebep olmuştu.

«Eski arabaların işe yarayacak madenî kısım-larını ayıklayan bir demirci, onu bu gece boş arsada duran arabalardan birinin bagajında bulmuş. Hükümet tabibi, ölümün en azından dört gün evvel olduğunu söylüyor. Zavallı küçü-ğü kaçırdıklarından hemen bir saat sonra boğu-vermiş olacaklar.»

«Öyleyse daha başından beri ölmüştü çocuk.»

Hırs ve hiddetten gözüm dönmüştü. Yorgun-luğumu filân unutmuştum bir anda.

«Herhalde. Haydi yüzüne su çarp da, şefin yanına gel, bizi odasında bekliyor.»

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM KOL GEZİYOR

KENDİME gelmeye çalıştığım sırada bir el omzuma yapıştı ve bir ses:

«Vay, Bucky Penn de buralardaymış!» dedi.

Sinirlerim korkunç bir şekilde gergindi. Küçük Joannie'yi ve onu evlât edindikten sonra başına bir felâket gelmemesi için bir anda bir milyon doları sokağa atmaya razı olan Wyckoff'u ve boşa giden çırpınmalarını düşünüyordum. Kısacası böyle lâubaliliklere katlanacak halde değildim.

«Rahat bırakın beni be!» diye hırsla arkamı döndüm ki, Ollie'nin neşeli parlak yüzüyle kar-

şılaştım. «Ah! Sen miydin? Uzun zamandır görüşmüyorduk, nerelerdesin?»

«Ne diyorsun bu işe? Wyckoff; haydutların, sözünü tutacağına inanmakla büyük budalalık etti.»

«Herkes budalalık etti. Sadece haydutlar işlerini biliyorlardı, biz de onlara yardımcı olduk. Bak sana yemin ediyorum, bu hayvanları yakalarsam, cellât getirmeye lüzum kalmayacak.»

«Uzun zamandır bu işin peşinde miydin?»

«Taa başından beri, geceli gündüzlü çalışıyorduk.»

«Haksız yere bu duruma düşmemişsin öyleyse...»

«Hissettiklerimin yorgunlukla ilgisi yok. Hay Allah kahretsin! Zavallı adamı uyuttular bayağı. Onlar küçük Joannie'yi çoktan ortadan kaldırdıkları halde parayı gık bile demeden gönderdi. Ne lüzum vardı peki o yavrucağı öldürmeğe? Ah bir elime geçirsem onları...»

«Hep aynı Bucky işte, hiç değişmemiş... Sana kaç bin defa söyleyeceğim ki biz hem polis, hem hâkim vazifesini göremeyiz.»

«Onlar için mahkeme açıp bir sürü masraf etmenin ne gereği var?»

«Haklısın. Ölüm bile onlara az. Ama bizim vazifemiz onları yakalamak. Burada sınırlanıyor bize düşen... Bu da pek kolay olacağa benzemi-

yor. En çok ne garibime gitti biliyor musun bu işte?... Haydutlar parayı bırakacakları yeri Wyckoff'a bildirdikleri zaman, polisin peşinden gelmeyeceğini nasıl tahmin ettiler acaba? Hele bizim, işin peşini bıraktığımızı, fakat FBI'nin inatla araştırmalarına devam ettiğini nasıl keşfettiler?»

«Olan oldu bir kere, artık bunların üstünde durmanın gereği yok. Bu kadar kafalı herifler olduklarına göre, belki de FBI'nin içlerine kadar sokulmuşlardır, kimbilir? Onları yakalayıp canlarına okumak için bir haftalığımı fedaya razıyım.»

Ceketimi giydim ve oldukça kabarık cüzdanıma bir göz attım. Ollie bana garip garip bakıyordu. Tam bu sırada Profesör yanıma geldi. Ollie'nin elini sıkarak:

«Şu hikâye temizlensin de bir gün görüşelim,» dedim ve yanından ayrıldım.

Profesör'le Yüzbaşı Smith'in odasına girdik. Onun da bizden aşağı kalır hali yoktu. Yüzü sapsarı, gözleri çukurlarına kaçmış gibiydi. Hiç birşey söylemeden bize, Joannie'nin gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı açık, boynu bir telle sıkılmış resmini dağıttı. Birkaç saniye odada derin bir sessizlik oldu. Sonra birkaç küfür ve hattâ bir hıçkırık sesi duyuldu. Bu resim hiddetimi, hıncımı iyice alevlendirmişti. Nihayet Bill Smith, boğuk bir sesle konuştu:

«Fazla konuşmak yersiz sanıyorum. Ne yaparsanız yapın, şu iğrenç mahlûkları bulup çıkarın ve canlı olarak getirmeye çalışın. Onlara ölümlerin en ağırını tatbik etmek gerekiyor. Her şeye rağmen de, çok kuvvetli olduklarını kabul etmeliyiz. Kazandılar, fakat er geç kaybedecekler. Onlar en fazla üç dört kişi; bizse onbinlerceyiz. Bütün adamlarım, bütün müfettişler, bütün polis örgütü en büyüğünden en küçüğüne kadar bu haydutların peşindedir artık. İstediğiniz gibi hareket etmekte özgürsünüz. Şehir sarılmış vaziyette. Onları bulmanız kolay olacak demiyorum, fakat sizi her türlü davranışta rahat bırakıyorum. En ufak bir şüphe karşısında bile evlere girmeye, zor kullanmaya hakkınız var. Yeter ki bana hareketlerinizin en küçük bir noktasını dahi bildiresiniz... İşte hepsi bu kadar.»

Profesör beni arabada bekliyordu.

«Haydi küçük, iş başına,» dedi.

«Nereden başlayacağımızı biliyor musun?»

«İlk önce karnımızı doyuralım.»

«Bırak Allahını seversen. Nasıl oluyor da canın hâlâ yemek istiyor şaşıyorum. Çocuğun resmini görmedin mi?»

«Gördüm tabii. Fakat... Haydi kendine gel artık Bucky. Ben de şu herifleri bir an evvel ele

geçirip canlarına okumak istiyorum ama, nerede olduklarını biliyor muyuz? Her gün aynı yerlerde dönüp dolaşıp duruyoruz. Kaatillerin de canı şöyle adamakıllı bir yemek çekmez mi yani? Bir de bakarsın gittiğimiz lokantada...»

«Pekâlâ, pekâlâ... Şunları bir an önce ele geçirsem.»

«Fazla heyecana kapılma! Katil katildir. Biri on dolar için katil olur, bir diğeri de on milyon için.»

«Anladık ama, dört yaşında bacak kadar bir çocuğu öldürmekle ne geçti sanki ellerine? Nasıl olsa istedikleri paraya kavuştular.»

«Her zamanki ünlü hikâye. Joannie'den kurtulmaya mecburdular. Dört yaşındaki bir çocuk, üç-beş gün beraber yaşadığı erkeği veya kadını pekâlâ tanıyabilir.»

«Kadın mı? Bu işte bir kadın parmağı olabileceğine inanıyor musun? Böyle bir cinayeti bir kadının işlemesine imkân yok!»

«Çok safsın Bucky. Aynı zamanda da sadece hisleriyle hareket eden bir insansın. Kadınlar bazan erkeklere taş çıkartacak hunharlıklar yapmışlar, korkunç birer canavar kesilmişlerdir. Sonra bir milyon dolar için bir kadın da, erkek kadar her şeyi göze alabilir.»

«Joannie bir bebekti daha. Mahkemede ne değeri olurdu ki sözünün?»

«Hiç de değil. Sözgelişi birlikte uzun müddet kaldığı bir kimseyi birkaç fotoğraf arasından seçip gösterebilirdi. Kesin birisini gösteremese dahi, tereddüt ettiği kimseler hakkında polis öylesine derin incelemeler yapardı ki, bir ipucu elde edip yakalanmalarına sebep olurdu bal gibi.»

«Böyle bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürebilmek için nasıl insanlar olmalı bunlar?...»

«Soğukkanlılık mı? Haydi sen de Bucky, ya çocuklarını bir tokatta öldüren veya aç bırakıp ölüme terkeden ana-babalara ne dersin? Sonra unutma ki böyle bir kaçırma olayı en ağır şekilde cezalandırılır. Yani çocuğu öldürseler de öldürmeseler de kaybedecekleri birşey yoktu. Nasıl olsa idamlıktılar.»

«Cezanın da Allah belâsını versin. Böyle birşeyi nasıl yapabildiklerine bir türlü inanamıyorum.»

Çocuğun evlât edinilmiş kimsesiz bir yavrucak olduğunu düşünmek beni büsbütün çileden çıkartıyordu.

Bir şeyler yedikten sonra yeniden yola koyulduk. Gazeteler olayı dört sütun üzerinden veriyorlar, küçüğün resimlerini türlü yönlerden gösteriyorlardı. Zavallı baba bir kalp krizi geçirmişti. Hayatı tehlikedeydi. Bizse arıyorduk, tarıyorduk. Baş vurmadığımız yer kalmamıştı. Her önümüze gelene hep aynı sualleri soruyorduk a-

ma, hepsi boşunaydı. Hiçbir şey elde edememiştik daha...

Öğle yemeğini Profesör ille de o sevgilli lokantasında yemek istiyordu. Oradan çıktıktan sonra da beni hayvanat bahçesine götürdü. Ve bir goril kafesinin önünde de insanların ne kadar zalim mahlûklar olduğu hakkında konferansa başladı. Sinirlerim iyice gerilmişti. Dayanamayıp:

«Yeter artık Profesör,» dedim. «Uzun ettin ama, şimdi sırası değil nutuk çekmenin. Bir an önce işe başlamayı istiyorum ben.»

«Anladık. Haklısın, yola koyulalım bakalım, Ha... Aklıma ne geldi biliyor musun? Sorguya çekmediğimiz bir tek insan kaldı, o da dertli babanın ta kendisi.»

«Ne söylüyorsun Allahını seversen? Delirdin mi be? Kendi çocuğunu gırtlaklar mı insan?»

«Bu dünyada neler olmaz küçüğüm, örneğin çok büyük bir sıkıntıya girdiğini düşün. Parasız kaldığını, ne olursa olsun bir yerden bir milyon dolar almaya mecbur kaldığını düşün bir kere... Bu kaçırma numarasına yatar ve...»

«Ve çocuğunu boğdurur, ha?»

«Bu da neden polisin bu işe fazla burnunu sokmasını istemediğini açıklardı işte... Üstelik çocuk kendi çocuğu bile değil.»

«Bilmiyor musun ki evlât edindikleri çocukları bazı aileler asıl çocuklarından fazla severler. Bırak bu saçmalıkları da yürü, gidelim!»

Akşama doğru Profesör:

«Ben artık bittim,» dedi. «Senin de benden aşağı kalır yerin yok. Bir iki saat dinlenelim. Betty'ye de bize iyi bir yemek hazırlamasını söyleriz.»

«Şimdi sırası değil böyle şeylerin.»

«Bucky evlâdım, yorgunluktan ne yaptığımızı bile bilmiyoruz. Bir parça dinlenirsek çok daha aklı başında olarak çalışırız.»

«Ben yokum!»

«Haydi canım, aklını başına al. Bir iki şey alırız. Oradan da Betty'ye gideriz. Sen Betty'le televizyon seyrederken ben de yemek hazırlarım tamam mı?»

«Hayır Profesör. Olacak iş değil.»

«Oğlum, ben ölü gibiyim, artık dayanacak durumda değilim. Gerçekten dinlenmeyi istiyorum. Hem sen de epeyce zamandır Betty'yi görmedin. Onun da bir hatırını sormuş oluruz. Belki de bize ihtiyacı vardır, kimbilir?»

«Her gün telefonla konuşuyoruz. Birşeye ihtiyacı olsaydı söylerdi bana.»

«Öyleyse ne halin varsa gör. Sen tek başına çalış. Ben Betty'ye gidiyorum.»

Profesör'ün gerçekten de çok bitkin bir görünüşü vardı. Aslında ben de Betty'i görmeyi istiyordum. Birlikte bir iki mağazaya uğradık.

Yemek için yumurta, jambon gibi şeyler aldık. Betty'nin evinin önüne geldiğimizde Profesör arabayı ters tarafta park etti. Paketleri yüklenirken dikkatini çektim:

«Ters yönde park ediyorsun, boşu boşuna başımıza iş açma. Üstelik nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı açıklamamız gerekecek, sonra.»

«Canım aldırma, kim farkedecek, üstelik bu bir polis arabası.»

«Daha iyi ya. Dikkati daha çok çekmez mi?»

«Haklısın Bucky. Haydi sen önden git de... Ben de arabayı doğru tarafa döndüreyim. Betty'ye de yiyeceklere el sürmemesini tembihle. Aşçılıkta ondan üstün olduğumu ispat edeceğim.»

Merdivenleri çıkarak kapıyı çaldım. Betty uzun zaman gelip açmayınca anahtarımı kullanmaya mecbur kaldım. Onu görür görmez de birşeyler döndüğünü anladım. Yüzü oldukça solgundu. Birşeye canının sıkıldığı belli oluyordu. Onu kollarıma almak için paketleri masaya bırakırken arka taraftaki odaya doğru baktığımı farkettim.

«Ne var Betty? Neden öyle çekingen davranıyorsun? Bir misafirin mi var odada?»

«Evet! Hem de çok garip bir tip. Dün geceden beri o odada. Korku veriyor bana. Hiç birşey yapmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Beni de burada divanın üstünde yatırıyor...»

«Neden bana telefon edip haber vermedin?»

«Nereye edecektim ki? Belki de korkmakla haksızlık ediyorum. Bana iki yüz dolar verdi ve kendisini rahatsız etmememi söyledi. Ama buraya yerleşir gibi bir durumu var. Valizlerle geldi ve...»

«Valizle mi? Nasıl valiz bunlar?» diye yerimden fırladım. «Adam nasıl bir tip? Uzun boylu, zayıf mı?»

«Uzun boylu ama pek zayıf sayılmaz.»

Tam bu sırada arka odanın kapısı hafifçe aralandı. Betty'yi bir kenara iterek tabancamı çektim. Odaya yaklaşarak aralanan kapıyı bir tekmede ardına kadar açtım. Karşımda, uzunboylu, saçsız, koyu renk elbiseli biri duruyordu. Komodinin yanında ayaktaydı, ince uzun parmakları daimi hareket halindeydi. Hemen yanında da valizler göze çarpmaktaydı. Solgun bir yüzü vardı ve basık burnu, kötü bakan gözleri olmasa saygıdeğer bir kimse olduğu sanılabilirdi.

«Neler karıştırıyorsun burada babalık?» dedim.

«Şey... İşte... Görüyorsunuz. Böyle bir yerde bir erkeğin yapacağı şeyi... Hanımın dostluğuna ihtiyacım olmuştu da... Ya siz kimsiniz?»

«Polis!... Şimdi şu valizleri açın bakalım fazla söz etmeden. Hem de ağır ağır ellerinize dikkat edin. Yanlış bir hareket istemem.»

«Beni dinleyin müfettiş bey, yanılıyorsunuz...» diyerek bana doğru yaklaştı. «Ben ticaretle uğraşan bir kimseyim. Hem geceyi böyle yerlerde geçirmeye alışığım.»

Ensesini kaşımak ister gibi elini arkasına götürdü. Sakladığı bıçağı çıkartmak için yaptığı kaçamak bir hareket olabilirdi bu pekâlâ. Elleri çok garipti zaten, tam katil elleri...

Rahat durmasını, kıpırdamamasını bağırdım ona. Fakat bu sözler ağzımdan çıkarken bir taraftan da tabancamın tetiğine dokunuvermiş, arka arkaya üç el ateş etmiştim. Kurşunlar tam kalbine isabet etmişti. Gözlerini açarak, iki büklüm oldu ve yere yığıldı. Daha yere düşmeden ölmüştü. Ceketinin sağ kolundan da uzun saplı bir bıçak fırlamıştı.

«Bucky...»

Betty koşarak yanıma gelmişti. Onu iterek valizlere doğruldum. İlk valizi hemen açtım. Hıncahınç para desteleriyle doluydu.

Bütün bu paraların karşısında nefesim kesilir gibi olmuştu. Hem de tarihe geçecek bir iş başarmıştım. İnanılacak şey değildi doğrusu!»

Betty yanımda inleyip duruyordu:

«Ah! Bucky! Öldü mü acaba?»

Ne söyleyeceğimi, ne cevap vereceğimi bilecek halde değildim. Zaten yerde yatan ceset ve

içi para dolu valiz her şeyi açıkça anlatmaya yeterli gözüküyordu. Profesör bir ıslık çalarak omuzumu okşadı. Sonra birden aklına birşey gelmiş gibi hırsla Betty'ye döndü:

«Alçak karı!»

«Ben mi? Ne yaptım ben?... İlk defa karşılaştım valla onunla! Yemin ederim ki bir suçum yok benim. Dün gece geldi. Adresimi barmenden aldığını söyledi. Paramı peşin ödedi ve... Ve... Evet garip bir durumu vardı ama... Ne yapabilirdim? Bana hiç bir kötülük yapmadı. Hatta... Ah! Allahım!»

Ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleri dışarıya uğrayacakmış gibi yerdeki paralara bakıyordu.

«Allahım! Demek... Şeymiş... Şey... O çocuğu...»

Profesör kıza sert bir tokat aşketti. Öylesine ki Betty yere yuvarlanıvermişti.

«Pis karı, ne sanıyorsun sen bizi? Ha?...»

«Bucky... Benim bir günahım yok...»

«İzahat vermen gerek bize Betty. Durumu açıklamanı bekliyoruz.»

«İzahat mı verecekmiş,» diye Profesör yerinden fırladı. «Ne izahatı istiyorsun sen oğlum. Görecek bakalım benim nasıl davranacağımı şimdi! Polisin eline düştüğü zaman da herhalde

eldiven giymeyecekler karşısında. Dostu öldüğüne göre de bütün hikâye bunun üzerine yıkılacak.»

Betty titremeye başlamıştı. Yüzü yer yer kızarmış, şaşkın bir ifade almıştı. Başını önüne eğerek mırıldandı:

«Bilmiyorum. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Anlamıyorum da... Nasıl böyle bir işe girişir...»

Profesör kızın sözünü kesti ve bana dönerek:

«Doğrusunu istersen biz de pek hoş bir durumda sayılmayız,» dedi.

Bu söz beynime bir balyoz gibi inmişti. Kahraman olmayı tasarlarken böyle birdenbire güç bir duruma düşmek gerçekten pek gülünçtü. Betty'ye baktım. Başım karmakarışıktı, ne yapacağımı bilmiyordum.

«Bucky, ne olur bana öyle bakma. Bu... bu... adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne olursa olsun, bana ne yaparlarsa yapsınlar, asla aramızdakilerden söz etmeyeceğim.»

«Görürüz bakalım,» diye Profesör gürledi. «Seni okşarlarken verdiğin sözleri ne kadar zaman tutacağını görürüz. Şimdi bırak bu palavraları da söyle bize şu herifle aranızdakileri?»

«Aramızdakileri mi?»»

«Ah! Senin ne mal olduğunu daha evvel an-

layabilseydim. Bizi de kafesledin ha? Seni... karı seni... Haydi ne bekliyorsun konuş!»

«Bucky, sen beni iyi tanırsın. Bana inanıyorsun değil mi? Böyle birşey yapamayacağıma inanırsın değil mi?»

Profesör Betty'yi bir kere daha olanca kuvvetiyle tokatladı. Sonra Betty geriye doğru bir adım attı. Istırapla inledi... Korkuyla gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sonra birden olduğu yerde hızla döndü ve deli gibi kapıya doğru koştu. Profesör'ün silahı bir kere kustu... İnsanı rahatsız eden bir ses odayı doldurdu. Betty sanki sırtını kaşımak istermişcesine elini arkaya götürdü. Sallandı ve yavaşça yere yığıldı. Tıpkı bir piyeste rol yapıyormuş, rolünü iyi oynayamıyormuş gibi bir hali vardı. Zaten bütün bu olaylar bana rüyaymış gibi geliyordu. Fakat Betty'nin sırtında gittikçe genişleyen o kırmızı leke bal gibi gerçekti işte.

Olduğum yerde çakılmış gibi kalmıştım. Betty'nin ölmüş olabileceğini bir türlü aklım almıyordu. İçimden de zavallı kızcağızın Miami'yi göremiyeceği, istediği gibi bir dükkâna kavuşamayacağı geçiyordu.

Profesör ileri doğru fırlayıp küçük vücudun yanına çömeldi, nabzını dinledi. Sonra kapıyı kilitledi. Ben de Betty'nin yanına çöktüm, bir zamanlar Betty'yi meydana getiren bu cansız et yı-

ğınına üzüntüyle baktım. Öyle sanıyorum ki, eğer bilseydim o anda mutlaka dua ederdim. Boğazım kuru, beynim karmakarışık olduğu halde başımı kaldırdım ve Profesör'e baktım:

«Ne diye öldürdün onu? Aklını mı kaçırdın? Ne lüzum vardı buna?»

«Aklını başına al oğlum. Zannedersem kaçmaya kalkışmıştı değil mi?»

«Nereye kaçacaktı ki zavallı?»

«Bir polise rastlayabilirdi. Herhalde pek hoş birşey de olmazdı bu. Sen öyle düşünmüyor musun yoksa?»

«Öyle ama...»

«Hiç sana, daha önce evlendiğinden söz etmiş miydi?»

«Bir parça anlatmıştı...»

«Belki de şu içerde yatan zayıf, uzun boylu herif kocasıydı da işi beraberce tasarlamışlardı ha? Ne diyorsun sen bu işe?...»

Cevap vermedim ve Betty'nin hâlâ terden nemli saçlarını okşamaya devam ettim. Kan gittikçe yayılıyordu yere... Parmağımın ucunu dokundurdum. Soğuktu. Üzüntüyle kıvrandım:

«Yapmamalıydın bunu Profesör. Ne diye öldürdün onu sanki?»

«Düşünsene bir kere! Böylesi onun için de bizim için de iyi oldu.»

Gözlerimi kapadım. Şimdi daha iyi anlıyordum. Betty'nin polisle konuşmaması gerekliydi. Bizim hakkımızda bir şeyler öğrenmemeleri gerekiyordu...

Evet, ama gene de bu küçük, tatlı kıza yazık olmuştu. Zavallı Betty, ne kadar da iyi kalpliydi...

«Haydi bakalım küçük, aklını başına topla, işimiz çok bundan böyle...»

Yerimden doğrularak, kendime gelmek için silkindim:

«Hemen komiserliğe telefon edeyim,» dedim.

«Dur bir saniye, vaktimiz bol. Sen kapıyı kolla. İçeri girmek isteyen olursa hüviyetini burnuna dayarsın. Her şeyle ilgili olduğumuzu, işi üzerimize aldığımızı söylersin. Madem bu işden alnımızın akıyla sıyrılmamız gerekiyor, biraz ortalığı düzeltip, sahneyi hazırlamam gerek, anladın mı?»

Başımı sallayarak yerime geçtim. Profesör'ün ne yapacağını da keşfeder gibiydim. Betty'le ilgili olduğumuzu gösteren bütün delilleri ortadan kaldırmaya çalışacaktı. Nihayet işini bitirip yanıma geldi.

«Kimse gelmedi mi?»

«Hayır!»

«İyi. Gel bakalım buraya...»

Odaya girdiğimizde Profesör'ün valizleri yatağın üzerine yerleştirip ağızlarını açmış olduğunu gördüm. Bir saniye bütün o para tomarlarını gözüm görmedi bile. Bu bizim yatağımızdı. Betty ile benim... Fakat birden paraların çokluğu dikkatimi çekti. Hiç bu kadar parayı birarada görmemiştim. Doğrusu müthiş bir manzaraydı bu!

«Bir milyon dolarla neler yapılabileceğini hiç düşündün mü?» diye Profesör gülümseyerek sordu.

«Herhalde muazzam şeyler yapılabilir,» dedim.

«Bak oğlum, iyi bak... Bu kadar parayı bir arada görmek pek herkese nasip olmaz, onun için doyuncaya kadar bak.»

«Anladım. Bakıyorum. İstersen bir de resmini çekelim.»

Profesör beni kirpiklerinin arasından incelemekteydi. Onu iyi tanırdım. Mutlaka kafasından bir şeyler geçiriyor olmalıydı.

«Bucky, şu anda hayatımızın sonuna kadar refah içinde yaşamamıza yetecek, her istediğimizi elde etmemize yardımcı olacak parayı seyrettiğinin farkında mısın?»

Midem burkuluverdi birden. Tükrüğümü zorlukla yuttum ve:

«Yani... bu paranın bir kısmını cebe indire-

biliriz mi demek istiyorsun? Nasıl olur ama, nasıl sıyırırız yakamızı?»

«Evet! Haklısın, işin içinden çıkamayız.»

«Eee? Nedir planın anlatsana. Çıkar şu baklayı ağzından.»

«Senin de iyi düşündüğün gibi eğer paranın sadece bir kısmını alakoyarsak, işin içinden sıyrılamayız. Halbuki paranın hepsini alırsak kazanma şansımız çok daha fazla. Düşün bir kere, hayatımızın oyununu oynayacağız. Tek bir şans bu bize verilen. Böyle bir para kimseye nasip olmamıştır. Gökten düştü bu para bizim önümüze. Bak dinle! Beni iyice dinle. Cesetler bulununcaya kadar hiç olmazsa iki üç gün geçer. Parayı bir yere gizleyip sınırı geçmeye çalışırız bu iki gün içinde. Fakat bu iş oldukça tehlikeli. Cesedi umduğumuzdan daha kısa bir zamanda da bulabilirler. Sonra yoklamada bulunmadığımızı görünce Yüzbaşı Smith hemen peşimize düşecektir. Herkesten şüphelenir o zaten. En iyisi...»

«Görüyorsun ya sen bile işin içinden çıkamıyorsun. Bırak bu işin peşini Profesör. Olacak şey değil bu...»

«Kapa şu uğursuz ağzını da düşüneyim. Hemen kaçmamız kadar büyük aptallık olmaz muhakkak ki. Şimdi aklıma geldi, bak bu daha iyi... Kuzeyde, şehir dışında bir tanıdığımın eski, yıkık-dökük bir evi olacak. İşin en iyi tarafı bir de

gizli bölmesinin bulunması... Kimsenin hatırına bile gelmez bu ev. Üstelik sahibi de para için her şeyi yapabilecek bir ihtiyar kocakarıdır.»

«Fakat Profesör düşünsene, bir milyon doların hepsi de çalınmaz ki... Hiç olmazsa bir kısmını...»

Profesör kahkahayla gülerek elini omzuma attı:

«Neden hepsi çalınmazmış oğlum? Bak göreceksin bir somun ekmek çalmaktan daha kolay olacak bu iş! Sonra düşünsene, sen de bu iş için hayatını tehlikeye atmadın mı? Bu herif bal gibi seni öldürebilirdi. Ne olurdu, o zaman hakkında bir iki çift güzel söz çıkardı gazetelerde. Fakat yine de ölü bir kahramandan başka birşey olamazdın. Bu para bizim. Biz hak ettik bu parayı. Onu biz bulduk. Herifi biz cezalandırdık. Armağanı da biz alacağız.»

«Belki ama, bu tam bir milyon...»

«Bırak bu sersemliği artık Bucky, insana bu fırsat bir defa gözükür hayatta. Evet, belki bazı zorluklar çıkacak ama, karşılığında böylesine bir servet varken insan onlara da aldırmaz tabii. Bundan sonraki hayatımızı düşün bir kere...Söz gelişi Brezilya'ya gider, paşalar gibi yaşarız. Brezilya'nın bizimkilerle suçluları iade etmek için yapılmış herhangi bir anlaşması yok. Yani orada olduğumuz anlaşılsa bile kimse kılımıza dokuna-

maz. Yoksa parayı iade etmek budalalığını göstererek gazetelerde resminin çıkması mı daha önemli senin için? Üstelik belki de Betty yüzünden başımız derde girebilir. Haydi oğlum, düşün biraz. Aklını başına topla... Ve çabuk kararını ver!»

Dudaklarım kurumuştu. Dilimle yalayarak ıslattım onları. Kafamın içinde bir düzine fikir dönüp dolaşıyor, işin içinden çıkamayacağımı hissederek kuduruyordum.

Profesör hâlâ elinde tutuyordu tabancasını. Ya beni de ortadan kaldırıp paralara konmayı tasarlıyorsa?... Hiç de olmayacak şey değildi hani. Ya Betty meselesi?... Gerçekten de onunla ilişkilerimizin ortaya çıkması bize en azından bir iki seneye malolurdu. Üstelik işimizden de olurduk. Bu paralarla yaşayacağım rahat ve sakin hayat gözümün önünde canlanıyordu. Ama Betty'nin hayali de beni müthiş rahatsız etmekteydi. Kızcağız 'Beni tanırsın sen, hiç böyle işe girer miyim?' diye yalvarmıştı. Doğruydu da... İçimde tarif edilmez bir gariplik vardı. Acaip fikirler geliyordu hep aklıma. Bir türlü anlam veremediğim bazı hareketler... Garip, çok garipti doğrusu... Bütün şehir harıl harıl kendisini ararken bu herifin de gelip tam benim sevgilimin evine sığınması olacak iş miydi?!»

Bakışlarım düşüncelerimi takip ederek adamın cesedi üzerinde kaldı.

«Kuzum Profesör, nasıl oldu da bu herif buraya düştü dersin?»

«Hey! Bucky, şimdi bunları düşünmenin sırası değil evlâdım. Ben senden başka türlü bir...»

«Daha düşünecek vaktim var! Sen şimdi cevap ver bana, herif buraya nasıl geldi?»

«Ne bileyim ben... Bin türlü sebep gösterilebilir buraya gelişini doğrulayan. Belki kendisini böyle bir kadının evinde emniyette hissediyordu. Bu şehirden bir kimse değilse otele gidip kıstırılmak istemezdi herhalde.»

«Birkaç gün önce Betty'yi gördüğümde bana, artık hiç bir müşteri kabul etmeyeceğini söylemişti. Hatta barmene tenbih bile etmiş...»

«Üç gün evveldi o...»

«Betty yalan söyleyecek kız değildi. Üstelik haydut şimdiye kadar korkunç denecek kadar zeki davrandı. Hiç yanlış bir adım atmadı. Neden birdenbire böyle enayice bir fikre kapılıp saklanmak için bula bula bir kiralık kızın evini kendine sığınak seçsin? Herhalde kızın müşterilerini hesaba katması gerekirdi... Değil mi?»

«Betty'nin bütün günlüğüne kiralanabildiğini duymuş olmalı. O zaman kız bütün gün aynı adamla kalıyor ve kapısını kimseye açmıyordu. Bence saklanması için bulduğu en ideal yerdi. Muhakkak sonradan kızı da öldürecekti. Betty de bu işin içinde değilse tabii...»

«Yok hayır! Buna imkân yok. O kadar... üzgündü ki... bu pis işe karışacak insan değildi Betty.»

«Bucky çocuk olma! Tabii ki seni görünce allak bullak olacak ve üzgün görünecekti. Böyle birdenbire işin iç yüzünü öğrenmeni istemezdi herhalde.»

«Onu sık sık görmeye geldiğimi bilmiyor muydu? Ne olursa olsun günün birinde karşılaşacağımızı tahmin etmesi gerekirdi.»

«Bırak şimdi bunları Bucky. Ölmüş kimselerin neler düşündüğünü, neler tasarladığını tartışacak değiliz. Bu herifin burada ne aradığını bilemiyorum. Betty'nin bu işle ilgisi olup olmadığını da kesinlikle söyleyemem. Üstelik şimdi bütün bunlar bana vız gelir. Benim için şu anda çok daha önemli bir sorun var Burada bize kollarını uzatmış bekleyen şu bir milyon dolar.»

Doğrusu bir milyon, çok paraydı. İnsan soğukkanlılığını kaybetmeden valizin içinde kaynaşan o destelere bakamıyordu.

«Profesör, ne dersin, başarabilecek miyiz bu işi?»

«Herhalde ağzımızı açıp beklemeyeceğiz. Fakat çekeceğimiz bütün sıkıntılara değer... Sonra sen bana baksana yahu, hiç benim yaş tahtaya bastığımı gördün mü? Boşu boşuna riske girer miyim ben? Hiç bir işi hafiften aldığım oldu mu?»

«Böyle bir milyonluk bir vurguna kalktığını da görmedim ama...»

«Diyelim ki kazanma şansımız yüzde elli... Böyle bir kumara girmeye değmez mi bu bir milyon? Sonra düşün, eğer planlar kursaydık uzun uzun tasarlasak, bu parayı çalmak için aylarca hazırlansaydık belki telâşlanmakta haklıydın ama, bu para bize zembille gökten indi. Üstelik saklanabileceğimiz iyi bir delik de var. Orada istediğimiz kadar kalabilir, dinlenir, iyice düşünebiliriz. O zamana kadar da ortalık yatışır. Araştırma, soruşturma hafifler. Ondan sonrası kolay.»

Başımı salladım. Profesör her elini attığı işi sonuna kadar götürebilecek bir tipti. Şimdiye kadar yanlış bir hareket ettiğini, gereksiz bir karar verdiğini gören olmamıştı. Tedbirliydi. Hiç birşeyi hafiften almaz, alabildiğine dikkatli hareket ederdi.

«Peki, neden parayı iyi bir yere saklayıp, hiçbir şey olmamış gibi davranmıyoruz?»

«Ya bu herifin ve Betty'nin cesetlerini nasıl izah edeceksin? Bu parayı bulmadan onları öldürmemiz ne kadar gereksiz olurdu. Zaten parayı saklasak bile polis onu ele geçirmeden rahat etmez. Aramadıkları delik kalmayacaktır. Yok yok! Bu işin tek çıkar yolu ortadan kaybolmak! Haydi acele edelim. Zaten gevezelikle bir sürü za-

man kaybettik. Ben arabayı servis kapısının önüne çekinceye kadar sen valizleri kapat. Ben de çıkar sana yardım ederim. Bir milyon epeyce ağırdır...»

«Ya bu herif nasıl çıkarmış onları buraya?»

«Yine bilmece gibi sorulara başlama Allahını seversen Bucky. Ne bileyim ben? Teker teker çıkarmıştır herhalde. Haydi sallanma, beş dakikaya kadar yola çıkmalıyız. Arkamdan kapıyı kilitle. Eğer gelen giden olursa hiç düşünme, zımbala!... Şimdi lüzumsuz risklere girmenin sırası değil. Sonra da Molly'nin evine doğru yola çıkacağız.»

«O da kim?»

«Canım, sana sözünü ettiğim evin sahibi ihtiyar cadı. Beni ilk önce bırakır, o sokakta bir tur atarsın. Ben karıyla anlaşıp durumu açıklayıncaya kadar bir kenarda beklersin. Her şey hallolunca ben sana işaret ederim. O zaman yanaşır, valizleri indirirsin. Sonra da arabayı taa şehrin öteki ucunda bir yere bırakırsın. Değişik vasıtalara binerek gelirsin buraya. Anlıyorsun değil mi? Kâğıt kaleme baş vurmaya lüzum yok?...»

Profesör'ün en hoşuma giden tarafı iyi düşünen, akıllı ve benden yaşlı bir kimse olmasına rağmen benim fikrimi alması, ben kabul etmeden hiç bir harekette bulunmamasıydı. Hatta bazan benim fikirlerime göre bile hareket ettiği olurdu.

«Tamam!... Ne dersin, örneğin bir taksiye atlasam ve gara gitsem. Şoföre bir fırsatını bulup polis hüviyetimi göstersem. Garda da yine hüviyetimi göstererek herhangi bir yer için bilet alsam? Polisleri yanlış bir yola sürüklemez mi?»

«Olur! Ama dikkat et. Gar, polislerle doludur. Kendini ele verme.»

«Hiç merak etme. Ha, bir nokta daha. Smith'e bir telefon etsem ve iz üstünde olduğumuzu, bir kaç saat ortalıkta gözükmeyeceğimizi bildirsem, bize zaman kazandırmış olmaz mıyım?»

Profesör tabancasının ucuyla burnunu kaşıdı ve onu kılıfına kaydırırken:

«Hmm! Fena fikir değil,» dedi. «Smith pek aptal sayılmaz. Onu gardan arasan iyi edersin. Müthiş acelen varmış gibi konuş ve cevap beklemeden kapat. Yolda da bir arkadaşa rastlarsan selâm ver ve geç. Konuşmaya kalkayım deme! Takip edilip edilmediğini sık sık kontrol et. Haydi şimdi şu valizleri toparla...»

Doğrusu ya, bir milyon doları valizlere yerleştirmek de insanı bir tuhaf ediyordu! Ellerimin titremesine manî olamıyordum.

ONİKİNCİ BÖLÜM

PARALAR NASIL GİDECEK

O AKŞAM tam dördüncü defadır ki, sokağa çıkıyordum. Her seferinde de Profesör beni o palyaço kılığına sokuyordu. Bir parça konserve yiyecek, sardalya, peynir gibi şeyler alıyordum. İki seferdir de Profesör'e çakmak benzini almaktaydım. Profesör nedense çakmağındaki benzini büyük bir süratle bitiriyordu.

Artık bu çıkmalara alışmış gibiydim. İlk akşamki korkum geçmişti. Sokakta daha emniyetle yürür olmuştum. Yalnız o akşam bir köşeyi döndüğüm zaman birden, karşı kaldırımdan gelmekte olan iki polis memuru gördüm. Yüreğim ağzıma geldi. Hemen bir kapının içine daldım. Polis-

ler geçinceye kadar bekledim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpmıştı. Uf! Neyse, adamlar beni farketmemişlerdi. Zaten farketselerdi bile beni bu kılıkta tanımalarına imkân yoktu ki... Ama yine de korkmuştum işte... İçimden de Profesör'e basmıştım küfürü...

Alış·veriş yaptığım yerleri değiştiriyordum hep. İki üç akşamdan sonra tekrar aynı dükkâna gittiğim oluyordu ama, ekseri değişik yerlere uğruyordum.

Profesör bazan aldıklarımı beğenmiyor, peynirin kalitesini, konservenin markasını tenkit edip duruyordu. Ona göre hava hoştu tabii. Ne buluyorsam onu alıyordum. Büyük mağazalara gidip de kendimi teşhir edecek değildim ya...

Eve döndüğümde Profesör'ü o artık feci şekilde uzamış sakallarının verdiği korkunç görünüşüyle beni bekler buldum.

Gizli bölmenin kapısından girer girmez ilk sözü:

«Nerede kaldın be küçük?» oldu. «Bu kadar geç kalmamalısın bir daha...»

«Hiç ne olduğunu soruyor musun? Polislerle karşılaştım. O yüzden bir süre saklandım. Üstelik bu sefer, mahallenin dışındaki bir dükkândan aldım...»

«O kadar uzaklara gitmenin hiç gereği yok Bucky! Bu halde seni anan görse tanımaz demiyor muyum?»

«Tabii sana göre hava hoş. Kendini tehlikeye atan benim nasıl olsa.»

«Böyle konuşma, Buck. Senin yakalanman demek, benim yakalanmam demektir. Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun. Hem şimdi bu boş sözleri bırak da, bak sana ne anlatacağım, onu dinle. Yepyeni bir fikrim var... Artık buradan kurtulacağız. Hem kendimiz kurtulacağız... hem de milyonları kurtaracağız... Burada öldüğünü, sıkıldığını söylemiyor muydun?... İşte sen yokken ben de birtakım şeyler düşündüm.»

«Ee, neymiş bu parlak fikirler?»

«Bucky, sana kurtulmamız yaklaştı diyorum. Sense benimle alay ediyorsun. Bak oğlum, dinle beni! Bizim buradan çıkmamıza en çok ne engel oluyor?»

«Ne mi engel oluyor? Ne bileyim ben? Tanınma korkusu tabii... Lâf mı bu sorduğun da?!»

«Tanınma korkusu... Evet ama, bizim önemli bir yükümüz yok mu Bucky? Milyonlar oğlum milyonlar... Onlarla nereye gidersek gidelim, enselenmemiz işten bile değil. Bir kere onları nereye koyabiliriz ki, göze batmasın. Bir milyon dolar bu... Dile kolay! Gizlenecek, saklanacak bir tarafı yok...»

«Peki nasıl saklayacaksın bu parayı?»

«Saklamayacağız ki Bucky. Buradan çıktığımızda para yanımızda olmayacak...»

«Yani parayı burada bırakacağız. Ondan son-

ra da buraya ilk gelen bunlara konacak. Ya da evi yıkmaya gelenler bulacak, polise haber verecek. Ya Molly'nin bir tanıdığı eve uğrar da parayı bulursa... Yoo! yokum ben bu işte. Biz yakamızı sıyırıp da gelinceye, parayı alıncaya kadar o çoktan uçup gitmiş olacak. Biz de hava alacağız demek ki... Bütün bu çektiklerimiz de yanımıza kalacak.»

«Bucky bırakmıyorsun ki, bitireyim sözümü. Sana parayı burada bırakacağını söyleyen de kim. Ben öyle bir teklifte bulunmadım ki. Deli miyim? Böyle birşey yapılamayacağını bilmez miyim? Beni bu kadar aptal mı sanıyorsun? Yoksa artık bana itimadın kalmadı mı?»

Profesör bana karşı pek yumuşak davranıyordu, hayret! Hiç bir şekilde sinirlendirmek istemediği belliydi beni. Kafasında birşeyler döndürüyordu mutlaka. Yeni kurtulma planında yine bana düşen birtakım şeyler olduğu anlaşılıyordu bu halinden.

«Peki... Peki. Uzatma da söyle. Anlat, neymiş bu hikâye?»

«Oğlum, bizim bu delikten çıkmamıza bu üç valiz dolusu para engel olmuyor mu? Öyleyse bu parayı yanımızda bulundurmamalıyız buradan çıkarken. Parayı, senin de anladığın gibi burada bırakmamız imkânsız olacağına göre tek bir çare kalıyor: Parayı bizden önce buradan uzaklaştırmak...»

«Sen iyiden iyiye aklını kaçırdın herhalde burada kapalı kalmak sinirlerini bozdu senin...»

«Bak Bucky kanım tepeme çıkıyor ama, ne dedim ben sana. Şu sözlerimi yarıda kesme de sonuna kadar dinle beni...»

«İyi... iyi, tamam dinliyoruz. Herhalde paraları uçurma yapıp uçurtacağız sana kalırsa...»

«Dinle Bucky, dinle... Bir zamanlar çok seyahat ederdim. Sana daha önce anlatmıştım. Fransa'yı, İngiltere'yi gezmiş, çeşitli yerlerde çalışmıştım. Kalifornia'da bir evim vardı, bilmem sana sözünü ettim mi? Ayrıca ailemi anlattığımı da pek sanmam. Bu ev bana ailemden kalan tek mirastır. Arada sırada tatillerde giderim oraya. Sırf o seyahat merakımdan. Gezmek için. Hem gençliğimi geçirdiğim yerleri de görürüm bu sayede. Bir çocukluk arkadaşım vardı. İki ayrı postanede posta kutularımız bulunurdu. Bütün aşk mektuplarımızı bu kutular sayesinde ele geçirirdik. O posta kutuları hâlâ durur...»

«Eh fena değil. Şimdi de gençlik hikâyelerini dinleyeceğiz anlaşılan.»

Profesör birden ciddileşti:

«Kafanı işlet Bucky. Sana posta kutusundan söz ediyorum. Hem de o arkadaşımın adınaydı kutular. Kendisi kasabayı terkederken anahtarlarını bana bırakmıştı. Ben de hiç bir zaman geri vermedim anahtarları. Kutuları da hep muhafaza ettim. Belki bir gün yine oraya yerleşebili-

rim diye düşünmüşümdür hep. Eğer istediğim gibi 'Anatomi' tahsilimi bitirebilirsem yerleşirim de oraya bir bakarsın.

O kutular şimdi çok işimize yarayabilir. Nasıl olsa arkadaşımın adınadır. Paraları paketleyerek o posta kutularına gönderebiliriz. Kimse bizden şüphelenemez. Para tamamlanınca da biz tıpkı sana yaptığımız gibi kıyafet değiştirir, ayrı ayrı çıkarız buradan. Kalifornia'ya gitmeden önce, yakın bir sayfiye şehrinde tenha bir otelde buluşuruz seninle. Ondan sonra ben paraları almaya giderim. Bölüşür, ayrılırız. İkimiz de o andan itibaren serbestiz. Kendi yolumuza gidebiliriz artık. Ayrı ayrı sınırı geçmemiz de çok kolay olur. Polis, ellerinde valizlerle biri genç, biri yaşlı iki adamı arıyor. Bizse elimizi kolumuzu sallayarak çıkacağız buradan. Hem de ayrı ayrı kıyafet değiştirmiş olarak... Ne dersin parlak bir fikir değil mi?»

«Peki, paketleri nasıl yollayacağız? Böyle posta kutularına gönderilen paketlerin aranmadığına emin misin? Hem sonra o kadar para?... Postanedeki memurların dikkatini çekmez mi bu kadar çok paket?»

«Bucky benim sana söylediğim yer tatlı bir sayfiye kasabasıdır. Büyük şehirlerde olan bitenlerden kimsenin haberi olmaz orada. Postaneler birbirlerinden epeyce uzak sayılır. Ayrıca biz bu paketleri kitap kolisi olarak yollayacağız. Bir

arkadaşıma eski kıymetli kitaplar yolluyorum. Kim ne karışır? Ayrıca postanelerde posta kutularını açmak diye bir âdet yoktur. Biz aptal mıyız? Paketleri küçük küçük koliler halinde ve aralıklı olarak yollarız. Hepsini birden yollayacak değiliz ya...»

«Peki, bu paketler kaybolur, ya da birinin eline geçerse... Yahut ne bileyim, pakette para olduğunu anlarlarsa...»

«Ne kadar kötümser oldun birden böyle, küçük? Tabii ki, bazı risklere gireceğiz. Ne yapalım, başka çaremiz yok!... Sen değil misin buradan bir an önce çıkmak isteyen? Bu şekilde hareket etsek bile yine en az, bir ay daha kalmamız gerekecek burada. Bu bir ay içinde hem paketleri postalamış olacağız, hem de bir parça daha vakit kazanıp polislerin dikkatlerinin başka yönlere çevrilmesini bekleyeceğiz. Yoksa bilmiş ol, buradan bir yıldan önce çıkamayız. Bu bir yılda neler olur bilinmez. Belki de yakında Molly'nin bir ahbabı çıkagelir. Kadını görmeyince meraklanan bir tip. Kimbilir kimlerle görüşüyordu? Bilebilir misin?»

Birden aklım başıma geldi.

«Ve tabii bu paketleri postaneye götürüp atacak de benim, değil mi?»

«Başka kim olabilir ki yavrum? Benim değişmem çok zor biliyorsun. Pek kolaylıkla tanına-

bilirim. Halbuki sen mükemmel bir aktörsün, üstelik de müthiş değişebiliyorsun.»

«Yani, yine tehlikeye atılan ben olacağım öyle mi? Hem senin bu paraları yüklenip gitmeyeceğin ne malûm! Öyle ya buradan tek tek çıkacağız. Senin dediğin bir sayfiye otelinde buluşacağız. Ya sen hiç gelmezsen o otele?...»

«Bucky... Bucky neler söylüyorsun sen? Bana itimadın bu kadar azaldı ha? Ben ki sana babalık etmişimdir. Her şeyini düşünmüşümdür. Şimdiye kadar her şeyimi seninle paylaşmadım mı? Senin haberin bile olmayan paraları kazandığımda hemen gelip seninle paylaşmadım mı? Nasıl böyle düşünebiliyorsun? Ne oldu sana? Bu bir milyon mu başını döndürdü? Ne diye birlikte girdik bu işe öyleyse?...»

Profesör'ün çok üzüldüğü her halinden belli oluyordu. Ben de gaf yaptığımı anlamıştım. Gittım, omzunu okşadım.

«Boş ver babalık... Asabım bozuk. Ne dediğimi bilmiyorum. Bu işler sinirlerimi öylesine yıprattı ki. Galiba paralara konsam bile bütün bunları bir sinir kliniğinde harcayacağım.»

Profesör gülümsedi. Yüzünde beni hoş gördüğünü anlatan bir ifade vardı. Neyse ki, sözlerimin üstünde durmamıştı.

«Bak Bucky, paraları postalayacağımız yer Meksika sınırına oldukça yakındır. San Diego yakınlarında bir yer biliyorum. Orada hatırladığıma

göre 'Mavi-Güneş' oteli olacak. İşte bir ay sonra buradan çıkınca ne yapıp yapıp o otele ulaşmaya çalışacağız. Diyelim ki iki ay sonra otelde olacağız. Birbirimizi on beş gün bekleriz. Eğer bu on beş gün sonunda gelen olmazsa geri kalan, paraları alıp gidebilir. Çünkü bu, ötekinin başına bir iş gelmiş demektir. Ya da otele şifreli bir telgraf çekebilir. Örneğin posta kutusunun sahibi arkadaşımın adına bir telgraf. Bir aksilik çıkmaz da buluşabilirsek paraları alıp bölüşür, sonra da hemen ayrılırız. Oradan Meksika'ya geçmek hiç de zor değildir zaten. Birkaç kuruş vererek bu işi yaptırabilirsin. Dediğim gibi o andan itibaren de herkes kendi başının çaresine bakacak. Nasıl, tamam mı? Anlaştık mı?»

«Ne yapalım başka çare var mı? Ya paraları nasıl postalayacağım. Ya beni postanede mimlerlerse?»

«Evladım, bir kere hep aynı postaneden atmayacaksın kolileri. Bir postaneden en fazla iki paket yollayacaksın. Şehrin sadece kuzey bölümünde kaç tane postane var... Daha olmazsa güney bölümüne de geçeriz ne yapalım? Tanınmayacağından eminim ben...»

«Fakat Profesör unuttuğun birşey var gibi geliyor bana. Postaneler en geç saat beşe kadar açıktır. Yani bu benim için güpe gündüz sokağa çıkmak demektir. Şimdiye kadar karanlıkta pek

tanınmadım ama, gün ışığında hemen enseleniveririm ben yahu!»

«Postanelerin kapanış saatine yakın gidersin. Hava ne de olsa hafif hafif loşlaşır o saatte. Seni gündüz bile görseler tanıyamayacaklarına bahse girerim. Sonra, yine kapanışa yakın postane epeyce boşalır. Aceleci memurların bir kısmı gitmiş olur. Hiç merak etme, sana dikkat bile etmezler. Bucky, başka çaremiz yok. Benim midem daha şimdiden konserve yemekten mahvoldu. Neyse... Yine de acıkmışım. Artık bırakalım gevezeliği de getirdiklerini yemeğe koyulalım. Bana benzin almayı unutmadın değil mi?»

Profesör her zaman olduğu gibi yine bana fikrini kabul ettirmişti. Bu posta kutusu işi bana hiç de akla yakın görünmüyordu ama, başka çıkar yol bulamadığıma göre çaresiz istediklerini kabul ediyordum. Hem zaten itiraz bile etsem her şeye bir cevap bulurdu Profesör. İşi oluruna bırakmıştım ben de... Bakalım zaman ne gösterecekti?

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

POSTANEDE

YEMEKTEN sonra konservèleri toplayıp, bulaşıkları yıkadım. Profesör gene benimle alay etti. Onun pisliği, iğrençliği artık midemi bulandırmıyordu eskisi gibi. Alışmıştım. Hayret etmekten de vazgeçmiştim.

Yüzümü, gözümü yıkadıktan sonra gerekli tedbirleri aldım. Profesör'ün yanına döndüğümde çoktan uyumuş buldum onu. Ben de bir sıgara yaktım. Sırtüstü yatağa uzandım.

İçimi rahatsız eden bir şevler vardı bu akşam. Hiç rahat değildim. Her akşam uyumadan önce

yaptığım gibi Betty'yi düşünmeye çalıştım. Ama içimdeki o fenalık geçmiyordu bir türlü. Kafam karmakarışıktı. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Profesör'ün son buluşu tuhafıma gitmişti nedense. Bana hiç de tabii görünmüyordu. Hele şu posta kutusu meselesi... Garip... Neyse düşünmemeliydim bunları. Ona itimat etmemeye başladığım andan itibaren huzur bulmam imkânsızdı. Şimdiye kadar hiç bir meselede beni harcamamıştı Profesör. Ama, bu sefer bu bir milyon dolar...

Gece yarısı korkuyla uyandım. Profesör beni sarsıyor, alçak sesle:

«Bucky... Bucky... uyan, evin etrafında birileri geziniyor.» diyordu.

Hızla yerimden fırladım. Profesör sakin olmamı işaret etti:

«Tuvalete gitmek için kalkmıştım ki, bir aralık ayak sesleri duydum dışarda...» diye fısıldadı. «Biri yoldan geçiyordur diye aldırmadım ama, baktım ayak sesleri bir duruyor, bir devam ediyor... Anladım ki biri evin etrafında gezinmekte. Belki de Molly'nin bir dostudur. Ya da hırsızın biri bilmiyorum Sürüne sürüne geldim burava kadar. Sana haber vermek için. Çıt çıkarma sakın. Eğer kırsızsa ve eve girmeyi başarabilirse yandık Karının cesedini bulması işten bile değil. O zaman onu da temizlememiz gerekiyor.»

Usulca gizli kapıya kadar gittik. Kulağımı kapıya dayadım. Çıt yoktu.

Kalbim göğsümü delercesine hızla çarpmaktaydı. O halde ne kadar zaman kaldık bilmiyorum. Doğrulduğumda belime ağrılar girmişti. Profesör:

«Herif çekti gitti herhalde!» dedi. «Çıkıp bir bakalım. Ama, sakın gürültü etme.»

Kapıyı yavaşça araladık. İki büklüm kendimizi odaya attık. Hiç kimse yoktu. Yine sürünerek bütün odaları dolaştık. Mutfağı, tuvaleti de gözden geçirdik. En sonunda yine sürünerek pencerelerden birine yaklaştım. Sokak bomboştu. Tek bir canlı kul gözükmüyordu ortalıkta.

«Profesör... sakın hayal görmüş olma,» dedim.

«Sus Bucky... Herif bir yere saklanmış olabilir. Ya da bu gece keşfe geldi. Asıl ziyaretini ise birkaç gün sonraya saklıyor. O zaman yandık işte...»

Tekrar yerlerimize döndük. Ama, uykum iyice kaçmıştı. Bir sigara yaktım. Profesör'e de uzattım. Sigarasını benim kibritimle yaktı. Derin bir nefes çekti.

«Korktun ha, Profesör?» diye sordum.

«Yok Bucky, korku değil ama, bir milyon dolara üç ceset... zaten pek çok değil mi?... Bir tane daha eklensin istemiyorum onlara...»

Bir süre sessiz kaldık. İkimiz de kendi dü-

şüncelerimize dalmıştık. Profesör'ün aksine ben bu geceki olaydan öyle fazla heyecanlanmamıştım. Belki de artık heyecana alışmıştım, kimbilir?

Ertesi gün ikimiz de bu meçhul ziyaretçiden söz etmedik.

Profesör postaneye ilk ziyaretimi yapmam gerektiğini söyledi. Yine pek fazla heyecanlanmadım. Sadece Profesör valizleri açarken kalbim bir parça çarpıyordu.

Profesör bir kaç deste aldı valizden. Onları büyük bir ustalıkla tıpkı kalın kitaplar şeklinde yerleştirdi. Eski gazete ve kâğıt parçaları arasına sardı. Sonra daha temizce düz beyaz kâğıtlar buldu. Onlara daha büyük bir itinayla sardı. Kalın bir sicimle sımsıkı bağladı.

«Alış veriş ederken bundan sonra zamk ve kalın kâğıt almayı ihmal etme,» diye de tembih etti bana.

Beni de her zamankinden daha büyük bir dikkatle giydirdi. Makyajımı yaptı. Kafama da kasketi gözlerimi örtecek şekilde geçirdi.

Elime bir kâğıt parçası tutuşturduktan sonra gerekli talimatları bir kere daha tekrarladı.

«Kâğıtta posta kutusunun numarası ve bulunduğu bölge yazılıdır. Dikkat et Bucky, sakın fazla konuşma!... Sana sordukları şeylere tek tek cevap ver. O kadar. Postanede polis memuru varsa içeri girme sakın! Ne olur ne olmaz. Bu se-

fer biraz daha kaliteli yiyecek almaya bak olur mu?»

Bütün bunlardan sonra kendimi ilk defa güpegündüz sokakta buluverdim. Profesör bana birkaç postane tarif etmişti. Buraları ne kadar iyi bildiğini anlıyordum her vesileyle.

Bu sefer bir tek paket atacaktım. Hem fazla kâğıdımız yoktu, hem de alışmam içindi. Daha sonraları ikişer üçer paket atacak, bunları da hep değişik postanelerden göndermeye bakacaktım.

Titrek adımlarla sokağı geçtim. Karşı kaldırımı bulduktan sonra kendime güvenim arttı. Günün bu saatinde sokak oldukça kalabalıktı. Fakat burası pek zengin bir semt olmadığı için benim gibi hırpanî tiplere çok rastlanıyordu.

Sokak aralarından geçmeye çalışarak geniş-çe bir yola çıktım.

Elimdeki paket, avuçlarımı yakıyordu. İ-çinde ne kadar para olduğunu tahmine çalışıyordum. 10.000 dolar mı? Daha fazla mı? Belki de 30.000'dir...

Tam bu sırada karşımda postane binasını görüverdim. Adımlarım geri geri gidiyordu. Ne yapacaktım? Nasıl davranacaktım? Ya paketi aç-mamı isterlerse?

Birden koli memurunun karşısında buldum kendimi. Elime doldurmam için bir fiş uzattılar. Kuponlar kestiler... Bir sürü ıvır-zıvır...

Nihayet işim bitti. Parayı ödedim. Paketi memura uzattım. Adam, eliyle şöyle bir tarttı.

Yüreğim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Memur bana bakıyor ve gülümsüyordu:

«Ne ağır paket bu? Tarttırdınız mı?»

Başımla tasdik ettim. Herifin boğazına sarılmamak için kendimi güç tutuyordum.

«Demek standart paket ağırlığını geçmiyormuş. Sizden normal koli bedeli aldılar öyle mi? Hayret. Ne var bunun içinde?»

«Kitap... Kitap...» diyebildim. Sonra bir parça kendimi toplayarak... «Kardeşim imtihana hazırlanıyor da. Dışardan lise imtihanlarına girecek. Benden kitap istemiş. Ben de eski kitaplar buldum. Onları gönderiyorum.»

Memur gülümsedi: «Hayırlı olsun...» dedi. Belki de alay ediyordu.

Kendimi dışarıya zor attım.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HAVA kararmaya yüz tutmuştu. Yok, o kadar geç kalmış değildim ama, galiba yağmur yağacaktı. Birden loşlaşmıştı ortalık sanki.

Sevinçli olmam gerekirken içimde tarifsiz bir sıkıntı vardı. Bir an önce eve dönmek için hızlı hızlı yürüyordum yollarda. Şu iki sokağı da geçtim mi evin köşesine varacaktım işte.

Adımlarımı sıklaştırdım. Nedendi sanki bu sıkıntım şimdi? Ne oluyordu bana? Kaç zamandır içimi kaplayan korku artık geçmeliydi. Sevinmeliydim. Bütün paraları yollamıştık. Son paketleri de bu akşam postalamıştım. Hem de o büyük tehlikelerden yakamı kolayca sıyırarak, hiç bir olayla karşılaşmadan.

Hep o ilk akşamki suallerle karşılaşmıştım ama, ilk günden sonra soğukkanlı oluvermiştim artık. Hep aynı cevapları veriyordum. Gittiğim bütün postanelerdeki memurlar da sanki aynı fabrikadan çıkmış gibiydiler. Hep aynı esprileri yapıyor, aynı şeyleri söylüyorlardı bana.

Bitmişti işte. Kazasız belasız eve dönüyordum bu akşam da. Belki de son akşamımız bu izbelikte... Belki değil, muhakkak. Profesör, paketler biter bitmez buradan ayrılmamız gerektiğini söylemiyor muydu?! Ben yokken o muhakkak birtakım planlar kurmuştur. İkimiz de ayrı ayrı çıkacağız evden. Belki bir iki saat arayla... Sonra Profesör'ün söylediği o sınıra yakın kasabadaki otelde buluşacağız onunla. Bir aya kadar orada olmak sartıyla.

Yolculuk beni korkutmuyordu. Çünkü yine bu sıkıntılı kıyafete bürünecektim nasıl olsa. Bu halde beni kimse tanımıyordu. Artık inanmıştım ben de...

Herhalde oto-stopla, ikinci, üçüncü mevki trenle yapacaktım yolculuğumu. Bu arada bazı köhne kasabalarda, meyhanemsi, hanımsı yerlerde konaklayacaktım. Asla ana caddelerde dolaşmayacaktım. Kendi kendime birtakım planlar yapmıştım elbet. Bu arada Profesör'ün şaşıracağı bir şeyler de vardı. Bu yüzden de sınıra mutlaka o bir aydan önce varmalıydım ben. Hay Allah, Profesör ne şaşıracaktı, kimbilir...

Garip bir duman, yanık kokusu geldi burnuma. Tam bizim eve yaklaşırken... Gördüm onları.. Kendimi hemen yakınımdaki bir evin kapı aralığına attım. Hava hafif kararmıştı... Onlar beni göremezlerdi ama, ben onları görüyordum. Evi de... Yüzbaşı Smith'i de... Oats'ı da... Profesör'ü de...

Evet... Profesör de aralarındaydı. Bir karış sakalı, uzamış saçları, pislik içindeki üstü başı... Profesör polislerin arasında. Ve ev yanıyordu. O pis izbelik... İçinde ter döktüğümüz, o iğrenç cadının paçavralarla dolu evi yanıyordu... Alev alev. İtfaiye de gelmişti... Polisler de... Polisler evi sarmışlardı. Koskoca bir çember içine almışlardı. Sarmışlardı evi de, sokağı da... Kuş uçurtmazlardı artık. Tek bir canlı kul geçemezdi buradan.

Ve Profesör aralarındaydı. Elleriyle, kollarıyla bir şeyler anlatıyordu onlara. Profesör elleriyle kollarıyla... Evet, Yüzbaşı Bill Smith'e, Komser Muavini Oats'a. Daha birkaç müfettiş, tanımadığım müfettişlere... Onlar da dikkatle dinliyorlardı.

Profesör evi gösteriyordu. Benim biraz önce dönmek üzere olduğum köşeyi gösteriyordu. Kendini gösteriyordu. Kollarını gösteriyordu...

Ve anladım o zaman... Her şeyi anladım... Birden bir ampul yandı beynimde. Her şeyi, her şeyi taa başından beri anladım. Dudaklarıma kadar gelen bir kahkahayı zor tuttum. Kendi ena-

yiliğime gülecektim. Hay Allah kahretsin!... Ne oyun oynadın bana Profesör! Müthiş yahu!... Şimdi anlıyorum. Her şeyi taa başından planlamıştın sen. Sen ki, hiç bir zaman plan yapmadığını söylerdin. Ne plan ama, doğrusu dahiyane bir buluş! Hele dünyada benim gibi budalalar da olduktan sonra. Benim gibi su katılmamış aptallar... Zaten beni gelip bulan da sen değil miydin? Shep Harris'e oynadığım o oyunu, Johnson meselesindeki o oyunu anlayıvermiştin hemen... Sana da benim gibi yarı aptal, yarı zeki, üstelik de kendini pek akıllı birşey sanan bir kaşalot gerekliydi. Hemen atladın avın üstüne...

Polisler şimdi sokağın etrafında bir çember meydana getirmişlerdi. Yerimden çıkmama imkân yoktu. Çıktığım anda göreceklerdi beni. Burada kalmam da mümkün değildi ya... Biraz sonra bu tarafa doğru yayılacaklardı. Yüzbaşı Smith'in verdiği emirlerden anlıyordum bunu. Yandın oğlum Bucky!... Bucky Penn... Aptal oğlum benim...

Evet... Aptallığımın üstüne yokmuş meğerse. Haklısın Profesör. Bana oynanırdı bu oyun. Çünkü beni öyle güzel kafese koymuştun ki... O ilk zamanlardaki beraberliğimiz... Her şeyini benimle paylaşman, her şey yarı yarıya değil mi Profesör. Şimdi de şu milyonlar... Onları da paylaşacaktık değil mi?

Meğer sen ne müthiş, iğrenç, aşağılık bir he-

rifmişsin. Şimdi o polislerin yanında aptal aptal dolaşan, kendine inandırdığından emin suratını dağıtmak için neler vermezdim. Ama, artık çok geç. Ah! Şimdi anlıyorum. Neden yıkanmıyordu, traş olmuyordu, üst baş değişmiyordu bizim temiz, iki dirhem bir çekirdek tanıdığımız Profesör. Bizim, yani polislerin hep cebinde küçük havlusu, diş fırçasıyla gezen, kravatı boynundan bir santim aşağıya kaymayan Profesör? Şu haline bakın şimdi. Tabii onları inandırdın değil mi? Seni hapsettiğime... Elini kolunu bağlayıp hapsettiğime... Nasıl olsa bu işi benim planladığım meydanda şimdi. Herifin cesedindeki kurşunlar benim tabancanın. Molly Cadısının üstünden çıkan kurşunlar da benim tabancanın. Daha daha... Her yerde görülen ben. Alış verişe giden ben. Enayi gibi milyonları bulduğumuz gün bir de gitmiş, oradan buradan şefe, Oats'a falan telefonlar yağdırmıştım. Son olarak arabayla da ortalıkta görülen yine bendim. Üstelik Profesör'ün ünlü bir geçmişi vardı. Benimse kavgacı, sorumsuz, para canlısı olduğumu bilmeyen kalmamıştı...

Eh, inanılmayacak ne var bunda?... Tabii belki de çocuk meselesini, kaçırma olayını da benim başıma atmışsındır. Hatta belki de o herifle işbirliği yaptığımı, dostumun evinde herifi sakladığımı. Sen de tesadüfen olayı anlayınca dostumu öldürebildiğini, fakat benim elime geçtiğini

söyledin onlara. Tabii... Çok makul değil mi? Betty'yi sen öldürdün çünkü. Senin tabancanla öldü Betty. Eh olay ortaya çıkmasın diye ben de hem bir ortağı ortadan kaldırmak için herifi zımbalıyorum, hem de silah zoruyla buraya getiriyorum. Seni neden öldürmedim peki?... Belki eski dostluğumuz yüzünden... Belki seni de ortak almak için teklifte bulunmamdan... Ama, sen hiç kabul eder misin? Tabii çekişiyorduk... O yüzden seni bağlı tutuyordum. Ama, bugün bir fırsatını buldun. İpleri çözdün. Bir yerlerde bulduğun benzinle evi ateşe verdin ki, gelip seni kurtarsınlar. Polisler de itfaiye de koşuşsun. Ben de sana çakmağına koyman için her dışarı çıkışımda benzin almıştım değil mi? Ah aptalın tekiyim! Bir şeylerden şüpheleniyordum ama, doğrusu bu, hiç aklıma gelmemişti. Ne yapıyor bu adam bu kadar benzini diyordum. Ama, ne bileyim senin böylesine bir kalleşlik planladığını... Her şey planladığın gibi. Taa başından beri...

İlk önceleri bana Judith'i bulmuştun. Betty'yi kullandığın gibi kullanabilmek için. Benim kadınlara karşı zaafım olduğunu biliyordun çünkü. Bu da bana sonsuz iyiliklerinden biriydi. Fakat ne yazık ki, Judith istediğin gibi çıkmadı. Kanı sandığın kadar enayi değilmiş. Girmedi oyuna. Belki de kanı bana ısınmadığı için...

Halbuki Betty öyle miydi ya? Zavallı Betty! Şimdi daha iyi anlıyorum ne pisipisine öldüğünü.

Profesör, bu ölümü daha başından beri tasarlamıştı. Her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar hazırladığı gibi. Ve şansı öylesine yaver gitmişti ki! Müthiş birşeydi bu! Böyle bir plan ve böyle bir şans! Ama, sonunda ufacık da olsa bir falsosu oldu bu planın Profesör. Dur bakalım. Sonunda yine kim gülecek?...

İşte Ollie de var aralarında. Benim polisteki tek arkadaşım, iyi kalpli Ollie... Kimbilir içinden nasıl veriştiriyordur bana... Hele o küçük kız hikâyesine... Kız öldürüldüğü için ne kadar üzülmüştüm. Tabii... Ne bilecektim ki bu hikâyenin en yakın dostum tarafından hazırlandığını. Nasıl da yapabildin Profesör? Hiç acımadın mı küçücük bir kıza? Üstelik de kimsesizken evlât edinilmiş bir kıza... Ve zavallı Ollie. Sen bunun benim başımın altından çıktığını san dur. Ne numaracı heriflmiş, diyorsundur içinden... Haklısın, haklısın... Hiç kimseyi inandıramam artık.

Çok güzel planlamışsın çünkü işini dostum. Şimdi her şeyi öyle açık açık görüyorum ki... Sanki gerçekten ben hazırlamış gibiyim bu planı. Senin bütün oyununu görüyorum şimdi. Bir tiyatro seyircisi gibiyim... Seyrediyorum seni. Hallerinde en ufak bir falso yok. Çok sakinsin her zamanki gibi. Kılın kıpırdamıyor. Kendinden ne kadar eminsin değil mi?

Betty tam istediğin gibi çıktı. Üstelik kızcağız bana iyice tutulmuştu. Bir dediğimizi iki et-

miyordu Ona ev tuttun, yerleştirdin. Günün birinde onun bu işteki rolünü güzelce ayarladın. Peki çocuğu kaçırma işini ne zaman aklına koymuştun? Beni tanıdıktan sonra mı? Daha önce değil mi? Pek kısa bir zaman önce. O sık sık dolaştığın barlardan birinde Mr Wyckoff'un yanında bir süre küçük Joannie'ye dadılık etmiş sonra da kovulmuş olan Rose Mack'a rastladın. Kız belki de sarhoştu. Belki işten yeni kovulmuştu. Oturup bağıra bağıra herifin zenginliğinden, küçük Joannie'ye düşkünlüğünden söz etti. Anlattı, anlattı durdu... Senin de kafanda o dahiyane tasarı doğdu hafiften hafiften... Bir zamanlar tahsilini tamamlayamadığın için ne kadar üzüldüğünü, Fransa'da yerleşmek için dünyaları feda edebileceğini anlatır, dururdun. Hislerini hiç bir zaman belli etmeyen sen, sadece bu konuda zavıftın. Daima eski zenginliğini arardın. Mutlaka iyi, zengin bir aile çocuğuydun, ona şüphe yok. Asla bana ailenden söz etmedin. Belki yediğin bir halt, işlediğin bir suç yüzünden seni reddettiler Kimbilir? Parasız kalınca polis oldun. Ama aklın hâlâ parada, zenginlikte, saltanatta, yarım kalmış tahsilindeydi. Üstelik zenginlere diş bilivordun muazzam...

Senin için bir fırsattı bu. Küçük kızı kaçıracak sonra da paralara konacaktın. Ama, bunun için müthiş bir plan kurdun o günden sonra Bu plana hepimiz dahildik. Ben de, Judith de... Betty

de, Molly de... Bütün polis örgütü de... Hepimiz...

Küçüğü kaçırtmak, belki de öldürtmek için bir zibidi tuttun. Herif para için canını verecek bir tipti. Ona kimbilir ne masallar okudun ve Betty'nin adresinde bulunmasını, orada saklanmasını, kimseye birşey söylememesini iyice tembih ettin. Herifi mutlaka ölümle de tehdit etmişsindir.

Beni, ben... Senin köpek gibi terbiye ettiğin bütün iç dünyasını, taşkınlıklarından, inceliklerine kadar her şeyini öğrendiğin, ben... Sana sadık bir köle gibi olan ben... Hangi hareketinden sonra ne şekilde karşılık verebileceğimi bile kestirdiğin ben... Eninde sonunda her dediğini yapan, sana hep boyun eğmiş olan ben... Sanki benim fikrimi alır gibi davranıp gururumu okşayarak yine bildiğini okuttuğun ben... Enayi, kaz kafalı, çocuk ruhlu Bucky... Beni de o gün o arabayı ters park etme numarasıyla eve ilk önce yolladın. Herifi bulup öldüreceğimi biliyordun çünkü. Küçük Joannie'nin ölümüne nasıl içerlediğimi çok iyi biliyordun çünkü. Sağ bırakmazdım onu. Nasıl da sakindin, o günlerde. Küçük kızın ölümü kılını bile kıpırdatmamıştı. Belki de kendi ellerinle boğdun onu? Nasıl kanım kaynamıştı, deli olmuştum ben de... Senin istediğin de buydu.

Herifi hiç düşünmeden zımbalamıştım Sonra sen gelmiştin. Betty'nin birşey söylemesine

fırsat bırakmadan kızı öteki dünyaya yollayıvermiştin hemen. Zavallı Betty!... Yaşasaydın, Profesör için çok tehlikeli olabilirdin. Bir kere seni buluşumuzdan itibaren olanları anlatabilirdin polise... Sonra belki de polis, benim gibi herifin senin evinde ne işi olabileceği meselesi üzerinde durmadan geçmez, araştırmayı derinleştirebilirdi. Her şey ortaya çıkardı kolaylıkla...

Ondan sonra beni kafese koymak için döktüğün diller. Ah! Nasıl inandım ben sana... Ya şu sonradan davranışların. Molly'yi neden benim tabancamla öldürmüştün? Bunu kendi kendime hep sordum durdum? Kendi tabancan cebindeydi o zaman... Ama, nereden bilebilirdim ki...

Çember gittikçe genişliyor. Polisler burnumun dibine kadar sokuldular şimdi. Yüzbaşı Smith telâşlı... Profesörde de bir telâş var... Heyecanlanıyor mu? Kuş kafese dönmedi değil mi? Ya bir de dönmeyiverirse?... Yok merak etme saklandığım yerden çıkacağım... Ama, son gülen yine ben olacağım Profesör... Sen çok akıllıydın. Bana göre çok akıllıydın. Şu postane işi. Az midemi bulandırmamıştı benim... Posta kutularını, daha kaçırma işini planlar planlamaz gidip değişik yerlerde, hep de sınıra yakın küçük kasabalarda ayarlamıştın. Birbirine yakın küçük kasabalarda birkaç posta kutusu. Bana anlattığın masal pek garipti. İki çapkın delikanlı ne yap-

sın o kadar posta kutusunu? Bir tane yeter de artar bile... İşte o zaman birazcık çalıştı beynim.

Ama, yine de bu kadarını doğrusu ya, düşünmemiştim... Her şeyi benim üstüme yıkacağın hiç aklıma gelmemişti. Sonra da gidip paralara konacaktın değil mi? Ama, yok... Çok şaşıracaksın postanelere uğradığın zaman, Küçük Penn, zavallı, aptal, salaklar kralı Penn... Senin Bucky sandığın kadar enayi değilmiş göreceksin...

Son gülen iyi güler Profesör. Ben o paraları hep Nate'a yolladım! Nate'ın Los Angelesteki adresine postaladım hepsini!...

Bir paketin içine de ufacık bir not karaladım.

«Beni bekle baba... O zamana kadar da bunları sakla...»

Ama, Nate namuslu adamdır. Belki de beklemez beni... Belki de paraları polise teslim eder... Ama, artık bunları düşünemem.

Ben acaba şu herifler görmeden karşıki kaldırıma atabilir miyim kapağı?... Hava iyiden iyiye karardı. Polisler el fenerlerini yaktılar. Projektörler de tarıyor etrafı... Sokağa kimseyi sokmuyorlar. Kimse de çıkamıyor dışarı. Her taraf sarılı. Geçmek isteyenlerin üstü başı aranıyor. Her yeri yoklanıyor...

Şu karşıya bir geçebilsem. Acaba... Bir koşu tuttursam... Ha gayret. Haydi Bucky... Hah, yolu yarıladım. Bir karşıya... Yok... eyvah... gördü-

ler beni... Projektörler çevrildi üstüme. Yolun tam ortasındayım...

Yüzbaşı Smith sesleniyor «Bucky Penn! Kurtuluş yok. Silahını at! Teslim ol!»

Yoo, yağma yok. Zor alırlar postu benden... Silahımı çeviriyorum üstlerine... Ateş ediyorum olanca gücümle... Bir taraftan da elimde paketler...

Onlar da ateş ediyor. Sürünerek kaçmaya çalışıyorum. Ama, işte kalçamda bir yanma... Vuruldum!... Bir başka acı daha tam karnımda... Yere yuvarlanıyorum... Tabanca düştü elimden... Zaten kurşunum bitmişti... Onlar ateşe devam ediyorlar. Sırtımda... Göğsümde, omzumda... artık hissetmiyorum... Gözlerimin önünde pembe bulutlar dolaşıyor... Sisler arasından yine de yüzlerini seçebiliyorum... Yaklaşıyorlar... İşte Smith... İşte Oats... İşte Ollie hâlâ ateş ediyorlar... Kaç kurşun yedim?... Midemde bir bulantı... Gülmek istiyorum... Nerede Profesör? Yaklaşmaya cesareti yok... Ağlamak istiyorum. Nate neredesin? Anneciğim, Dasy... Emma, yarın gazeteleri okuyacak... Hah. Hah... Ha!...

Son gülen iyi güler Profesör... Son gülen iyi güler... Paralar uçtu Profesör... Belki yakanı polisten sıyıracaksın ama... Paralar... Nate...

BİTTİ

ED LACY

3 VALİZ + 1 MİLYON DOLAR = 3 CESET

"Birden elim tabancama gitti.
Koltuk altımdaki kılıfını yokladım.
Yerli yerinde duruyordu. Onun
sıcaklığını duymak
ferahlık vermekteydi bana.
– " Ne sanıyorsun yani?..
Tepemize inerlerse, kapana
kıstırıverirler bizi.. O kalabalığın
üstüne ateş etmekten daha büyük
enayilik de olamaz!.. "
Bunları söylerken
yan yana sıralanmış üç valizin
bulunduğu tarafa baktım.
Görünüşlerinde hiçbir fevkaladelik
olmayan, alelade
seyahat çantalarıydı.
Kimse içindekilerden, en ufak
bir şekilde şüphelenmezdi.."

10 lira